24

כתבות

32

14 הרב פרופסור וועלוול גרין ע"ה
זיכרון להולכים

16 לאיזה קבוצה ברצונך להשתייך?!
אחד המאמרים האחרונים שכתב הרה"ח ר' משה ע"ה סלונים ל"בית משיח" טרם פטירתו בכ"ג מר חשון

24 לתקן וראנסי במלכות ה'
איך מכינים עיר מלאה בפסלים לקראת משיח צדקנו? – זו בדיוק שליחותו של הרב שמואל יזהר בוראנסי שבהודו

32 גלה כבוד מליובאוויטש
תיאור האירועים שהובילו להחלטה להעביר את ה'חצר' הליובאוויטשית אל העיר רוסטוב, וההתיישבות בה

36 שליחות שתהפוך את בית הרפואה למוזיאון
הרב יוסף יצחק הולצמן, רבו של המרכז הרפואי "סוני דאון-סטייט", שבברוקלין, ניו-יורק, מספר על פעילותו

42 שליחות ברשות השידור
העיתונאי ר' אורי רווח מספר על חזרתו בתשובה ועל השליחות ברשות השידור ברוח 'ימות המשיח'

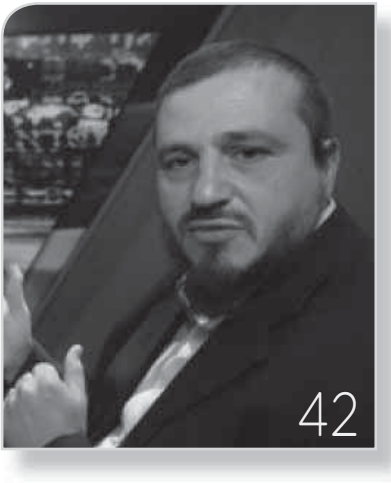

42

מדורים

4 דבר מלכות
7 דבר המערכת
8 הפרשה החסידית
9 מאוצר המלך
10 התוועדות חסידית
13 לוח שבועי
22 זכרונות משנות נעוריי
48 השבוע בבית חיינו
52 שולחן שבת
54 יומנו של תמים ב-770
57 פרשת דרכים
58 מהנעשה והנשמע
61 אחרון חביב
62 חסידים איין משפחה

שבועון עולמי להפצת בשורת הגאולה
בית משיח

מוציא לאור
מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח

© כל הזכויות שמורות
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

משתתפים בעריכה
מנחם מענדל הכהן הנדל
שלום יעקב חזן

עורך המהדורה האנגלית
ברוך מרקר

צלם מערכת: לוי ישראלי

משרד ראשי – קראון הייטס, ניו-יורק
744 EASTERN PKWY, BROOKLYN, NY 11213
טלפון: 718-778-8000 **פקס:** 718-778-0800
מזכיר: שלוחה 240 **עורך:** שלוחה 222
מנויים: שלוחה 242 **מודעות:** שלוחה 241
דואר אלקטרוני: EditorH@beismoshiach.org
מנוי דרך האינטרנט: http://chabadshop.co.il

ארץ הקודש ת.ד. 201 כפר חב"ד 60840
טלפון: 03 9602-600
פקס: 03 9607-289
עריכה: bm770@netvision.net.il
חדשות: kyr770@gmail.com
מנויים: BM_mazk@netvision.net.il
מודעות: bmmb770@gmail.com

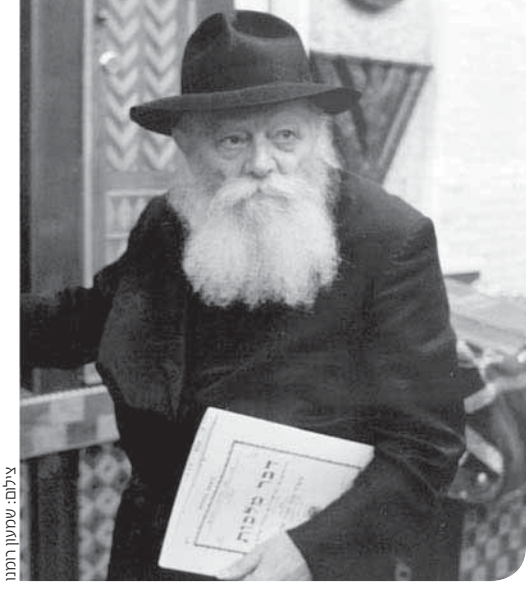

לע"נ הרב רחמים ב"ר יואב אנטיאן ע"ה

ההוראה בנוגע למעשה בפועל שיש לקחת מכל הענינים שנצטרפו בשבת זו - להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני העבודה דחודש כסלו, שנקודתם ותוכנם - להאיר את העולם כולו באור ד"תורה אור", ובמיוחד - באור דפנימיות התורה, תורת החסידות, ועד שמאיר גם במקום החושך - על פתח ביתו מבחוץ ^ משיחת שבת פרשת תולדות תשמ"ה - התוועדויות עמ' 727 ואילך.

יהודי צריך להעמיד "תולדות"

א. האמור לעיל ... יש לקשר גם עם פרשת השבוע, פ' תולדות, וכן עם תוכן הענין דחודש כסלו, חנוכה, י"ט ויו"ד כסלו, כדלקמן.

פרשת תולדות:

מהענינים העיקריים שבפ' תולדות – ברכת יצחק. ומבואר בדרושי חסידות, שברכת יצחק היא באופן של התגברות, למעלה מכל הברכות, למעלה מברכת אברהם ויעקב כו', ואדרבה: ברכת יצחק היא השורש ומקור לכל הברכות, ובמילא, כוללת היא את כל הברכות.

ותוכן ברכה זו – "ויתן לך האלקים מטל השמים ומשמני הארץ ורוב דגן ותירוש וגו'", שלא מצינו ברכות נעלות כאלו לא בברכות אברהם ולא בברכות יעקב.

וברכות נעלות אלו הנם גם בגשמיות וגם ברוחניות: "מטל השמים ומשמני הארץ גו'" – בגשמיות כפשוטו, וכן ברוחניות – כדרשת חז"ל "מטל השמים זו מקרא, ומשמני הארץ זו משנה וכו'". ובלשון הרגיל אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו: בגשמיות וברוחניות גם יחד, ובהדגשה – בגשמיות ואחר כך ברוחניות, שכן, כאשר לומדים פסוק זה, הרי לכל לראש לומדים פשוטו של מקרא (דרך הלימוד דבן חמש למקרא), "מטל השמים ומשמני הארץ גו'" בגשמיות כפשוטו, ואחר כך לומדים משנה וגמרא (בן עשר למשנה כו' בן חמש עשרה לגמרא), כולל לימוד דברי המדרש הנ"ל "מטל השמים זו מקרא וכו'".

ונמצא, שבפרשת תולדות מודגשת ההוספה בענין הברכה – שלמרות שישנם אצלו כל הברכות דאברהם (וכהדגשת לשון הכתוב "יצחק בן אברהם, אברהם הוליד את יצחק"), מכל מקום, ישנה הוספה בהמשכת הברכה שתהי' גם ברכת יצחק, ולא סתם הוספה בלבד, אלא הוספה באופן נעלה ביותר, שהרי ברכת יצחק היא תכלית העילוי בענין הברכה, באופן של התגברות כו'.

חודש כסלו – חנוכה, י"ט ויו"ד כסלו:

תוכן הענין דחודש כסלו הוא – הוספה בענין הנסים. דהנה, אודות הנס דפורים אמרו חז"ל "אסתר סוף כל הנסים", ואף-על-פי-כן, בתקופה שלאחרי זה היתה הוספה בענין הנסים – נס חנוכה.

[ויש לומר, שזהו גם הפירוש בשאלת הגמרא "מאי חנוכה" (נוסף על הפירוש הפשוט שמפרש רש"י: "על איזה נס קבעוה") – דמכיון ש"אסתר סוף כל הנסים", וכל שאר הענינים שלאחר זה לא ניתנו להכתב בתורה-שבכתב, לכן נשאלת השאלה: "מאי חנוכה", כלומר, מה מקום להוספה זו].

ולא עוד אלא שלאחרי כן הי' נס הגאולה די"ט כסלו, ולאחרי כן – נס הגאולה דיו"ד כסלו.

ואין זו רק הוספה בענין הנס, אלא עילוי גדול ביותר – נס הקשור עם ענין ה"שמן", שזהו הגילוי דפנימיות התורה, תורת החסידות, כלומר, לא סתם הוספה, אלא הוספה באופן שלמעלה מכל מדידה והגבלה.

ב. הוראה נוספת יש ללמוד מכללות פרשת תולדות – הקשורה גם עם תוכן העבודה דחודש כסלו, חנוכה, י"ט ויו"ד כסלו (כדלקמן ס"ה):

שם הפרשה הוא "תולדות" – מפני שמדובר בה אודות הענין ד"תולדות" (בנים) כפשוטו, "תולדות יצחק", "יעקב ועשו האמורים בפרשה".

וההוראה מזה – שיהודי צריך להעמיד "תולדות", כלומר, לפעול על יהודים נוספים ולקרבם לכל עניני תורה ומצוותי', כידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר שזהו הענין ד"פרו ורבו" בעבודה הרוחנית – לעשות עוד יהודי.

ובפרט – שהענין ד"תולדות" קאי (לא רק על יעקב, אלא) גם על עשו, "יעקב ועשו האמורים בפרשה", היינו,

שיש לפעול ולעסוק אפילו עם יהודי שנמצא במעמד ומצב דעשו, כדברי הגמרא: "עשו ישראל מומר", רחמנא ליצלן, ועל-אחת-כמה-וכמה בדורנו זה שהיהודים הרחוקים מתורה ומצוותי' אינם אלא "תינוקות שנשבו".

ולא עוד, אלא שצריך לפעול על הזולת שגם הוא יעמיד תולדות – כדיוק לשון הכתוב "אברהם **הוליד** את יצחק" (ולא כתיב **ילד** את יצחק), שאברהם פעל על יצחק שגם הוא יוליד תולדות, ולא רק תולדות סתם, אלא באופן ד"**וארבה** את זרעו", **ריבוי** תולדות.

וזהו הקשר עם המדובר לעיל אודות העילוי דברכת יצחק – מכיון שהעבודה וההתעסקות בענין ד"תולדות" היא ה"כלי" להמשכת הברכה באופן של תגבורת, ברכת יצחק.

ג. והנה, גודל העילוי שבענין ד"תולדות" מודגש גם בסיום הפרשה – בבחינת נעוץ תחלתן בסופן וסופן בתחלתן:

בסיום הפרשה מסופר שיצחק שלח את יעקב פדנה ארם כו'. ובהתחלת הפרשה הבאה מסופר אודות הליכתו של יעקב – "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה". ובאמצע הדברים – בין סיפור דברי יצחק ליעקב לסיפור אודות הליכתו של יעקב – מפסיקה התורה עם סיפור אודות עשו: "וירא עשו וגו' כי רעות בנות כנען בעיני יצחק אביו, וילך עשו אל ישמעאל ויקח את מחלת בת ישמעאל גו'". ולכאורה, דרוש ביאור: כאשר עומדים באמצע פרטי הסיפור אודות יעקב – מה מקום להפסיק עם סיפור אודות עשו?!

גם צריך להבין:

על הפסוק "ויקח את **מחלת**" – אמרו חז"ל: "וכי מחלת שמה והלא בשמת שמה? – אלא מלמד שנמחלו לו כל עוונותיו (עד שהדבר פעל גם אצלה – שנקראת בשם "מחלת"), מכאן לחתן שמוחלין לו עוונותיו".

ולכאורה, תמוה ביותר: כאשר התורה רוצה לבאר את גודל מעלתו של חתן שעומד לבנות בית בישראל – לא מצאה התורה מקום שממנו ילמדו ענין זה אלא מחתונתו של **עשו הרשע** [כפי שכבר למדנו אודות מעשיו של עשו – "ויבז עשו את הבכורה", וכיו"ב,

> כדי להדגיש את גודל המעלה שבענין ד"תולדות", "פרו ורבו", גילוי כח האין סוף בעולם - שזוהי תכלית ומטרת הנישואין - בחרה התורה להדגיש ענין זה אצל עשו, שלמרות שיודעים את גודל רשעותו, מכל מקום, כאשר הלך לקיים את הציווי "פרו ורבו" - מחלו לו על כל עוונותיו!...

ועד כדי כך, ש"קיצר הקב"ה ה' שנים משנותיו" של אברהם כדי "שלא יראה את עשו בן בנו יוצא לתרבות רעה", עד שמגיעים לסיפור שבסיום הפרשה שיעקב הוצרך לברוח פדנה ארם מפני עשו כו'], שנשא לאשה את בתו של ישמעאל, ככל ה"מעלות" – בלשון סגי נהור – שהיו לה, כדברי חז"ל בנוגע לחתונה זו: "לא לחנם הלך זרזיר אצל עורב"... **ומחתונה זו** למדים בנוגע לכל חתן שעומד לבנות בית בישראל – "מכאן לחתן שמוחלין לו עוונותיו"?!

והביאור בזה – שהיא הנותנת:

כדי להדגיש את גודל המעלה שבענין ד"תולדות", "פרו ורבו", גילוי כח האין סוף בעולם – שזוהי תכלית ומטרת הנישואין – בחרה התורה להדגיש ענין זה אצל עשו, שלמרות שיודעים את גודל רשעותו, מכל מקום, כאשר הלך לקיים את הציווי "פרו ורבו" – מחלו לו על כל עוונותיו!...

ועל פי זה מתורץ גם מה שסיפור זה בא באמצע הסיפור אודות הליכתו של יעקב לחרן – שבזה מודגשת גודל הירידה של עשו, שאפילו **לאחרי שמחלו לו על כל עוונותיו**, עדיין הוכרח יעקב לברוח מפניו... ואף-על-פי-כן, למרות היותו בתכלית הירידה שאין למטה ממנה – מחלו לו על כל עוונותיו, וכל זה – מפני גודל המעלה שבענין ד"פרו ורבו"!

זהו איפוא התוכן דפרשת תולדות – גודל מעלת הענין ד"תולדות", "פרו ורבו", ועד להדגשת גודל ההפלאה שבדבר – בסיום וחותם פרשת תולדות, כנ"ל בארוכה.

ד. ומזה יש ללמוד הוראה נפלאה בעבודתו של יהודי:

כאשר אומרים ליהודי שעבודתו צריכה להיות באופן של נישואין עם הקב"ה – כידוע ומבואר במדרשי חז"ל שהקב"ה הוא חתן וכנסת ישראל היא כלה – חולף רעיון במוחו: הן אמת שהוא בדרגת צדיק, ובודאי ש"לא עבר עבירה מימיו ולא יעבור לעולם". אבל אף-על-פי-כן, כאשר מדובר אודות עבודה באופן של **נישואין עם הקב"ה**, תכלית היחוד והדביקות באופן ד"והיו לבשר אחד" – כיצד ראוי הוא לכך, בידעו ש"מאן דמחווי כמחוג קמי מלכא כו'", ועל-אחת-כמה-וכמה "מלכא קדישא", אשר "מי ידמה לך ומי ישוה לך"!...

והעצה לזה – הענין ד"תולדות", "פרו ורבו":

כאשר יהודי יוצא מד' אמות שלו כדי לעסוק בעבודה דעשיית יהודים נוספים, על-ידי-זה שמקרבם לתורה ומצוותי', "פרו ורבו" ברוחניות – הנה בזכות זה "מוחלין לו על כל עוונותיו", שבזה נכלל גם הענין ד"מחווי במחוג קמי מלכא קדישא", ובמילא, יכול להיות אצלו ענין הנישואין עם הקב"ה.

ה. והנה, כללות העבודה דעשיית "תולדות", לעשות יהודי נוסף, היינו, שפועלים גם על יהודי שבתחילה הי' רחוק מעניני יהדות שגם הוא יתקרב ליהדות – קשורה עם התוכן הכללי דחודש כסלו, חנוכה, י"ט ויו"ד כסלו:

כללות הענין דחנוכה הוא – להאיר על פתח ביתו **מבחוץ** דוקא, היינו, שלמרות שבחוץ שורר חושך – **משתשקע** החמה, יש לצאת ולהאיר את החושך שבחוץ, ועד שפועלים "כליא רגלא דתרמודאי", היינו, שמבטלים מכל וכל את המושג של מרידה באלקות.

וכמו כן בנוגע לי"ט כסלו ויו"ד כסלו, שתוכנם – "יפוצו מעיינותיך חוצה", היינו, שה"מעיינות" דתורת החסידות באים באופן של "הפצה" עד למקום ה"**חוצה**".

ובאותיות פשוטות:

יתכן שיבוא יהודי ויעשה חשבון:

> הנה על זה באה ההוראה מכללות הענין דחודש כסלו - שכל הענין דחנוכה הוא להאיר על פתח ביתו מבחוץ דוקא, וכמו כן בנוגע לענין דהפצת המעיינות, שהכוונה בזה היא - "יפוצו מעינותיך חוצה" דוקא, ומכיון שכן, עליו לצאת מד' אמות שלו, ולבוא למקום ה"חוצה", כדי להפיץ שם את המעיינות דתורת החסידות

מכיון שהוא נמצא במצב נעלה בעניני תורה ומצוותי', ועד שיש לו שייכות ל"מעיינות" – יש לו להשאר בד' אמות שלו, ולעסוק בלימוד התורה וקיום המצוות, ובמיוחד – בלימוד תורת החסידות, ומה שדורשים את הענין דהפצת המעיינות חוצה – יש לו "שלוחים", בנים ונכדים, שיעשו זאת עבורו, הוא יעשה זאת על-ידי ה"דואר"... אבל **הוא בעצמו** – היתכן שיצא למקום ה"חוצה"?! ובפרט ש"כל הדרכים בחזקת סכנה"!...

הנה על זה באה ההוראה מכללות הענין דחודש כסלו – שכל הענין דחנוכה הוא להאיר על פתח ביתו מבחוץ דוקא, וכמו כן בנוגע לענין דהפצת המעיינות, שהכוונה בזה היא – "יפוצו מעינותיך **חוצה**" דוקא, ומכיון שכן, עליו **לצאת** מד' אמות שלו, ולבוא למקום ה"חוצה", כדי להפיץ **שם** את המעיינות דתורת החסידות.

ובקשר לטענה ד"כל הדרכים בחזקת כו'" – הרי אדרבה: דוקא על-יד-זה מוחלין לו כו', ולא עוד אלא שעל ידי זה בא לעילוי דתגבורת דיצחק, כנ"ל.

ו. וזוהי ההוראה בנוגע למעשה בפועל שיש לקחת מכל הענינים שנצטרפו בשבת זו – להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני העבודה דחודש כסלו, שנקודתם ותוכנם – להאיר את העולם כולו באור ד"תורה אור", ובמיוחד – באור דפנימיות התורה, תורת החסידות, ועד שמאיר גם במקום החושך – על פתח ביתו **מבחוץ**, שזהו תוכן הענין דהפצת המעיינות **חוצה**, היינו, שיוצא למקום ה"חוצה", ושם עוסק בענין ד"תולדות" – לקרב יהודים שהיו במקום ה"חוצה" שגם הם יהיו חדורים בכל עניני יהדות, תורה ומצוותי', כולל – האור דתורת החסידות, ועד כדי כך שגם הם יעמידו "תולדות" באופן כזה, כנ"ל בארוכה.

וכאמור – שעל-ידי כללות מעשינו ועבודתינו ממהרים את הגאולה העתידה, הקשורה עם הענין ד"תולדות **יצחק**", כמאמר רז"ל שלעתיד לבוא יאמרו **ליצחק** דוקא "כי אתה אבינו", וכן בנוגע לבית המקדש השלישי הקשור עם החדשים חשון וכסלו.

ויש להוסיף, שהקשר המיוחד דשבת זו לענין הגאולה ובנין בית המקדש השלישי – מודגש ביותר כאשר נמצאים בזמן ד"רעוא דרעוין":

הזמן ד"רעוא דרעוין" הוא בסמיכות למוצאי שבת, שאז נמשך עדיין כל ה"שטורעם" דשבת פ' תולדות – "תולדות יצחק", כמובן מתוכן הענין דסעודת "מלוה מלכה" – "ללוות את השבת ביציאתו . . כדרך שמלווין את המלך", והרי הפירוש ד"ללוות" הוא – שהולכים ביחד עם המלך (בדוגמת הדין שצריכים ללוות אורח – "לא ראינוהו והנחנוהו בלא לוי", שצריכים ללכת יחד עמו); וביחד עם זה ישנו הענין ד"סעודתא דדוד **מלכא משיחא**".

והזמן המחבר את יום השבת עם מוצאי שבת הוא – "רעוא דרעוין", זמן הקשור עם יעקב אבינו, כידוע שסעודה שלישית דשבת קשורה עם "נחלת יעקב אביך", "נחלה בלי מצרים", וזהו הקשר עם בית המקדש השלישי – "לא כאברהם שכתוב בו הר כו', ולא כיצחק שכתוב בו שדה כו', אלא כיעקב שקראו **בית**".

ולהעיר מהמבואר בזהר שאברהם ויעקב "אחידו תרווייהו ביצחק" – בדוגמת האמור שמ"רעוא דרעוין", ענינו של **יעקב**, באים ל"סעודתא דדוד מלכא משיחא", הקשורה עם הגאולה העתידה – ענינו של **יצחק**.

וכל ענינים אלו – במהרה בימינו ממש, כולל – קיום היעוד "וזרקתי עליכם מים טהורים", דקאי על טלא דנטיף מעתיקא ("ויתן לך גו' מטל השמים"), שזהו הטל שעתיד להחיות בו את המתים, כאשר יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר", והם בתוכם – כל הצדיקים ("ועמך כולם צדיקים") שיקומו לתחיית המתים תיכף ומיד בביאת משיח צדקנו.

ומתוך שמחה וטוב לבב, נשמות בגופים, הולכים לקבל את פני משיח צדקנו, וכן לקבל את פניהם של כל שוכני עפר – בגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

עשרים שנה - שליחות אחת

לא פשוט לחיות עשרים שנה מתוך ידיעה כי ישנה שליחות אחת ויחידה אשר מקיפה את כל הפעולות הנפלאות שעושה כל שליח וכל אחד מאתנו, שליחותו של כ"ק אדמו"ר מה"מ לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש.

עשרים שנה אחרי שנפתח כינוס השלוחים העולמי, בהתוועדות קודש של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, התוועדות שהביטויים וההוראות שנאמרו בה, זכו מאז לאינספור ציטוטים, הסברים, הדגשים בעל פה ובכתב, במחשבה ובדיבור, ברגש ובשכל.

עשרים שנה מאז שמענו כולנו כי צריך להזכיר ולבטא את התפקיד של השלוחים בדורנו זה בכלל, ובפרט החידוש שנתווסף במיוחד בזמן האחרון בעבודת השליחות – לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה. אין זה תפקיד סתם, אלא שזהו ה"שער" שעל ידו "עולים" כל ענייני השליחות.

מאז ועד היום, אין צורך ואין טעם לחפש נושא או כותרת לכינוס השלוחים, שהרי הרבי הגדיר זאת – להתדבר ביחד ולקבל החלטות טובות על מנת לקיימן בפועל, כיצד לבצע את השליחות המיוחדת של הזמן שלנו: קבלת פני משיח צדקנו.

אמנם כבר אז בשנת תשנ"ב, ועל אחת כמה וכמה היום, נשאלת השאלה אנו יודעים כי השלוחים עומדים כבר מזמן לאחר מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה.. עד שכבר סיימו את השליחות.. אלא שעדיין נשאר משהו לעשות כדי להביא את הגאולה בפועל ממש.

אם עברו כבר עשרים שנה, כנראה שה"משהו" הזה עדיין צריך להיעשות, כנראה שלא ממש סיימנו לעשות את ה"משהו" הזה, והוא: על פי הידוע ש"בכל דור ודור נולד אחד מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל".. ועל פי הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, והמשיח היחיד שבדורנו, שכבר סיימו את כל העבודה.. מובן שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות הוא – לקבל את פני משיח צדקנו בפועל ממש, כדי שיוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל ישראל מהגלות.

זהו התוכן של הכינוס מאז ועד היום, זוהי ההוראה וזהו המסר לכל השלוחים שעבודת השליחות עכשיו ושל כל יהודי מתבטאת בזה – שיקבלו את פני משיח צדקנו..

מכינוס השלוחים צריכות לבא ולהביא החלטות טובות כיצד כל שליח צריך להתכונן בעצמו ולהכין את כל היהודים במקומו ובעירו וכו' לקבלת פני משיח צדקנו, על ידי שהוא מסביר את ענינו של משיח, כמבואר בתורה שבכתב ושבע"פ, באופן המתקבל אצל כל אחד ואחד לפי שכלו והבנתו..

לא פשוט לחיות עשרים שנה עם אותו מסר, אותה מטרה אותה תכלית. לא פשוט בכלל לקבל את העובדה כי הכל, כולל הכל, צריך להיות חדור במשיח. לא קל לדעת כי כל הפעולות הטובות והאדירות שאתה עושה בתחום הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, מתבצעות למעשה אחרי שכבר הסתיימה עבודת השליחות בתחום זה והן מיועדות למטרה אחת – קבלת פני משיח צדקנו.

הרבה יותר פשוט, להתמקד במה שטוב ונעים, לעסוק במפעלי חסד גדולים, להאהיב את תנועת חב"ד על שכבות נרחבות בציבור, לזכות בהוקרה ובהערכה רבה, במצב כזה עשוי להתערב היצר ולומר, הרי אני עושה כל כך הרבה, אני משקיע את כל הכוחות, ולמעלה מזה, עד כדי מסירות נפש, על דברים כה חשובים בשליחותו של הרבי, כיצד אוכל לסכן הכל, על מנת לעסוק בנושא המשיח?

ובפרט, כאשר אתה נדרש להסביר את עניינו של משיח, מתוך ידיעה כי ישנו מי שראוי להיות משיח, ויתירה מזו – ישנו משיח יחיד בדורנו, נשיא הדור, ולהסביר כל זאת באופן שיתקבל אצל כל אחד ואחד – אצל פשוטי העם, כמו בחוגי האינטליגנציה, אצל אלו הרחוקים לע"ע משמירת מצוות, כמו אצל הציבור התורני והחרדי – לכל אלו להסביר זאת? ומה יהיה עם התדמית שבנינו?

אולם שליח אמיתי כמו חסיד אמיתי אינו מחפש את מה שנוח ומתאים. אינו מחפש הגדרות שונות משונות וכינויים שונים על מנת להסביר את התקופה ואת דברי הרבי מלפני עשרים שנה. שליח אמיתי בטל למשלח בדרגא הנעלית ביותר, ולכן הוא עושה בדיוק את מה שהמשלח אומר לו לעשות, ופועל יחד עם עם ישראל כולו, שהרי כולנו שלוחיו של נשיא הדור להבאת הגאולה, וכולנו מקבלים יחד את פניו של המשיח היחיד שבדורנו בהכרזת

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הקל קול יעקב

מאת: הרב יוסף אברהם פיזם

קול יעקב - פודה ממיצר הגרון

כ"ק אדמו"ר הזקן: הקול שהוא בגרון, הוא-הוא המקשר ומחבר בחינת מוחין שבראש, לבוא לידי גילוי הלב. וזו סגולתו של ה"קול", שעל-ידי "קול קורא בתורה", הוא קורא וממשיך את אור ה' לצאת מההעלם שבמוח אל גילוי הלב. זוהי משמעות לשון "קורא בתורה", שקורא לאור להתגלות בחוץ, וכך מתבטלים כל המונעים והמסכים המבדילים.

(תורה אור נז, ד)

קול יעקב - בבגדי עשו

כ"ק אדמו"ר האמצעי: שרש יצחק הוא בגבורה דעתיק יומין, שיכול להפך גם החושך לאור. על כן רצה יצחק להעלות את עשו שלמטה, שהוא בבחינת גבורות קשות – לשרשו בגבורות עליונות דקדושה. זאת על-ידי תשובה, כמו רבי אליעזר בן דורדיא שקנה עולמו בשעה אחת. ואם היה יצחק מעלה לעשו כמו שהוא למעלה, אזי היה גבוה מיעקב, כי במקום שבעלי תשובה עומדים, צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד. ברם רבקה יודעת היתה, שהבירור והעלאה של עולם התוהו שורש עשו, אינו יכול להיות שלא על-ידי יעקב, בחינת תורה ומצוות דווקא. וזהו שפעלה רבקה שיהיה הקל קול יעקב – בחינת תורה ומצוות, מלובש בבגדי עשו ואומר אני עשו בכורך. שאז הוא בבחינת צדיק גמור, שנעשה בעל תשובה ממש. והוא כמאמר: "משיח אתא לאתבא צדיקיא בתיובתא".

(תורת חיים בראשית ח"ב, קנג, ד ואילך)

בזמן שהקול מצוי אין הידיים שולטות

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק: קול מבטא המשכה פנימית, כפי שזה באדם, שהקול מתגלה דרך איברי הנשימה. זהו שאמרו חז"ל ש"בזמן שהקול קול יעקב מצוי אזי אין הידיים ידי עשו שולטות". שהרי הידיים הן בחינות חסד וגבורה, שמהם יכול עשו לקבל הארה חיצונית, כענין שנאמר "שממית **בידים** תתפש והיא בהיכלי מלך". אולם על-ידי הקל קול יעקב – בתלמוד תורה, שזו בחינת "תפארת", הרי ספירת התפארת מחברת את חסד וגבורה – שהן שתי הידיים (ימין – חסד, וגבורה – שמאל). או אז, כשמאירה בהם בחינת התפארת שזו המשכה פנימית, אזי אין עשו יכול לקבל מהפנימיות – ו"אין הידיים – ידי עשו שולטות".

(אור התורה במדבר כרך ג' עמ' תשסד)

הקל קול יעקב - מחשבה דיבור ומעשה

כ"ק אדמו"ר מהר"ש: "הקל" הראשון שכתוב בכתיב חסר (בלי ו') – מורה על "קלא פנימאה" – שזה קול התפילה, וה"קול" האחרון, שכתוב בכתיב מלא (עם ו) – זוהי בחינת קול התורה. כך שישנן כאן שלש בחינות: א. – קל – תפילה, שהיא בחינת מחשבה. ב. קול – התורה, בחינת דיבור. שדיבור הוא גילוי ולכן נכתב כאן קול עם ו' שהאות ו' מורה על פי צורתה, על המשכה וגילוי. ג. יעקב – בחינת מעשה המצוות וכמו שנאמר "יעקב **עבדי**" – שמתבטא בקיום המצוות כעבד ה'.

(תורת שמואל תרל"א ח"א עמ' פח)

פתגם השבוע בענייני גאולה ומשיח

"תולדות" קאי על כללות הענין דמעשינו ועבודתינו ("תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים"), ודוקא ע"ז נעשה "תולדות **יצחק**", ביאת הגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי' שלימות הענין ד"כל השומע יצחק לי", ו"אז ימלא שחוק פינו" – שלא זו בלבד שאז "שחוק פינו" יהי' אפשרי, אלא אז נהי' **מוכרחים** למלא "שחוק פינו"!...

(משיחת ש"פ תולדות תשנ"ב – בלתי מוגה)

לע"נ הרב זלמן יודא ב"ר שלום ישעי' דייטש ע"ה

בא אחיך במרמה - בעבודת הצדיקים

כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב: מבואר בשם "ליקוטי אמרים" מהרב המגיד נ"ע, שכאשר נופלת במחשבתו של צדיק – מחשבה זרה של תאוה מותרת כתאוות ממון וכיוצא בזה, הנה אף שההרהור הוא בחינת רע, אך כאשר הצדיק מגביר עליו את האהבה האלוקית דקדושה, ומתבטלת המחשבה, אזי זהו ענין הניצוח, שבאמצעותו באה לקדושה יתרון אור ביתר שאת על-ידי שהצדיק הניח עצמו תחילה. לאמור: לא שיחשוב מחשבה זרה בתחילה ח"ו, אלא שאם נפלה במחשבתו פתאום, לא יפול ליבו מזה אלא יגביר עליה את האהבה לה'. ועל-ידי שמתבונן בה איך להעלותה, הרי זה כמתאבק עם המנוול, שמתנוול גם הוא בהאבקו עמו. ורק במדריגת הצדיקים יכול להיות הניצוח הזה ובבחינת יתרון אור מתוך החושך, אלא שעבודה זו שייכת רק בצדיק שאינו גמור.

(המשך תער"ב חלק ג' ע' א'שיז)

קול יעקב - תינוקות המצפצפים בקולם

כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ: איתא בילקוט שמעוני: "לא עמדו פילוסופים באומות העולם כבלעם בן בעור וכאבנימוס הגרדי. אבנימוס הגרדי – נתכנסו כל אומות העולם אצלו, אמרו לו: תאמר שאנו יכולים להזדווג באומה זו" כלומר האם אפשר להם לנצח את ישראל בניצחון רוחני, על-ידי שיזדווגו ויתבוללו עמהם? "אמר להם אבנימוס: לכו וחזרו על בתי כנסיות ובתי מדרשות שלהן, אם מצאתם שם תינוקות מצפצפים בקולם, אי אתם יכולים להם, ואם לאו – אתם יכולים להם". כי ההתחזקות והתוקף בלימוד התורה בטהרתה דוחה ושובר כל מונע ומעכב, והעיקר הוא לימוד תינוקות של בית רבן, הבל שאין בו חטא. שאם הם לומדים בקדושת האותיות שבתורה, אזי אי אפשר לכלות את ישראל.

(מאמר ד"ה אמר ר' אושעיא, י"ט כסלו, תרפ"ט)

קול יעקב -בבתי כנסיות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א: יש להבין בדברי אבנימוס הגרדי לאומות העולם "אם מצאתם שם תינוקות מצפצפים בקולם אי אתם יכולים להם". לכאורה: כדי לברר אם תינוקות מצפצפים בקולם, צריך לחזר בחדרים ותלמודי תורה, ולא בבתי כנסיות? אלא שדוקא כאשר קול יעקב נשמע בבתי כנסיות ובבתי מדרשות שנקראים מקדש מעט, לפי שיש בהם גילוי אלוקות, שהלימוד חדור באלוקות שבתורה, שהיא רצונו וחכמתו של הקב"ה, אנו יודעים שאין הידים ידי עשו שולטות, "ואי אתם יכולים להם".

(תורת מנחם י – שנת תשי"ד, חלק ראשון עמ' 213)

יתן ויחזור ויתן

מענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על דו"ח מכינוס השלוחים העולמי, מיום אדר"ח כסלו תש"נ:

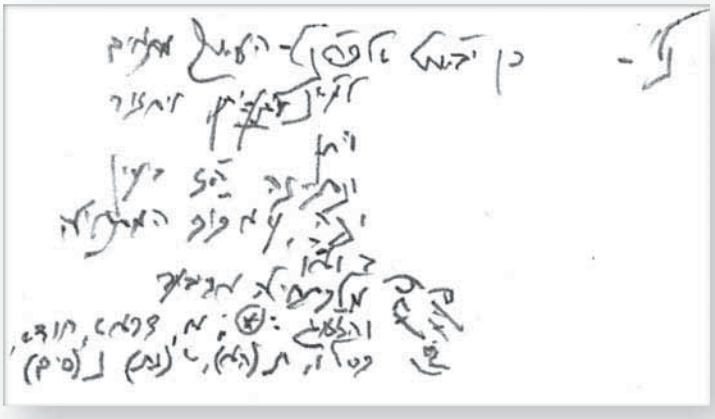

נל'[קח] -

כן יבש"ט [= יבשר טוב] **שלכהנ"ל המשך מתאים למש"נ** [= למה שנאמר] **ויתן: יתן ויחזור ויתן**

ונתינה ה"ז [= הרי זה] **בעין יפה, עאכו"כ** [= על אחת כמה וכמה] **המתחילה בוא"ו**

מלכתחילה אריבער

על התאריך "אדר"ח כסלו תש"נ", כתב הרבי:

והזמ"ג [= והזמן גרמא]: **()*: א, דראש, חודש, כסלו, ת(הא), ש(נת) נ(סים)**

(שבע פעמים)

דקה הליכה מ-770 • מלון מפואר • בפורמט קטן • סטייל גבוה • דירות סטודיו מפוארות

• מטבח מצויד במיטב השכלולים המודרנים: מקרר, מיקרוגל טוסטר, מיחם
• ארוחת בוקר, מקרר עם שתיה כל היום.
• טלפון חופשי
• אינטרנט מהיר חופשי
• וידאו

718-473-5937

• החלפת מצעים ומגבות
• שרותים ואמבטיה מפוארים
• סבונים ושמפו בשפע
• שרות מלא!

קינגסטון הוטל

לכל ילד וילדה · אות בספר התורה · של ילדי ישראל

אות אות קומט משיח

ספר התורה של ילדי ישראל | ת.ד. 8 כפר חב"ד 60840 | 03-9607358 | www.kidstorah.org

באותה שיחה מפורסמת, האחרונה לעת עתה שזכינו לשמוע בכינוס השלוחים העולמי (ש"פ חיי שרה תשנ"ב) בה קובע הרבי שליט"א את תפקידנו ושליחותנו העכשוויים, את "הדבר היחיד שנותר לעשות בעבודת השליחות - קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש", נאמרו דברים מופלאים רבים, שכל אחד מהם קובע ברכה לעצמו.

מאת הרב חיים לוי יצחק גינזבורג,
משפיע בישיבת תומכי תמימים ראשון לציון

גשם, כינוס השלוחים ומשיח
כעת זה קורה

סיפר המשפיע הרה"ח ר' מענדל פוטרפס: המשפיע שלי, החסיד התמים ר' זלמן משה היצחקי היה מתנהג לפעמים "אין א ווילדן אופן" (באופן "פראי"), בפרט אחרי שלקח "משקה" (היה זה הרבה לפני הגזירה) – אבל דווקא מהנהגות כאלו היה אפשר לקבל הרבה מאוד.

פעם, אחרי התוועדות חסידית בה לקח הרבה "משקה", דרש ר' זלמן משה לדבר בדחיפות עם הרה"ח ר' משה גוראריה שהיה נחשב אז "משכיל" מופלג ומגדולי המבינים בתורת החסידות. כשפגש בר' משה, פנה אליו ר' זלמן ואמר לו: משה, אתה הרי "א משכיל". אמור נא לי: מה זה 'עצמות ומהות'?

ר' משה, בהכירו היטב את ר' זלמן משה, ניסה להתחמק, אבל ר' זלמן משה עמד בתוקף על שלו ולא ויתר: אתה חייב להסביר איכשהו מה ומי אותו "עצמות ומהות" עליו מדברים כל כך הרבה בחסידות. נסה להסביר זאת בהשגת החיוב או בהשגת השלילה, באופן זה או באופן אחר, אבל משהו אתה חייב לומר: וואס איז עצמות ומהות?

כשראה ר' משה שדוחקים בו ולא יוכל להתחמק, חשב שיוכל "לצאת מזה" דווקא על ידי שיאמר משהו וישלול שאי אפשר להבין בכך מאומה וכו' – אבל ברגע בו ניסה לפצות את פיו ולומר משהו, הרים ר' זלמן משה את ידו וסטר קלות על לחיו של ר' משה (כפי שנהגו חסידים לפעמים דווקא בגלל האהבה והחיבה היתירה ששררה ביניהם, שלכן היה ברור שחברו לא יקפיד כלל על כך, ואדרבה), כאשר הוא קורא אליו: שמע נא משה, ידידי הטוב, מה זה "עצמות ומהות" אין אני יודע כלל. אבל זאת אני יודע בוודאות: ברגע בו אתה מנסה לפתוח את הפה ולומר משהו – זה בוודאי לא "עצמות ומהות". כי גם אם תאמר שהוא "שלילת הגבול ושלילת הבלי גבול, שלילת החיוב ושלילת השלילה", למעלה מגילוי ולמעלה מהעלם וכו' – הרי כל מה שרק תאמר, ועצם העובדה שאתה יכול בכלל לומר משהו, זה עצמו אומר שאין זה "עצמות ומהות". ובאמת, גם את זה עצמו – לומר שאי אפשר לומר עליו שום דבר, גם זו איזושהי הגדרה של "שלילה", והרי גם את זה לא שייך לומר על "עצמות ומהות". וכן הלאה והלאה. ולכן "לו דומיה תהילה", רק השתיקה והדומיה היא התהילה לו יתברך, כי שום דיבור לא יגלה ולא יבהיר כלל וכלל מאומה בו יתברך.

"ואד יעלה מן הארץ" - דווקא בחינת נשמה בגוף

כבר נאמר ונכתב פעמים רבות אודות הצורך וההכרח החיוני ממש בזמן זה במיוחד ללמוד שוב ושוב ולחיות עם הדבר-מלכות משיחות תנש"א ותשנ"ב, שזוהי "הדרך ישרה – הקלה והמהירה מבין כל דרכי התורה – להביא התגלות וביאת המשיח בפועל ממש" (ש"פ תזו"מ תנש"א). והרי

קיבלנו בקשה, שהיא גם ציווי והוראה (אג"ק ח"ד ע' כד) "והלוואי היו אנ"ש, ובפרט התמימים, מדקדקים..."

באותה שיחה מפורסמת, האחרונה לעת עתה שזכינו לשמוע בכינוס השלוחים העולמי (ש"פ חיי שרה תשנ"ב) בה קובע הרבי שליט"א את תפקידנו ושליחותנו העכשוויים, את "הדבר היחיד שנותר לעשות בעבודת השליחות – קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש", נאמרו דברים מופלאים רבים, שכל אחד מהם קובע ברכה לעצמו.

בחלק קטן מן הדברים, המפורסמים יותר, נגענו במדור זה לא פעם. ננסה עתה להתמקד על כמה נקודות נוספות בשיחה זו, נקודות שבמבט ראשון נדמה שהם מושגים רוחניים מתורת הקבלה, ולא שמים לב כל כך למיוחד שבהם, ובפרט בשליחותנו ועבודתנו המיוחדת עתה.

הרבי מבאר באותה שיחה, על יסוד המבואר ב'ליקוטי תורה' פרשת ברכה קרוב לסיומו, כי "נישואי יצחק ורבקה הם ענין הכי כללי בתורה ובכל סדר ההשתלשלות, המשקף את כללות עבודת האדם – ייחוד מ"ה (יצחק) וב"ן (רבקה), שזהו הייחוד של הנשמה (מ"ה) והגוף (ב"ן) של כל יהודי. עד – שלימות הייחוד והנישואין בין ישראל (כנשמות בגופים) לקב"ה, ישראל וקודשא בריך הוא כולא חד, כפי שזה יהי' בגאולה האמיתית והשלימה (לאחר ההתחלה בזה, באירוסין, בשעת מתן תורה)".

תכלית כל התורה והמצוות הוא לאחד את האלקות והרוחניות עם הגשמיות והחומריות, ובלשון הקבלה והחסידות נקרא "ייחוד מ"ה וב"ן".

ענינו של משה רבינו, גואל ראשון, הוא בעיקר "מ"ה", רוחניות ואלקות. משה רבינו מצטייר תמיד כתכלית המעלה והשלימות, ללא שום חסרון והגבלה. "משנולד – נתמלא הבית כולו אורה". כלומר, אצלו, מהרגע שנולד, עוד לפני שהחל בעבודתו בעולם, כבר הי' כולו אור וטוב. גופו הגשמי לא הסתיר כלל על האור האלוקי המופלא של נשמתו הנשגבה. ומכל שכן אחרי עבודתו בעולם, כאשר הגיע לשיאים נעלים עוד יותר. הוא קיבל והביא לכולנו את התורה שכולה אור וטוב. הקים את המשכן להשראת השכינה. ואילו הי' מכניס את ישראל לארץ, הייתה הכניסה לארץ אז באופן נצחי, ללא שום אפשרות נוספת לגלות וחורבן – תכלית השלימות, באופן הנעלה ביותר. ולכן הייתה עבודת ה' שלו בעיקר מצד הנשמה, שהיא חלק אלוקה ממעל ממש. הגוף כלל לא הסתיר אצלו על אור הנשמה. לכן הי' גופו בעיבור (בהריון) רק ששה חודשים ומשהו, המינימום של זמן הנדרש להתעסק עם הגוף, כי העיקר הייתה אצלו הנשמה והרוחניות, והגוף כלל לא הסתיר על כך.

אבל דווקא בגלל שהגוף כמעט ולא הפריע ולא הסתיר – לא הי' צורך בהתמודדות עם הגוף ועם הגשמיות, ולכן לא נפעל בו כל כך בירור וזיכוך. ולכן הי' גופו של משה טעון קבורה, כי הגוף נשאר גשמי ולא הזדכך לגמרי על ידי אור הנשמה.

לעומתו, המלך המשיח, שהוא מזרע דוד, נקרא בעיקר על שם דוד המלך, "דוד מלכא משיחא". לעומת משה רבינו, המתואר תמיד כשיא השלימות, מתואר דוד בתנ"ך, ועוד החודש תרס"ו, זאת חוקת עטר"ת, ועוד) שענינו של דוד המלך הוא "ב"ן", ספירת המלכות, היורדת מטה מטה. כדי שהתיקון לא יהיה רק על ידי גילוי האור והטוב, שאז אין כאן תיקון לחושך ולשפלות עצמם אלא רק התעלות והתרוממות מעליהם וביטולם. תפקידם של נשמות אלו, "נשמות דב"ן", לרדת מטה מטה, להתמודד ולהתעסק דווקא עם התחתון שאין תחתון למטה הימנו ולהעלות את התחתון עצמו, שיעלה גם מצד עצמו למעלה מעלה. לכן עיקר התעסקותם הוא עם הגוף והגשמיות ועם עניינים נמוכים ביותר – כדי שגם התחתון והנמוך ביותר יהיו שייכים לאלקות. ועד שתתגלה בהם מציאותם האמיתית, שה"יש הנברא הוא הוא היש האמיתי".

וזו, מבאר הרבי בשיחה זו, הייתה בקשתו של משה רבינו "שלח נא ביד תשלח" – ביד המלך המשיח, שמצד עצמו הוא שייך יותר לדוד המלך כנ"ל, ועניינו הוא תיקון והעלאת הגשמיות

> למרבה הצער, ראינו עד כה את הירידה למטה מטה עד אין תכלית, למצב כה נמוך שאין על כך שום הסבר וביאור ושום נתינת מקום כלל וכלל. ראינו את העליה למעלה מעלה עד אין קץ. ונדמה שההעלם וההתרוממות הם למעלה מכל מה שהיה מישהו יכול לתאר לעצמו. מחכים ומצפים אנו בכל רגע לראות גם בעיני בשר בגילוי ובפשטות כיצד אין כאן שני דברים סותרים.

יותר במדרשי חז"ל, כיורד למדרגות נמוכות ביותר: ישי אביו חשב בתחילה שהוא בן שפחתו ולא בנו כלל. כאשר נשלח שמואל למשחו למלך קראו לכל בני ישי ואיש לא חשב לקרוא לו. אדרבה, כעסו עליו, "על מי נטשת מעט הצאן". תמיד הי' נרדף ע"י שאול שהאשים אותו בכל מיני דברים שפלים. ועד הסיפור אודות דוד ובת שבע. שאחרי כל הביאורים, נשארת התמיהה והפליאה – איך מתאים לדוד מלך ישראל שיהי' נדמה אפילו דברים כה שפלים אודותיו. גם בתפילותיו הוא תמיד מוצג כעני ואביון, "ואנכי תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי עם" וכו'.

מבואר בחסידות (ראה ד"ה והחומריות. ביקש משה רבינו, ואכן פעל, את הייחוד והאחדות בינו לבין משיח – שבמשה רבינו, גואל ראשון, יהיה גם הענין של משיח, שעניינו העיקרי העלאת התחתון. וכן לאידך, שבמלך המשיח, שמביא את הגאולה האמיתית והשלימה, יהיה גם ענינו של משה רבינו, גואל ראשון, כאשר משיח מכיל בתוכו גם את נשמתו וענינו של משה רבינו בהיותו לא רק "מלך" אלא גם "רב".

ולכן, מסביר הרבי, יש במשיח גם את הגדר והענין של "שליח" – "שלח נא ביד תשלח" – מכיוון שעניינו של שליח הוא החיבור והייחוד בין שני העניינים: מצד אחד עליו להיות

מציאות נפרדת מהמשלח, בר דעת בפני עצמו, ומאידך עליו להיות בטל לגמרי למשלח, עד ששלוחו כמותו ממש. כך צריכים להיות שני עניינים אלו במשיח. שמחד הוא "מציאות לעצמו, כביכול, של נשמה בגוף, בשר ודם, ויחד עם זאת – שלוחו של אדם (העליון) כמותו **ממש**. שכן כדי לפעול את ייחוד הנשמה והגוף בישראל (ע"י "יכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה"), וייחוד הרוחניות והגשמיות בעולם, צריכים להיות בו עצמו שני העניינים והתאחדותם יחדיו"...

בהמשך השיחה אמר הרבי, "ולהוסיף, שגשמים קשורים גם הם לשליחותו של משיח – מלמטה למעלה (על דרך לבנה), "ואד יעלה מן הארץ", שדווקא "מן הארץ", בחינת נשמה **בגוף,** נעשה מהחומריות גשמיות, ומהגשמיות נעשה "אד" (יסוד האוויר, היסוד הדק ביותר), שהוא "יעלה" מלמטה למעלה, עוד יותר למעלה מ"ורוח אלקים מרחפת על פני המים", "זה רוחו של מלך המשיח" – מאחר שנפעל התחיה בתור נשמתו דכ"ק מו"ח אדמו"ר בפועל ממש, כנשמה בגוף (ולא רק כפי שהוא "רוח אלקים מרחפת על פני המים")".

מי ששמע אז וזוכר את ההתוועדויות, יודע שענין זה של "ואד יעלה מן הארץ" הוזכר על ידי הרבי בצורות שונות ובהקשרים שונים שוב ושוב באותה תקופה – ויש כאן רמז שקוף לענין של ז"ך אדר וג' תמוז. **יחד עם הדגשה, שזה נשאר כל הזמן נשמה בגוף**, אלא שישנה כאן עליה יותר ויותר "שדווקא "מן הארץ" ("ב"ן"), נשמה **בגוף,** נעשה מהחומריות גשמיות, ומהגשמיות נעשה "אד" (יסוד האוויר, היסוד הדק ביותר), שהוא "יעלה" מלמטה למעלה, עד "שנפעל התחיה, בתור נשמתו דכ"ק מו"ח אדמו"ר בפועל ממש, כנשמה בגוף".

לא כמו משה רבינו ולא כמו אליהו הנביא

על פי מה שנתבאר בחסידות בכלל, ובתורתו של הרבי מלך המשיח שליט"א במיוחד, עניינו של המלך המשיח הוא להביא את העולם כולו לתכליתו ולשיא שלימותו. דבר זה מתבצע על ידי מעשינו ועבודתנו להכניס את הקב"ה לתוך העולם, לעשות לו יתברך דירה בתחתונים, בה ידור וישכון הקב"ה בכל עצמותו ובכל עוצמתו כמות שהוא ממש בלי שום לבושים. "כמו שכתוב "ולא יכנף עוד מוריך". פירוש, שלא יתכסה ממך בכנף ולבוש". בתוך התחתון שאין תחתון למטה הימנו, בעולם הזה הגשמי והחומרי.

תפקידו של יהודי בעולם הזה – מכיוון שרצונו יתברך שהכל יתבצע על ידי "מעשינו ועבודתנו" – לפעול עם כל אחד משני ה"קוים" האלו ולגלות בכל אחד מהם שאין הוא אלא רק ה"ציור" והגילוי כפי שנראה בחיצוניות, אך בעצם אינו אלא התגלות יכולתו יתברך, יכולת העצמות שהוא בלי גבול בתכלית, לכל הכיוונים.

החיבור של שני "קוים" אלו יחד הוא על ידי המלך המשיח, שמחבר בתוכו את שניהם, שבגופו הגשמי למטה מטה מאיר בו הלמעלה מעלה בתכלית ועל ידי זה הוא פועל כן גם בעולם, שבתוך העולם התחתון הגשמי והחומרי מאיר הקב"ה כמות שהוא בכל עצמותו ובתכלית הגילוי.

כלומר: מצד אחד עניינו של המלך המשיח הוא לרדת אל התחתון ביותר שאין למטה הימנו, לא להישאר רק ברוחניות, אלא להיות דווקא בגשמיות כפשוטו "בשר ודם בעולם הזה הגשמי". ומאידך לא באופן כמו גופו של משה רבינו שהיה טעון קבורה, ולא כגופו של חנוך ואליהו הנביא שהפך להיות רוחני, אלא בגוף הגשמי שנשאר גשמי כמות שהוא, ואף יורד למקום התחתון ביותר עד שנראה כהיפך החיים – ועם כל זה אין זו ירידה והסתלקות, אלא להיפך: החיבור והיחוד של התחתון ביותר שאין תחתון למטה הימנו, עם העליון ביותר שאין עליון למעלה הימנו.

הכח להתאחדות זו מגיע ממקום שלמעלה מכל גדר של עליון ותחתון, ועד שבו מאירה רק נקודה אחת ויחידה: שהוא יתברך אין סוף בתכלית לכל הכיוונים.

ניגודים - משלימים

למרבה הצער, ראינו עד כה את הירידה למטה מטה עד אין תכלית, למצב כה נמוך שאין על כך שום הסבר וביאור ושום נתינת מקום כלל וכלל. ראינו את העליה למעלה מעלה עד אין קץ. ונדמה שההעלם וההתרוממות הם למעלה מכל מה שהיה מישהו יכול לתאר לעצמו.

מחכים ומצפים אנו בכל רגע לראות גם בעיני בשר בגילוי ובפשטות כיצד אין כאן שני דברים, כי ההעלם והגילוי שניהם כאחד מבטאים את עצמותו יתברך שלמעלה מהעלם ולמעלה מגילוי ולמעלה מכל ציור וגדר וגבול. והוא מתבטא גם בתוך הציור והגדר ובגבול התחתון ביותר שאין תחתון למטה הימנו, בגופו הגשמי של המלך המשיח ש"ירום ונישא וגבה מאד", ביחד עם זה "אשר חליינו הוא נשא ומכאובינו סבלם, ואנחנו חשבנוהו מנוגע מוכה אלקים ומעונה". ועד שהיה נדמה ח"ו "כי נגזר מארץ חיים" – אבל כל זה לא בא אלא לבטא ולגלות את עצמותו יתברך, שיתגלה בכל תוקפו ובכל עצמותו לעיני כל בשר תיכף ומיד ממש, ונודה לך שיר חדש על גאולתנו ועל פדות נפשנו – **"יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד"!**

לוח שבועי

שבת קודש פרשת תולדות, כ"ט מרחשון

	זריחה	סזק"ש	חצות	מנחה גדולה	פלג המנחה	שקיעה
תל אביב	6:19	8:53	11:28	11:53	3:32	4:37
ניו-יורק	6:55	9:19	11:43	12:07	3:31	4:31

	ירושלים	תל-אביב	חיפה	ניו יורק	פריז	לונדון
הדלקת נרות	3:56	4:15	4:05	4:14	4:43	3:42
צאת השבת	5:15	5:16	5:14	5:16	5:53	4:55

ג' פרקים: הלכות מקוואות פרק יא. הלכות נזקי ממון פרקים א-ב
פרק אחד: הלכות טוען ונטען פרק יא
ספר המצוות: מ"ע ק"ט, מ"ע רל"ז

יום ראשון, א' כסלו

	זריחה	סזק"ש	שקיעה
תל אביב	6:20	8:54	4:37
ניו-יורק	6:56	9:19	4:31

ג' פרקים: פרקים ג-ה
פרק אחד: פרק יב
ספר המצוות: מ"ע ר"מ

יום שני, ב' כסלו

	זריחה	סזק"ש	שקיעה
תל אביב	6:21	8:54	4:37
ניו-יורק	6:57	9:20	4:30

ג' פרקים: פרקים ו-ח
פרק אחד: פרק יג
ספר המצוות: מ"ע רל"ח

יום שלישי, ג' כסלו

	זריחה	סזק"ש	שקיעה
תל אביב	6:22	8:55	4:37
ניו-יורק	6:58	9:21	4:30

ג' פרקים: פרקים ט-יא
פרק אחד: פרק יד
ספר המצוות: מ"ע רמ"א

יום רביעי, ד' כסלו

	זריחה	סזק"ש	שקיעה
תל אביב	6:23	8:56	4:36
ניו-יורק	6:59	9:21	4:30

ג' פרקים: פרקים יב-יד
פרק אחד: פרק טו
ספר המצוות: מ"ע רמ"א

יום חמישי, ה' כסלו

	זריחה	סזק"ש	שקיעה
תל אביב	6:24	8:57	4:36
ניו-יורק	7:00	9:22	4:29

ג' פרקים: הלכות גניבה פרקים א-ג
פרק אחד: פרק טז
ספר המצוות: מל"ת רמ"ד, מ"ע רל"ט

יום שישי, ו' כסלו

	זריחה	סזק"ש	שקיעה
תל אביב	6:24	8:57	4:36
ניו-יורק	7:01	9:22	4:29

ג' פרקים: פרקים ד-ו
פרק אחד: הלכות נחלות פרק א
ספר המצוות: מ"ע ר"ח, מל"ת רע"א, מל"ת רע"ב

הצורפים
HAZORFIM
מאז 1952

תל אביב רח' קיבוץ גלויות 75, 03.6818123 • רח' ויצמן 32, 03.6092772 • קניון רמת אביב, 03.66437083 • **בני ברק** רח' רבי עקיבא 49, 03.5703498 • **ירושלים** רח' כנפי נשרים 5 גבעת שאול, 02.6514026 • רח' מלכי ישראל 2 (כיכר השבת), 02.5383853 • **חדש רעננה** קניון רננים, 09.7430787 • **חדש פתח תקווה** הקניון הגדול, 03.6039422 • **חיפה** גרנד קניון 04.8121175 • **נתב"ג:** טרמינל 3 שער 03.9757081 • **מרכז מבקרים וחנות** כפר דניאל, יער בן שמן, 08.9186633
שירות לקוחות: 08.9186630

עם סגירת הגיליון:

הרב פרופסור וועלוול גרין ע"ה

מאת דניאל הלפרין

בשעות הצהרים של יום שני השבוע, התקבלה הבשורה המרה בקרב חסידי חב"ד בעולם – פרופסור **וועלוועל גרין**, האיש שהפיץ את דבר הרבי ותורתו בכל העולם, לקה בליבו ועבור זמן קצר החזיר את נשמתו לבוראה.

בשעות הבוקר של יום שני יצא הפרופסור מביתו בבאר שבע להרצאה בישוב טלז-סטון ליד ירושלים. כבר בתחילת הדרך חש ברע ופנה למרכז הרפואי 'סורוקה' שם הובהל לטיפול נמרץ ובתוך זמן קצר נפטר.

בשנים האחרונות גר בבאר שבע ולפני כן במיניסוטה. באינטנסיביות בלתי רגילה הרצה בכל מחוזות האקדמיה על תורת הרבי, על אמונה ויהדות. בשנים הראשונות להתקרבותו לחב"ד, שטח את ספיקותיו ובעיותיו במכתביו לרבי. הוא זכה לקבל תשובות מפורטות ביותר על שאלותיו. את פרקי חייו והמכתבים שקיבל מהרבי, ליקט יחדיו במטרה להוציאם בספר. לאחרונה אף כתב את ההקדמה, אך מלמעלה הוחלט כי תולדותיו יצאו לאחר פטירתו.

•

חייו החלו אחרת לחלוטין. לפני יובל שנים נחשב פרופסור גרין מאוניברסיטת מיניסוטה שבארצות הברית, כוכב עולה בשמי המדע. לפרופסור גרין יצאו מוניטין עולמיים בתחום הבקטריולוגיה. בשנת תשכ"ג הוזמן על ידי ארגון נאס"א להצטרף לקבוצה נבחרת של מדענים שתחקור את ההשפעות שיכולות להיות למסע בחלל על בני אדם.

באותם ימים נפגש פרופסור גרין לראשונה עם **הרב משה פלר**, שליחו של הרבי מלך המשיח במיניאפוליס. עד אותו זמן, חיו הוא ורעייתו כיהודים אך ללא קשר לשמירת מצוות. התקרבותם אל השליחים חוללה אצלם שינוי מהפכני. בני הזוג גרין ראו אצל זוג הצעירים החסידיים השקפה וסגנון חיים תוססים ומלאי סיפוק, שנראה כי יש בהם כדי למלא את החלל שעמד בחייהם שלהם.

לפי הצעתו של הרב פלר, כתב פרופסור גרין על עצמו לרבי. תשובתו החמה של הרבי לא איחרה לבוא. כך החל הפרופסור להריץ מכתבים רבים לרבי ובהם שאלותיו בענייני מדע. על שאלותיו קיבל תשובות שהדהימו אותו מאוד. בתקופה הבאה החל מתקרב צעד אחד צעד לדרך המצוות ובעזרת הרב פלר הכשיר את המטבח ואף החל לשמור שבת.

מפנה חשוב בדעתו על האמונה החל, כאשר באחד מדיוניו עם הרב

פלר עלה הנושא של "בריאה מול אבולוציה". כאן דיבר הפרופסור מתוך תפיסת עולם אקדמאית, וטען בתוקף: "אני רוחש כבוד רב לתורה, אך ביחס לנושא זה, לדעתי אתם 'תקועים' בימי הביניים. לאור תגליות המדע אודות גיל היקום ודרך התפתחותו, אני מופתע לראות כי יש אנשים שעדיין לוקחים את סיפור בריאת העולם כפשוטו וכלשונו".

הרב פלר לא התבלבל, והשיב כי אכן הידע המדעי שלו מוגבל, אולם יש מכתב מפורט מהרבי בנושא, בו מוכיח כי תיאוריית האבולוציה היא תיאוריה גרועה גדושת סתירות ונעדרת יסוד מדעי יציב.

הפרופסור נדהם: תיאוריית האבולוציה, מקובלת כמעט על כל מדען! אני מוכרח לראות מה הרבי כותב על כך. גם לאחר שעיין במכתב עדיין לא השתכנע לתזה שהוצגה על ידי הרבי. הרב פלר מצדו שב והודה כי אינו מוסמך להתווכח עם מדען בענייני מדע. "מדוע שלא תכתוב גם על כך לרבי?" שאל.

פרופסור גרין עשה כך. הוא כתב דברי ביקורת חריפים על טיעוניו של הרבי. "זנחתי את הנימה הסלחנית שמדענים אוהבים להשתמש בה כשהם מדברים אל מי שאינם מדענים", שיחזר הפרופסור לאחר שנים. "כתבתי לרבי כאילו היה עמית למקצוע שאני חולק על טיעוניו. קבעתי בחריפות כי לדעתי הוא טועה ומניתי את השגיאות שמצאתי בדבריו. בסוף, אף העזתי להשתלח ולכתוב, כי מוטב שהרבי יעסוק בתורה וישאיר את המדע למדענים".

מכתבו הבא של הרבי אל הפרופסור, כמו התעלם מכל ההטחות. הוא המשיך את התכתבות מן המכתב שלפניו, זה שעסק בהתקדמותה הרוחנית של משפחת גרין, מבלי להזכיר אף מילה בנושא האבולוציה. הנחת הפרופסור הייתה כי הרבי אכן עמד על טעותו. כנראה, הסיק, גם הרבי מבין כי על התורה להרכין ראש (חלילה) בפני עובדות מדעיות מוכחות.

הויכוח לא הפריע לו להוסיף ולהתקדם בשמירת התורה ומצוותיה. במהלך השנה וחצי הבאות דיווח לרבי על כל אחת מאבני הדרך שהוא ומשפחתו עברו במסעם: שמירת שבת מלאה, קיום טהרת המשפחה, ועוד. הרבי תמיד השיב במילות עידוד וברכה. באחת הפעמים הרבי אף שלח במתנה זוג תפילין, אותן החל להניח מדי יום חול.

בני הזוג גרין שכבר עברו כברת דרך ארוכה במסלול היהודי של חייהם, החליטו לשלוח את ילדיהם ללמוד בישיבה. צעד משמעותי, אפשר לומר אפילו דרמטי עבור הורים מדענים. כאשר כתבו על כך לרבי, זכו לתשובה חמה ומעודדת במיוחד. בשולי אותו מכתב, הוסיף הרבי: "אגב, ביחס למה שכתבת לי באשר לסיפור הבריאה בתורה..."

הרב גרין ע"ה עם - יבלחט"א - ידידו הרה"ח ר' משה פלר

> בשולי אותו מכתב, הוסיף הרבי: "אגב, ביחס למה שכתבת לי באשר לסיפור הבריאה בתורה..." וכאן הרבי פרש את טיעוניו של פרופסור גרין לגבי האבולוציה ופרך אותם אחד לאחד. הרבי הסביר לו מדוע המתין עד כה מלהשיב עניינית על שאלותיו: "תפקידי בחיים אינו לנצח בוויכוחים, משימתי היא לקרב יהודים לתורה ומצוותיה"

וכאן הרבי פרש את טיעוניו של פרופסור גרין לגבי האבולוציה ופרך אותם אחד לאחד. הרבי הסביר לו מדוע המתין עד כה מלהשיב עניינית על שאלותיו: "תפקידי בחיים אינו לנצח בוויכוחים, משימתי היא לקרב יהודים לתורה ומצוותיה".

ואכן ההצלחה התממשה, כאשר פרופסור גרין הפך לשומר קלה כחמורה, ובני משפחתו אף הם התקרבו ומהם שהפכו לשלוחי הרבי.

• • •

אבידה גדולה איבדה ליובאוויטש. פרופסור גרין פרסם את שם חב"ד ושם הרבי במחוזות שלא קל להגיע אליהם. כפרופסור נכבד, דבריו נשמעו במקומות רבים.

אבד חסיד מן הארץ. חבל על דאבדין!

לאיזה קבוצה ברצונך להשתייך?!

כולנו נמצאים כעת בניסיון קשה. כדי לדעת נאמנה מה עלינו לעשות בעת הזאת, כאשר יש בלבול הדעת, הרי בראש וראשונה עלינו לקיים את האימרה הידועה "האלטען זיך בא די קלאמקע" ואזי בודאי נכוון לאמת. מה זה ה"קלאמקע" כיום? שיחותיו הק' של הרבי מלך המשיח לעולם ועד, שנאמרו בכמות עצומה, ודרכם נמצא בודאי את הדרך הנכונה • בעקבות היארצייט של הרה"ח ר' משה ע"ה סלונים - מובא בזה אחד המאמרים האחרונים שכתב ל"בית משיח" טרם פטירתו בכ"ג מר חשון

מאת הרה"ח ר' משה ע"ה סלונים

כולנו מכירים את ההבדל שבין "אמונת חכמים" לבין "אמונה ברבי". אם להגיע ל"אמונת חכמים" אמיתית, חייב האדם לעבוד על עצמו, הרי שלהגיע לאמונה והתקשרות ב"רבי" על אחת כמה וכמה. לא בכדי הושוותה האמונה ב"רבי" לאמונה בהקב"ה – "ויאמינו בה' ובמשה עבדו".

התפלגות הדעות בחב"ד, נובעות משתי הגישות, כיצד להגיע לאמונה, דבקות והתבטלות ל"רבי". או במילים אחרות: כיצד לוקח החסיד את עצמות ומהות ה"רבי". הדרך האחת היא, על ידי אמונה פשוטה ותמימה, שטות שלמעלה מהדעת ולמעלה מהטבע, ואילו הדרך השניה היא, דרך שכל והגיון, הבנה והשגה, כפי שהם באים לביטוי בטבע העולם.

להתפלגות זו, היסטורי' ארוכה של עשרות שנים. הרבי בעצמו, בשיחותיו ואיגרותיו הק' התייחס לכך במשך כל השנים, והתבטא בחריפות נגד הדרך השני'. לא אחת הדגיש שגישה קרירה זו מעכבת את הגאולה. ואכן, במשך השנים, לא הגיעה התפלגות זו לביטוי גלוי בראש חוצות, כפי שהיא כיום.

את ההסבר לכך אפשר למצוא ב"רבי" שבעצמו. כאשר העיניים הגשמיות ראו את הרבי, ושמעו את דבריו החריפים שהשמיע, פעלו הדברים על "הגוי (החסידי) אשר בקרבנו" או ה"עמלק (החסידי) אשר בקרבנו" שלא יהי' פעיל כל-כך. אך כיום, כאשר מציאות הרבי אינה נראית בגלוי, הותרה הרצועה ועומק הרע מתגלה ומשתפך בראש חוצות, רח"ל.

דווקא ברגעים האחרונים של הגלות, הטילו עלינו את הניסיון הקשה ביותר, ניסיון שמתבטא בשאלה "היש רבי בקרבנו אם אין". רבים לא עומדים בניסיון קשה זה, ורבה המבוכה. דווקא בתקופה זו חייבים אנו להחזיק היטב בקליאמקע של הרבי בכל כוחנו, לאחוז בו ולא להרפות. ובוודאי כמים הפנים אל הפנים, יתגלה אלינו הרבי מיד, נאו, בכל פארו והדרו.

אמונה מול הגיון

תורתנו הקדושה מלאה תיאורים והסברים במעלת האמונה הפשוטה והתמימה ב"רבי". אמונה תמימה ופשוטה זו שלמעלה מהשכל וההגיון, היא יסוד היסודות של קיום עם-ישראל. נוסף להסברים המובאים בתנ"ך ובדברי חז"ל בערכה של האמונה הטהורה, מומחשים הדברים גם על-ידי מעשים ועובדות שהיו. מעשים וסיפורי צדיקים אלו, משרים עלינו את ערכו הנעלה של ביטול לרבי, באופן שלמעלה משכל ודעת.

להלן שני סיפורים מתוך רבים, מהתורה שבכתב ומהתורה שבעל-פה.

במלכים ב' פרק ו' מסופר על הרעב הגדול שהיה בשומרון – עד שזבל שלא היה ראוי למאכל אדם, נמכר במחירים אסטרונומיים. וכלשון הכתוב "ראש חמור בשמונים כסף ורבע הקב חריונים (צואת יונים) בחמישה כסף". אם תיאור מבהיל זה לא הספיק עדיין להוכיח את זוועת הרעב, ממשיך הנביא

לספר על זעקת ה"הושיעה" שהופנתה למלך. ברוב תדהמתו, שמע המלך מפי אישה, תיאור מסמר-שער על אכילת פרי בטנה.

תיאור זוועתי זה הגדיש את סאת הסבל של המלך, שהלך מיד לביתו של אלישע לשפוך עליו את כל זעמו. הנביא אלישע בתגובה, הכריז בפני המלך והניצבים: "כה אמר ה', כעת מחר (ימכרו בשער שומרון) סאה סולת בשקל וסאתים שעורים בשקל. ויען השליש אשר למלך... הנה ה' עושה ארובות בשמים, היהיה כדבר הזה". על כך ענה לו אלישע: "הנך רואה בעיניך ומשם לא תאכל". ואומנם, למחרת בעת מכירת הסולת והשעורים נרמס השליש בשער וימת.

סיפור מדהים. חטאי המלך והשרים היו לאין ערוך איומים יותר. בשל כך הלא בא עליהם הרעב. השליש לעומתם בסך-הכל הביע בפיו את מה שההגיון והשכל הנחו אותו. הוא, שחי את זוועת הרעב, לא ראה בדרך הטבע שום דרך להצלה. כי על-פי השכל וההגיון כאשר מידה זעומה כקב צואת יונים נמכרת בחמישה כסף, וראש חמור בשמונים, לא יתכן שסאת מזון יקר וחשוב כסולת, תמכר בשקל בלבד. המרחק ביניהם הוא מן הקצה אל הקצה, והשינוי אמור להיעשות מיד למחרת – היפך השכל וההגיון.

ובכל זאת האמונה באלישע הייתה צריכה להיות מעל לשכל והגיון, מתוך אמונה תמימה ופשוטה. ומכאן גם העונש המחריד של השליש, ודווקא בשעה שבאה הישועה לעם כולו.

מקרה דומה מוצאים אנו במסכת בבא בתרא דף עה ע"א: ישב ר' יוחנן ודרש. עתיד הקב"ה להביא אבנים טובות ומרגליות שהם שלושים אמה על שלושים אמה ומעמידן בשערי ירושלים. לגלג עליו אותו תלמיד, הרי אבנים יקרות כאלה אין אפילו בגודל של ביצה, ואיך ימצאו אבנים בגודל של שלושים על שלושים. לימים הפליג אותו תלמיד בספינה וראה בים את מלאכי השרת מנסרים אבנים טובות ומרגליות בגודל של שלושים על שלושים. לשאלתו מה אלו, ענו לו המלאכים כי עתיד הקב"ה להעמידן בשערי ירושלים. חזר אותו תלמיד אל ר' יוחנן ואמר לו: "דרוש רבי, נאה לך לדרוש, כאשר אמרת כן ראיתי". אמר לו ר' יוחנן: "ריקא, אלמלא ראית לא האמנת, מלגלג על דברי חכמים אתה. נתן עיניו בו ונעשה גל של עצמות".

מדובר כאן בתלמידו של ר' יוחנן. תלמיד שמסוגל לראות מלאכים, ולא רק לראות, אלא גם לשוחח אתם. מובן שתלמיד זה האמין שהקב"ה "כל יכול" ומסוגל לברוא גם אבנים בגודל כזה. הלגלוג היה רק על הדרש: לשם מה לחפש דברים מעל לטבע כאשר אפשר ללמוד על פי השכל והטבע. הסתכלות כזו של תלמיד על רבו, לרצות להבין "רבי" על פי טבע ועל-פי ההגיון והשכל, הוא אסקופה הנדרסת לכל מיני רע.

ה'משכיל' קינא במאמין

החידוש שבתורת חב"ד הוא להביא את העליון והמופשט להבנה והשגה. "דע את אלוקי אביך ועבדהו בלבב שלם". דע, מלשון "וידעת היום". תורת החסידות היא תורה עמוקה ורחבה שיש להשקיע בה את כל כוחות השכל וההבנה. מאידך, דווקא השכל וההבנה יודעים נאמנה את הערך הנעלה והנשגב של האמונה פשוטה. המשכיל הגדול העוסק בעומקה של תורת החסידות עשרות שנים, מקנא באמונתו התמימה של חסיד פשוט. לא רק שאותו משכיל איננו מפריע לבעל האמונה הפשוטה, ואיננו לועג לו, ובטח שאינו יוצא בכתבות וספרים נגדו, אלא להיפך, הוא מקנא בו כפשוטו.

תיאורים רבים בעניין זה מפוזרים בשיחות הקודש, ולהלן מספר דוגמאות.

בליקוטי דיבורים כרך ב' עמוד 486, מביא הרבי תיאור נפלא, של הגאון ר' פנחס רייזעס, אחד מגדולי חסידי אדמו"ר הזקן, ומגדולי החסידים שבכל הדורות:

"בשנת תקמ"ז – מספר החסיד ר'

יש לעמול על-כך כדי שעניין ה'רבי' יהיה מונח אצלו כפי שצריך להיות. על זה נאמר "ורעה אמונה". את האמונה יש לרעות כשם שרועה צאן רועה את צאנו. השאלה "היש רבי בקרבנו אם אין" לא מבטאת חוסר אמונה בקיומו של רבי ח"ו. היא רק מבטאת את חוסר ההתקשרות הנכונה, את ההרגשה שהוא ורבי אינם יחד. יש 'הוא' ויש 'רבי'.

פנחס רייזעס – היה חורף קשה מאד ובחול המועד סוכות ירדו שלגים. רוב האורחים החסידים שבאו אז לשמיני-עצרת ושמחת-תורה לליאזנא, הגיעו מצוננים מאוד, ואצל רבים מהם קפאו אצבעות הידים והרגלים.

כאשר סיפרו זאת לרבינו הזקן, ישב במשך זמן מה סמוך על ידיו הקדושות בדביקות עצומה, וכשפתח את עיניו אמר בניגון הידוע: "על התורה נאמר אש דת למו. היום שמחת תורה, שיביאו את כולם להקפות, ואש אוכלה אש, האש של שמחת תורה תכלה את אש הקרירות".

"כל האברכים נרתמו לסייע לחולים להגיע לבית הכנסת. היה זה לילה מושלג קר ורטוב, ורוח קרה חדרה לעצמות. בין החולים היו מסוכנים מאוד שמזג האוויר בחוץ עלול היה להזיק להם והאברכים עשו כל שביכולתם לסייע להם.

"אני וחברי ר' אליהו הגענו לביתו של ר' אייזיק, גאון גדול ומתנגד גדול, שבביתו התארח בן אחיו, ר' משה. ר'

משה היה זקן וחלוש ושכב קודח מחום גבוה, ורופאו ר' אברהם חשש שגופו לא יוכל להחזיק מעמד. 'לא שייך כלל להוציא אותו החוצה לבית הכנסת. הרוח הראשונה תחסל אותו'. לר' משה היו שני בנים פשוטים, האחד חייט והשני סוחר בכפרי הגוים, אך יחד עם זאת היו חסידים בעלי אמונה פשוטה ותמימה.

"הגענו לביתו של ר' משה, בעיצומו של וויכוח לוהט, בין בניו של ר' משה לבין הגאון המתנגד ר' אייזיק. הבנים טוענים: 'צריכים לקחת את האבא מיד לבית הכנסת לקיים את ציווי הרבי. אנו מאמינים באמונה שלימה שבאם יקחו אותו למנין להקפות – יתרפא'. ואילו ר' אייזיק צעק: 'רוצחים, הורגי נפש, זהו נגד התורה הקדושה. באם יוציאו אותו החוצה הרי זו שפיכות דמים אמיתית'.

"כשניגשתי אל ר' משה ראיתיו שוכב כבול עץ, כחול ושחור, בעיניים סגורות ובחום גבוה. נחרדתי כל-כך עד שהרגשתי עצמי כאבוד. הייתי מבולבל ולא ידעתי מה לעשות. מצד אחד שמעתי טענותיו של ר' אייזיק וראיתי איך שר' משה שוכב ובוער, ומצד שני שמעתי דיבוריהם המלאים אמונה תמימה של בני ר' משה. אברכים פשוטים, אך דווקא בהם האירה אמונת צדיקים עד מסירות נפש ממש, בלי שום התבוננות והכנות כלל.

"השכל האנושי אומר שר' אייזיק בודאי צודק. חולה כזה אסור להזיזו ממקומו והרוח הקטנה ביותר סכנה עבורו. ובמצב כזה, לא יצליחו להביאו חי לבית הכנסת. ואילו השכל האלקי של הנפש האלקית אומר, שבניו של ר' משה צודקים. מרגע לרגע יותר התפעלתי מתמימות לבם של בניו של ר' משה, האברכים הפשוטים. זוכר אני עד היום את הבושה הפנימית שלי, וכל כך פעל עלי הדבר, עד שהחלטתי שמוכרח אני להיכנס ליחידות אל רבנו הזקן.

"חשבתי אז שאני, ר' פנחס–פינע, בנו של רבי חנוך משקלוב, שלמד אצל גאוני שקלוב ש"ס, פוסקים וחקירה והכרתי גדלותו של רבנו הזקן בהכרה תורנית, כבר השנה השמינית אצל רבינו הזקן, ואף על פי כן החומר שלי מתגבר על הצורה, השכל הטבעי מתגבר על השכל האלוקי. ואילו אצל אברכים פשוטים אלה, שהלכו אל רבנו הזקן רק מתוך יראת שמים של קבלת-עול, אינם מבינים את תורותיו של הרבי, ואצלם ישנה התגברות הצורה על החומר. בהם דווקא מאיר השכל האלוקי ברגש של אמונה פשוטה. התבייש לך פינע בנו של רבי העניך, התבייש לך בפני חייט הכפר החסידי וסוחר הכפר החסידי".

הרהוריו הנפשיים מלאי הרגש, של אחד מגדולי החסידים שבכל הדורות, מגיע לביטול והשתפכות מוחלטים בפני חסיד פשוט בעל אמונה תמימה ופשוטה. ועוד והוא העיקר, מאורע זה שינה אצל ר' פנחס את כל הלך מחשבתו החסידית.

הסיפור עצמו והמשכו כפי שמובא בליקוטי-דיבורים, רווי הרבה מטען חסידי. והמעניין הוא, שאף אחד לא הציע ללכת לשאול את הרבי אם גם במקרה ספציפי זה, יש להביא את החולה לבית-הכנסת, כפי שהיו מציעים כיום חסידים... חסידים לא שואלים שנית. חסידים חיים עם דברים שנשמעו פעם אחת מהרבי.

ופרט נוסף: במקום לתת לשני מנה אחת אפיים, על תמימותו ואמונתו המנוגדת לשכל, נותן ר' פיניע מוסר השכל ל...עצמו.

מעניין לעניין באותו עניין, אפשר למצוא גם בליקוטי דיבורים כרך א' ליקוט ח', בו מתאר הרבי את גדולתו של החסיד ר' אפרים מסמיליאן:

"ר' אפרים היה אחד מבעלי הכשרון הנדירים, "ראש פתוח", בעל המצאה גדול, בעל השגה רחבה, בעל העמקה עצום, תפסן גדול ופה מפיק מרגליות. נוסף על כך היה "עובד", והיה עסוק כמה שעות בכל יום בתפילה. בכל זאת, מסתבר שהיה לו ביטול עצום לחסידים הפשוטים והתמימים שהיו באים לליובאוויטש לראות את הרבי ולשמוע חסידות, כאלו שלא הבינו את החסידות שאמר הרבי, חוץ מהפסוק המוכר להם מהתורה או מתהילים. וכך ממשיך הרבי בתיאורו:

"את נפילת הרוח הפנימית והעמוקה שהייתה לבעל הכשרונות הגדול ר' אפרים כלפי יהודים חסידים פשוטים אלה, יש לראות במוסר ההשכל שאמר ר' אפרים: "יותר מיובל שנים של יגיעה בחסידות, והלוואי וההשכלה או ההשגה החסידית הייתה נקלטת בי באותה חיות כפי שה"חסידות" של חיים ב"ר אליהו נקלטת אצלו".

"ר' חיים היה עגלון בעיירה קרופקא. יותר מחמישים שנה נסע לליובאוויטש כל שנה. היה יהודי פשוט, אך בעל מדות טובות. כל פסוק ומאמר רז"ל ששמע מהרבי היה אצלו בבחינת חסידות. הוא היה לומד ומשנן פסוק זה. כאשר היה מגיע לעירו היה מאסף יהודים פשוטים בני גילו ומעמדו, ומספר להם מה שראה אצל הרבי ואת הפסוק ששמע. היה שר אתם ניגונים ויוצא אתם בריקוד.

"בעגלון זה, ביהודי פשוט זה, מקנא החסיד ר' אפרים המשכיל והעובד ובעל הכשרונות, ונופל ברוחו לנוכח עבודתו הפשוטה והתמימה של ר' חיים".

הסיפור עצמו והמשכו כפי שמובא בליקוטי-דיבורים, רווי הרבה מטען חסידי. והמעניין הוא, שאף אחד לא הציע ללכת לשאול את הרבי אם גם במקרה ספציפי זה, יש להביא את החולה לבית-הכנסת, כפי שהיו מציעים כיום חסידים... חסידים לא שואלים שנית. חסידים חיים עם דברים שנשמעו פעם אחת מהרבי.

האמונה הולכת וגוברת

המשכילים, חלוצי "תנועת ההשכלה", שכל עולמם היה רק שכל והגיון, יצאו למלחמת חורמה נגד האמונה היהודית. גם הם נוכחו לראות שמה שישמור על עדת החסידים היא האמונה התמימה ברבי, ללא שום פשרות. וכפי שהם כינו זאת "אמונה עיוורת".

כ"ק אדמו"ר הריי"צ מתאר ברשימותיו, את מעלליו של שמעון הכופר. שמעון זה שהרס מסגרות יהודיות בקהילות רבות במזרח אירופה, נשלח על ידי "תנועת ההשכלה" להרוס גם את חומת

היהדות שהקיפה את חסידי חב"ד ברוסיה הלבנה.

ברשימותיו המצוטטות על ידי הרבי, מתאר שמעון הכופר את חיי חסידי חב"ד ברוסיה הלבנה. ובסיכום מגיע הוא למסקנה ש"לא נצליח לשבור אותם. ולא בגלל השתלטות השכל והחכמה בינה דעת, אלא בעיקר בגלל האמונה התמימה של החסידים ופשוטי העם והנשים. אמונה איתנה ברבי. אמונה כזו שיונקים עם חלב האם, ואת זה לא נוכל להרוס".

תיאורו של שמעון הכופר מתאים מאד למה שקורה היום...

האמונה הפשוטה והתמימה ברבי, שהייתה נחלת חסידי חב"ד מאז ומתמיד, הולכת וגוברת ב"ה, מיום ליום. ההבדל בין הדורות הקודמים לדורנו הוא בשניים, בחיוב ובשלילה:

בחיוב – האמונה הפשוטה והתמימה מקיפה כיום אחוז גבוה מאוד מעדת החסידים והיא נמצאת כל הזמן בעליה מתמדת. ובשלילה – בעבר היה איש השכל מקנא באיש האמונה הפשוטה, ואילו כיום נמצאים אנשים שמנסים להעמיד את עצמם בקטגוריה של אנשי שכל, ומנסים להלחם ולהיאבק באמונה תמימה ופשוטה זו.

ארבע דרגות באמונה

במאמר ש"פ נח תרפ"ו מסביר הרבי נ"ע, מדוע עונשם של דור ההפלגה קשה יותר מעונשם של דור המבול, עד שאין להם חלק לעולם הבא. לכאורה, אנשי דור המבול עברו על שלושת החטאים הקשים, לא הייתה אחדות ביניהם, השחית כל בשר, חמס. ואילו בדור ההפלגה לא היה כל זה, אדרבה הם היו באחדות ודיברו בלשון הקודש. הרבי נ"ע מסביר שחטאם היה בזה שהם ראו את המבול כעניין טבעי. "אחת לאלף ותרנ"ו שנים הרקיע מתמוטט". הם ניסו להתגבר על כך על-פי השכל. הם הכירו באלקות, אך כל הסתכלותם היתה על פי השכל וההגיון ומה שמנגד לשכל לא קבלו.

הם פעלו בארץ שנער. אותיות – רשע נו"ן. כלומר רשע שמנגד לשער הנו"ן. בעניין שנער אפשר גם להסביר, כי התפשטותו של משה והתגלותו הייתה במסגרת מ"ט שערי קדושה, ואילו עצמותו ומהותו של משה הוא שער הנו"ן. נבו – נון בו. מ"ט הוא במה שקשור לסדר ההשתלשלות, ואילו נו"ן הוא עצמות שלמעלה מהשתלשלות לגמרי. ועל עניין זה הם התנגדו. הם הסכימו עם מ"ט הדרגות של משה, כדבר שיש לו קשר עם השכל וההגיון, עם טבע והשתלשלות, אך לשער הנו"ן שלמעלה מהשכל הטבע וההגיון לא הסכימו.

אצלנו ברור ש"ויאמינו בה' – ובמשה עבדו". התורה הקדושה משווה את האמונה במשה לאמונה בה'. בין שתי אמונות אלה, יש הרבה קווים בולטים משותפים ויקל עלינו להבין את דרגות האמונה במשה, כאשר נבין את דרגות האמונה בה'. לאמונה בה' דרגות רבות.

ננסה להביא כאן ארבע דרגות יסודות באופן של זו למעלה מזו:

א. היציאה מכפירה כללית לאמונה בעצם מציאותו של כוח עליון, באופן של אלוקא דאלוקיא, על-דרך המבואר בעניין רם על כל גויים ה' – גדרם של ע"ז.

ב. האמונה בא-ל אחד, בורא העולם ומנהיגו – גדרם של האיסלאם.

ג. האמנת אלקות ואחדות ה' – נחלתם של עם ישראל. ובעיקר כפי שמודגש בעניין של א-ל-עולם, שעולם ואלקות חד הוא.

ד. אמונת ישראל היכולה להישאר רק בתיאוריה, או בסגנון הידוע "מצוות אנשים מלומדה" וכפי שמוסבר בעניין "גנבא אפום מחתרתא רחמנא קריא". במקרה זה, חי האדם עם עצמו ולא עם בורא העולם ומנהיגו, עד שיכולה להתעורר אצלו שאלה "היש ה' בקרבנו אם אין". על אף שמבחינת האמונה אין לו ח"ו ספיקות, "בסך-הכל" חסרה לו ההרגשה של "בקרבנו". ולמעשה זהו עניין ההשגחה הפרטית כפי שהסביר מורנו הבעש"ט, ועלינו לראות ולחיות עם הרגשה זו, כפי שהיא מוארת באור החסידות. לזה דרושה עבודה עם עצמו, כמבואר בהרחבה בתורת החסידות.

ארבע קבוצות באמונה

גם האמונה במשה-רבינו, ברבי ובמשיח, נחלקת לארבע קבוצות דומות.

א. עצם הידיעה שיש רבי, ראש בני ישראל, גם מבלי לדעת מיהו בעצם. וכלשון כ"ק מלך המשיח "וואר איז וואר" מבלי לדעת "אז דער איז דער". דבר שהתחדש בהבטחת השי"ת "וגם בך יאמינו לעולם".

ב. ההכרה במשה רבינו, ברבי, במשיח, שהוא הוא המנהיג וראש בני ישראל, כפי שחסידי פולין מאמינים ברבם.

> מדובר כאן בתלמידו של ר' יוחנן. תלמיד שמסוגל לראות מלאכים, ולא רק לראות, אלא גם לשוחח אתם. מובן שתלמיד זה האמין שהקב"ה "כל יכול" ומסוגל לברוא גם אבנים בגודל כזה. הלגלוג היה רק על הדרש: לשם מה לחפש דברים מעל לטבע כאשר אפשר ללמוד על פי השכל והטבע.

ג. ההכרה במשה רבינו, ברבי, במשיח, כפי שמוסבר בתניא פ"ב שכל ההשפעות באות לעולם על ידי הרבי, כמו שכל ההשפעות לגוף באות דרך הראש. וכפי שהענין מוסבר בהרחבה בריבוי שיחות קודש. דברים שכל חסיד חי עם זה ונולד עם זה וזה חודר אליו יחד עם חלב אמו. אך כמובן שזה יכול להישאר באופן של "מצוות אנשים מלומדה" או באופן של "גנבא אפום מחתרתא רחמנא קריא". למעשה, הוא חי בנפרד והרבי בנפרד. על חסידים אלה ישנם הגדרות מיוחדות בשיחותיו הק' של רבינו.

ד. חסיד הקשור ומחובר תמיד עם הרבי. הוא חי עם הרבי, הוא מרגיש איך שכל ההשפעה באה אליו מהרבי. אצל חסיד כזה המצב שלו עם הרבי הוא באופן של "שיוויתי" – מלשון השתוות. לחיות עם הרגשה זו כלפי הרבי, כמבואר עניין זה בשיחת ש"פ במדבר תשמ"ט.

ברור ופשוט שכל זה לא נעשה

מעצמו. יש לעמול על-כך כדי שעניין ה'רבי' יהיה מונח אצלו כפי שצריך להיות. על זה נאמר "ורעה אמונה". את האמונה יש לרעות כשם שרועה צאן רועה את צאנו. השאלה "היש רבי בקרבנו אם אין" לא מבטאת חוסר אמונה בקיומו של רבי ח"ו. היא רק מבטאת את חוסר ההתקשרות הנכונה, את ההרגשה שהוא ורבי אינם יחד. יש 'הוא' ויש 'רבי'.

כשם, שיש לראות השגחה-פרטית במעורבתו של הקב"ה בכל דבר בעולם, כן יש לראות השגחה-פרטית במעורבותו של רבי בכל דבר בעולם. כך לימד אותנו הרבי מלך המשיח בריבוי שיחותיו משנת תש"י ורק זה צריך להנחות אותנו.

וכאן נשאלות שתי שאלות יסודיות, שעליהן חלוקות שתי הגישות דלעיל:

א. האם גם כיום יש רבי במלוא המשמעות.

ב. כיצד גם כיום יכול חסיד לחיות עם הרבי מבלי שום שינויים מג' תמוז.

על פי האמור, אפשר לחלק את עדת החסידים במשך ארבעים וחמש השנים האחרונות לשלש קבוצות:

א. חסידים שכתבו מכתבים לרבי לעתים רחוקות. רק כאשר נתקלו בבעיות קשות ביותר, ר"ל. הרבי מכנה חסידים אלה בשם "צרות חסידים", הפונים רק בעת צרה. את יתר פרטי חייהם ניהלו בעצמם, ולבד קיבלו החלטות כיצד לנהוג.

ב. חסידים ששאלו את הרבי גם שלא בעניני צרות. הם שיתפו את הרבי בהחלטות שונות בחייהם, כמו דירה, עסקים, פעילות וכדומה. אך בתוכם נשארו פינות, שם שלטה רק החלטתם האישית. לרבי לא הייתה אפשרות להיכנס למקומות אלה. אלא אם כן היוזמה באה מהרבי, כפי שאפשר לראות דוגמאות לכך באגרות-קודש.

ג. חסידים ששיתפו את הרבי בכל מהלך חייהם. הרבי היה ממש מעורב בכל מה שקרה בחייהם הפרטיים והציבוריים, ואדרבה הם חיפשו זאת. הם התחננו לקבל מהרבי הוראות ברורות, וכשלא קבלו, היו ממש שבורים וחיפשו בתוכם מה יש להם לתקן. סוג זה של חסידים, לא חיכו לקבל הוראות מהרבי, אלא חיפשו באמת ובתמים מה באמת רצונו של הרבי. הם איחלו לעצמם שיכוונו לרצונו של הרבי מבלי שום סטי' ח"ו.

שתי השאלת האמורות, האם יש רבי בקרבנו, וכיצד אפשר לחיות עם הרבי, חשובות ומעסיקות ביותר את קבוצה ג'. נושאים אלה הם ממש חלק מהויי חייהם. לקבוצה ב' זה חשוב פחות, אך ברור שגם בקבוצה ב' ישנן דרגות רבות ביותר. את קבוצה א', שתי השאלות כמעט שאינן מעסיקות. הם עסוקים בעולמם. אלא אם כן תצוץ ח"ו שאלה פרטית קשה, שבעבר היו רצים עם בעי' קשה זו אל הרבי.

עד כמה שצריכה להיות התחושה של החסיד שהרבי נמצא כעת בכל העניינים, אפשר לראות מתוך המובא בלקו"ש חט"ז עמוד 540: "...כך גם בעניין רבי עם חסידים. באם יש לחסיד ספיקות אם הרבי הוא הבעל הבית על הכל, והרבי יכול לעשות הכל, ובמילא החסיד יכול להסתתר מהרבי (ואז חסר לו ב"אנכי ולא יהיה לך", מכיון שעל פי נגלה החולק על רבו כחולק על השכינה) בכל זאת שיחזיק ב"קלאמקע" של הרבי וילמד את החסידות של הרבי, ושיהיה עם הרבי בעגלה אחת...".

לחסיד הלומד חסידות אין צורך להסביר את חומרת הפגם של "אנכי ולא יהיה לך". בצורה ברורה ביותר, מבטא זאת הרבי בשיחת קודש מש"פ עקב תשי"ג: "לפני שנתיים דובר על כך, שלכל אחד מראים את מה שהוא רוצה לראות. כאשר חסיד מפרש את ענין הסתלקות הרבי כפשוטו, ורוצה לראות את העילוי של הרבי, שנמצא מעלה מעלה. ושגן עדן התחתון, הוא תחתון בשבילו, ואפילו גן עדן העליון אינו מתאים לדרגתו. הוא אפילו יותר גבוה מרקיע השביעי. כאשר חסיד מסתכל כך על הרבי, הרי הקב"ה שהוא טבע הטוב להיטיב, מראה לאותו חסיד שהרבי הוא באמת גבוה מאד והוא מעל לרקיע השביעי. אך כאשר החסיד מפרש את הסתלקות הרבי, כפי שהרבי מבאר זאת במאמר באתי לגני, הסתלקות שפירושו רוממות, אבל הרבי נמצא כאן למטה . . אז מראים לו מלמעלה איך שהרבי באמת נמצא כאן למטה והחסיד רואה בעיני בשר, את כל ההשפעות הנשפעות לעולם דרך הרבי".

חסיד, אמונתו לא נפגעת גם כאשר יש לו קושיות קשות ביותר. חסיד יודע שכל הקושיות הם ענין של ניסיון כדי לשבור אותו. ויודע, כי גם כשאינו יכול לתרץ הקושיות אין הדבר פוגע באמונתו החזקה כצור איתן. ברור ופשוט שנעים יותר שגם השכל האנושי מבין ומסכים לזה, אך האמונה עצמה מספיק חזקה גם בלי זה.

כולנו נמצאים כעת בניסיון קשה. כדי לדעת נאמנה מה עלינו לעשות בעת הזאת, כאשר יש בלבול הדעת, הרי בראש וראשונה עלינו לקיים את האימרה הידועה "האלטען זיך בא די קלאמקע" ואזי בודאי נכוון לאמת. מה זה ה"קלאמקע" כיום? שיחותיו הק' על הרבי מלך המשיח לעולם ועד, שנאמרו בכמות עצומה, ודרכם נמצא בודאי את הדרך הנכונה.

לאיזה קבוצה ברצונך להשתייך?!

אפשר ללמוד מדור המדבר שנכשל בחטא העגל עד כמה האמונה במשה צריכה להיות חזקה.

בטרם עלותו להר סיני הבטיח משה-רבינו שהוא יחזור לאחר ארבעים יום. עברו ארבעים יום ומשה לא בא. לא רק שהוא לא בא, אלא הראו לעם ישראל כאילו מלאכים מובילים את מטתו. השכל וההגיון אומר שמשה לא הצליח להגיע ביום הארבעים, ולא רק שלא הגיע אלא גם נסתלק רח"ל.

כאן נחלקה אמירתם של עם ישראל לשלוש קבוצות.

א. קבוצה שהשכל וההגיון התגבר על האמונה בהבטחת משה, ולכן חפשו אלטרנטיבה אחרת עד שעשו את העגל.

ב. קבוצה שלא נכשלה ממש בעגל, אך גם להם היה ברור שגם אם משה יחזור, הרי ביום הארבעים הוא לא הגיע, כי עומדים כבר ביום הארבעים ואחד.

ג. קבוצה המורכבת משבט לוי, המאמינים במשה באמונה תמימה ופשוטה. להם ברור שמשה יגיע, ודווקא ביום הארבעים. בכלל לא מפריע להם שהשכל אומר שנמצאים כבר ביום הארבעים ואחד. בעיית השכל לא תופסת אצלם מקום. הם מאמינים במשה באמונה פשוטה ותמימה ושום דבר לא יזיז אותם מאמונה זו.

לאיזה קבוצה ברצונך להשתייך?!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מדוע אנו מבקשים פעמיים "אנא ה' הושיעה נא"

צאו וראו מהו שיחו ושיגו של יהודי חסיד; אחד שבטרם נכנס למצוות ראה את בני משפחתו גוועים לנגד עיניו, עבר סבל ויסורים מכל המינים - וראו כיצד הוא דבק באמונה לוהטת כי "כל מה שה' עושה - טוב"! • פרק הסיום לסדרת הזכרונות של ר' יהושע דובראווסקי ע"ה, גדול הסופרים החסידיים האידיים בדורנו

עם סיום פרקי הזכרונות, כדאי להעלות שאלה מעוררת ענין ותשובה מהגאון הגדול והפוסק ה"חכם צבי" זצ"ל. תשובותיו עוסקות בדרך כלל בעניני הלכה, אך לתשובה שלפנינו יש נגיעה בעניינים של אמונות ודעות.

הגיעה אליו שאלה מהקהילה הספרדית "שערי שמים" בלונדון, עם טענות כלפי "חכם מרומם ונעלה" ר' דוד ניטו, מחבר הספר "כוזרי שני" ("מטה דן") כנראה שהוא היה ה"חכם" אצל הספרדים וראש הישיבה שלהם.

ה"חכם צבי" מביא את דבריו של ר' דוד ניטו, שיש כלפיו טענות ו"אומרים שאני אמרתי בישיבה שהקדוש ברוך הוא והטבע, והטבע והקדוש ברוך הוא, חד הם – אני אומר, נכון, אכן כך אמרתי, אני מאשר זאת ואני סובר שחייבים לומר כך...".

באמרו שהקדוש ברוך הוא והטבע חד הם, מובן שר' דוד ניטו התכוון לתאר כי מה שאנחנו מכנים "טבע" – הוא לא אחר מאשר ההשפעה של הכח אלקי של הקדוש ברוך הוא על התנהלות העולם.

רעיון זה שהקדוש ברוך הוא והטבע חד הם, כנראה לא נשא חן בעיני מנהיגי הקהילה הספרדית. הם אפילו התבטאו שר' דוד ניטו דיבר דברים לא ראויים נגד הקדוש ברוך הוא.

לא ברור מה בדיוק לא מצא חן בעיני מנהיגי הקהילה בדבריו של ר' דוד ניטו. הגאון האדיר בעל ה"חכם צבי" מתפלא ולא מבין את טענותיהם נגד דבריו של ר' דוד ניטו. אבל הוא מגיע למסקנה הפוכה, שיש להיות אסירי תודה לחכם הנעלה "כמהר"ר דוד ניטו נ"י" על דרשתו; והוא ר' דוד האיר את עיני היהודים באמונתנו האמיתית, שהכל הוא בהשגחת הקדוש ברוך הוא", וה"חכם צבי" אומר, "ישר כוחו וחילו".

השאלה והתשובה של ה"חכם צבי" נכתבה בשנת ה'תס"ה, כמה עשרות שנים לפני שזרח האור הקדוש של תורת החסידות ע"י הבעל-שם-טוב זצ"ל.

רואים כמה אור אמת היתה ראייתם של הצדיקים הגדולים: מה שר' דוד ניטו אמר וה"חכם צבי" נתן עליו את החותם של "אמת ויציב" – מובא בתורת החסידות כביאור לענין של "ה' הוא האלוקים" ("אלקים" בגימטריא "הטבע"). ע"י כך נעשה הענין מובן ומואר עד עומקו, שכל מה שמצויין כטבע – הוא לא דבר עצמאי, חס וחלילה, אלא כח אלקי שיש לו השפעה בעולם.

מה כל הענין המעניין הזה נוגע ל"ענייננו"? – מאד פשוט וברור: את הרעיון העמוק והקדוש שה"טבע" הוא לא ענין בפני עצמו, אלא מאה אחוז כוח השפעה אלוקי, ביסס ר' ניטו לגמרי על פסוקים אחדים מפרקי תהילים שאנו אומרים יום יום בתפילה:

"המכסה שמים בעבים, המכין לארץ מטר, המצמיח הרים חציר וגו'" – הקדוש ברוך הוא מכסה שמים בעננים – ולא כפי שניתן לחשוב שזאת לא יותר מתופעת טבע ותוצאה של רוחות וכן הלאה; הקדוש ברוך הוא מכין גשם עבור האדמה – וזו לא רק תופעת טבע; הקדוש ברוך הוא מנביט עשב על ההרים – הקדוש ברוך הוא ולא מישהו או משהו אחר.

אנו רואים שהפסוקים הבודדים בתהילים מכילים בתוכם עיקר עצום ויסוד באמונה, המחוזק ומאיר בתורת החסידות. אבל אותם פסוקים שהוזכרו הם רק חלק קטנטן באין ספור הפסוקים בתהילים, העמוסים בשפע של עושר רוחני בתורה ויהדות. ואולי יזכני ה' יתברך לכוון למעט מן האמת שבהם.

• • •

בהסתמך על דברי ה"חכם צבי" האמורים, ובעקבותיהם כאשר מעיפים אפילו מבט חטוף על מספר פסוקים

בתהילים, אפשר לקבוע, לפי דעתי, שפרקי התהילים משפיעים על הקשר בין הקדוש ברוך הוא והיהודים. מילות התהילים ותוכנן מקרבות את לב היהודים לאביהם שבשמיים ומקרבים כביכול את הקדוש ברוך הוא ליהודים האומרים תהילים.

בצורה אופיינית למדי ניתן לעמוד על כך – אפילו משמיעת אותם יהודים פשוטים האומרים תהילים בבתי-הכנסת ובבתיהם הפרטיים. יהודי המחזיק את התהילים ביד, או חוטף מבט של געגועים דרך החלון לשמים, וממלמל אגב אנחה "אוי, טאטע זיסער, אליך ה' אקרא ואל ה' אתחנן". "אך, ריבונו של עולם, למה ה' תעמוד מרחוק"... "ריבונו של עולם, ה' היה עוזר לי".

אלו כמה דוגמאות "קטנות" מהמילים הלבביות המלוות והארוגות באמירת התהילים שלהם. אין צורך לנתח את אותן מילים מעטות הנאמרות בנשימה אחת מתוך קרבה וגעגועים של הנשמה היהודית לבורא. בתהילים ישנם פסוקים רבים בהם רואים את העומק והאין-סופיות של החכמה ורוח הקודש של דוד המלך, אשר כפי שחז"ל מספרים לנו, יש דעה שהוא היה גם נביא (ויתכן שאף למעלה מכך).

בקושי אפשר לתאר כמה מקיפה ונעלה היתה ההשגה של דוד המלך באין סוף ובלי גבול של הקדוש ברוך הוא. וע"י כך אפשר לתאר את אין סופיות הקיום האנושי. כמה אפסי ודל הוא האדם מול בוראו. ולכן הפלא הוא עוד יותר גדול איך למרות כל זאת הוא הצליח להוכיח את הקשר המופלא בין האדם היהודי ובוראו.

בפרקי התהילים אנו מוצאים עמוד אחר עמוד, ולפעמים פסוק ליד פסוק, שני עניינים הפכיים וקוטביים זה לזה. הנה אנו לומדים מפסוק אחד על גדלותו חסרת הגבולות והבלתי ניתנת לתפיסה של ה' יתברך, שהוא גבוה ונעלה מכל גובה ועליה שאנו יכולים להבין ולתפוש – ובפסוק שני הסמוך לו יש תיאור כל-כך ברור איך הבורא יורד כביכול ומתעסק עם הברואים הנמוכים ביותר. ב"אשרי" אנו אומרים: "גדול ה' ומהולל מאד ולגדולתו אין חקר" – ובאותו פסוק נאמר: "סומך ה' לכל הנופלים וזוקף לכל הכפופים".

אבל ללא ספק הפסוק המפורסם ביותר ב"אשרי" הוא "פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון":

דוד המלך משתמש כאן ביחסי הגומלין בין אחד לשני – האחד פותח את ידו ונותן לשני ללא מתווך וממוצע, מבלי לרמוז אפילו, שזה ניתן מהנעלה ביותר לשפל מכל שפל. ואין זאת רק בשייכות למין האנושי המרומם; גם ההולכי על ארבע וברואים מרבי רגליים, וגם הברואים מהכבירים ביותר ועד הברואים הזעירים ביותר במעמקי הים – "זה הים גדול ורחב ידיים, שם רמש ואין מספר, חיות קטנות עם גדולות" – כל אלה מצפים שה' יתברך יתן את "אכלם בעיתו" ואתה רבונו-של-עולם – מבצע באותו פרק – "תפתח ידך ישבעון טוב".

בפסענו צעד אחד קדימה אפשר, נדמה לי, לומר, שבפרקי התהילים מבהיר דוד המלך לא רק שהקדוש ברוך הוא הוא הבורא האחד והיחיד והמחייה את כל הברואים – הגם שאין זה קל לראות בעיני בשר; אלא שהקדוש ברוך הוא טוב ורחמן להכל ולכולם – הגם שרואים כל-כך הרבה צרות, סבל וצער בעולם על כל צעד ושעל. ודוד המלך עצמו כואב כל-כך הרבה צרות פרטיות משל עצמו, עד אשר יצעק "הושיעני אלקים כי באו מים עד נפשי" – "ה' מה רבו צרי...".

אבל יחד עם זאת אין בתהילים שום רמז על מה שנראה כסתירה: מכיוון שקדוש ברוך הוא טוב לכולם ומרחם על כל אחד – מאיפה באים כל-כך הרבה סבל וצרות לעולם?

לא, אין בתהילים שום עקבות של קושיה כזאת וסתירה. מדוע? כיוון שהאמונה היהודית היא שטובו האבסולוטי של הקדוש ברוך הוא, הבא לידי ביטוי בתהילים הוא כל-כך מוצק שאיננו יכול בשום אופן להיות מושפע מאיזו קושיה שלא תהיה. אַיי, קיימת צרה; אַיי, קיים סבל – פועלים איפוא פרקי התהילים באופן כל-כך מלהיב שהם מטביעים אצל היהודי המאמין כל נטייה לשאול: איך בא רוע מטוב אין סופי (בהרגשה שאין הדבר בר הבנה). ובמקום לשאול, באה הבקשה הלבבית של הילד לאבא היקר ביותר: עזור לי אבא אהוב בצרותי; הצל אותי מהאסונות! או לבקש רחמים עבור יהודי אחר.

ונראה לי שאפשר לומר עוד יותר, שההרמוניה של התהילים ומילות התהילה על טובו של הקדוש ברוך הוא עם בקשה לעזרתו, מושרשים ברעיון עמוק המוסבר בספר "תניא קדישא":

הנה אנו רואים במרכז פרקי תהילים השמחים – בהלל – אשר מיד לאחר הפסוק השמח "זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו", תיכף "מכריז" דוד המלך עבור כל יהודי סובל: "אנא השם, הושיעה נא!"

כל אחד מבין שעזרה מבקשים כשלא טוב, כשבאה רחמנא ליצלן צרה, אבל דוד המלך מזכיר כאן לא בנוגע להצלה מאיזה פורענות, אלה סתם קריאה לעזרה, כמו איזה ישועה לכל הרגשות הבלתי רצויים.

אז אולי הכוונה כאן לישועה כללית, היכולה לסלק את המרירות של כל ההתרחשויות והצרות הבלתי רצויות. דהיינו: ישועה שאפשר לחוש ולקלוט כמו שהקדוש ברוך הוא הוא מקור של טוב בלבד, חייבים להכיר בזה שכל הדברים השליליים שאנו חווים בעולם, בתוך תוכם יש טוב אמיתי!

וכך כותב אדמו"ר הזקן בספר ה"תניא" שלו ("אגרת הקודש", י"א) על הסתירה המוזכרת (בתרגום חופשי ובקיצור): כשהאדם ישקיע מחשבה, הוא יווכח כיצד כל מציאותו מתהווה בכל רגע ממש מחכמתו יתברך – אז איך יכול לעלות בדעתו שרע לו ושיש לו איזה יסורים בעולם הזה? חכמתו של הקדוש ברוך הוא היא הרי מקור החיים, הטוב והעונג... שהוא גבוה יותר מהעונג בעולם הבא! רק בגלל שהוא איננו מושג, נדמה לו שרע לו ושהוא סובל יסורים. אבל האמת היא ש"אין רע יורד מלמעלה".

אז אולי הבקשה "הושיעה נא" פעמיים, היא ביטוי של בקשה תקיפה כדי לעזור לנו להכיר בזאת שכל מה שהקדוש ברוך הוא עושה – טוב.

והאלילים יכרתון ..

לתקן וראנסי במלכות ה'

כאשר אלפי השלוחים יגיעו השבוע לבית חיינו 770, כל אחד וההתמודדויות והקשיים שלו, איש לא ישער כיצד זה להכין עיר מלאה בעבודה זרה ופסלים לקראת משיח צדקנו - אבל זו בדיוק שליחותם של הרב שמואל ורעייתו יזהר בעיר וראנסי שבהודו. דומה ששליחות בעיר זו לקוחה מימי אברהם אבינו, אך נדמה שה'קליפות' כולם התקבצו בעיר זו, ושואבות אליה צעירים יהודים בעלי נשמות גבוהות. הרב יזהר, בעצמו "בוגר" המקום, החליט להפשיל שרוולים ולהשיב מלחמה שערה. להצלחות שלו יש קבלות רבות

• "גם אנחנו מוכנים" הוא מתכוון לגאולה, ומתכוון ברצינות

מאת נתן אברהם

העיר וראנסי הנמצאת בדרום תת היבשת ההודית, היא אולי העיר הטמאה ביותר שקיימת בעולם. תושביה כולם עובדי אלילים מובהקים הסוגדים לפסלים מעץ ומאבן, ועושים זאת בריש גלי. "מאמינים" מכל רחבי הודו מגיעים לעיר לעת זקנה כדי למות בה, או אז שורפים את גוויותיהם ומשליכים את אפרם לנהר הגנגס השוצף העובר בסמוך. העיר בנויה מסמטאות צרות, שווקים מאובקים, ריקשות תזזיתיות פרות "קדושות" וחיי רחוב תוססים.

מלבד נהר הגנגס והמהומה האלילית סביבו, יש בעיר מספר אתרים נוספים שמושכים תיירים לרוב: אוניברסיטה ללימודי אלילות, בתי תיפלה גדולים הממוקמים בלב העיר העתיקה. התנועה בעיר העתיקה כרוכה במעבר ב'גאליס' – סמטאות צרות ומעופשות היוצרות מבוך מרתק בחלק זה של העיר, שיש האומרים כי זה המקום הבנוי העתיק בעולם. וראנסי אינה עוד עיר בהודו כי עם אחת הערים "המקודשות" שבה, עיר שפועלת כמרכז מיסטי ורבבות באים לעיר זו כדי ללמוד את "דת" ההודים.

יהודים לא מעטים נופלים לתוך רשתות הטומאה והסטרא אחרא הפרוסים כאן. במשך שנים לא מעטות העדיפו אפילו השלוחים לדלג על העיר הזאת, שכל אווירתה אינה אלא טומאה. לפני ארבע שנים הגיעו לעיר כמה תמימים לגיחה קצרה על מנת להדפיס בה את ספר התניא קדישא. נדמה שמשהו זע בעיר הזאת מאז, שכן שנה לאחר מכן, לפני שלוש שנים, הרב **שמואל יזהר** ורעייתו קיבלו על עצמם את האתגר לקרב יהודים לאביהם שבשמים במקום שורץ אלילים זה. ר' שמואל הכיר היטב את וראנסי עוד בטרם התקרב ליהדות. ביציאתו לשליחות במקום זה, ראה משום 'סגירת מעגל'.

בני הזוג ייסדו בעיר בית חב"ד, המשמש גם את התיירים היהודים שפוקדים את העיר לפרקי זמן קצר וגם לאלו הנמצאים בעיר כבר שנים ארוכות, בהם מוסיקאים או אנשים הנמצאים ב'חיפוש עצמי' שהשתקעו במקום. בבית חב"ד מתקיימות תפילות תמידין כסדרן, שיעורים וחברותות 'אחד על אחד', סעודות שבת וארוחות כשרות מדי יום, וכן שאר פעילות יהודית מסביב לשעון. "עצם זה שחסיד מסתובב בעיר בגאווה עם כל המדים החסידיים, יש לזה השפעה עצומה" מסביר הרב יזהר.

געגועי נשמה

איך הגיעו בני הזוג יזהר לוראנסי? אנחנו תמהים, ומסתבר שלפנינו סיפור ארוך.

עוד טרם שיבתו ליהדות, כשר' שמואל יזהר עצמו היה עסוק בחיפוש עצמי, הוא היה פוקד את העיר מדי

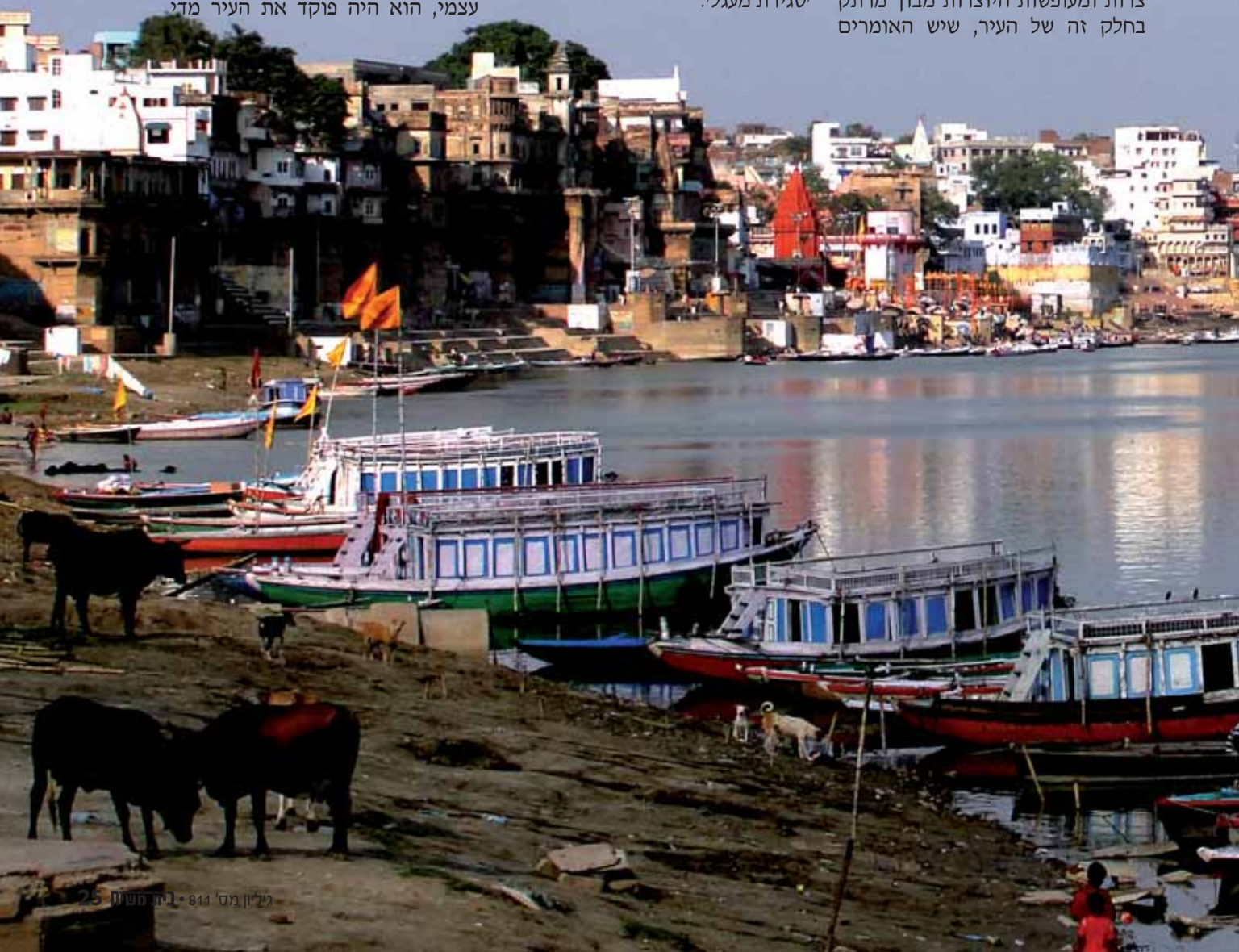

> בלי משיח לא היינו יכולים לקרב כאן אף אחד. הללו נמצאים במקום כה נמוך, שרק נושא כמו משיח - הדבר הנעלה ביותר - יכול להחזירם למוטב. אם תדבר אתם על ציצית או על תפוח בדבש, הוא לא יקשיב. תגיד לו שהגאולה עומדת להגיע, העולם עומד להפוך שינוי רוחני עמוק, וכי משיח כבר ממתין בפתח, זה בהחלט יעניין אותו.

שנה למשך כמה חודשים. מאז הכיר אותה היטב כמו גם את הנפשות הפועלות בה.

הוא נולד בירושלים, סמוך לשוק מחנה יהודה המפורסם, ובילדותו עבר עם משפחתו להתגורר ברחובות. "קיבלתי חינוך ישראלי רגיל, בלי יותר מדי מסורת. הייתי ספורטאי מצטיין, השקעתי במשחקי 'כדור יד', כחלק מנבחרת ישראל. בגיל בר מצווה חוויתי התעוררות רוחנית לזמן קצר, מה שקורה להרבה נערים ישראלים שנפגשים עם דמות רבנית, לומדים את הפרשה ומניחים תפילין לראשונה בחייהם. במשך תקופה הנחתי תפילין מדי בוקר, אך מכיוון שבסביבה שלי איש לא שמר מצוות, ההתלהבות הלכה ודעכה עד שהחלטתי להחזיר את התפילין למשמרת בארון".

בצבא שירת שמואל בחיל הקשר. ארבעה ימים בלבד לאחר שחרורו מצה"ל, הוא עשה את דרכו לתאילנד. לדבריו היה בו צימאון עז לטייל ולהסתובב, להכיר ולחפש. "במשך חמש עשרה שנה הסתובבתי באוסטרליה, בברזיל וכמעט בכל מדינות אירופה. זמן רב יחסית הסתובבתי ברחבי הודו. באירופה היו לי דוכנים לממכר תכשיטים ומשקפי שמש ואל הודו הייתי מגיע כדי לנוח ולהירגע. בהודו למדתי מוסיקה, ואפילו פתחתי בית ספר ללימודי מוסיקה בדראמסלה. במבט לאחור אני מבין באיזה חיפוש עצמי עמוק הייתי במשך כל השנים הללו. ידעתי תמיד שיש בורא לעולם, אך מפה ועד לקשר זאת ליהדות או לשמירת תורה ומצוות, הדרך הייתה רחוקה.

"במהלך מסעותיי קראתי הרבה תנ"ך, בעיקר ספרי 'קהלת' ו'איוב', יחד עם זה הייתי קורא כתבים של מנהיגים מהמזרח, ופילוסופיות מיסטיות מתוך סקרנות ועניין. פעמיים הייתי בסדרי פסח שארגנו בתי חב"ד בנפאל ובבנגקוק, אבל עבורי זו הייתה חוויה ישראלית מרנינה ולא יותר. מדי כמה חודשים הייתי חוזר ארצה לבקר את המשפחה והחברים, והייתי עולה שוב על טיסה".

לאחר שתים עשרה שנים בחו"ל, החליט שמואל לנסות את מזלו בארץ ישראל. הוא נכנס לאחת המכללות במטרה ללמוד 'הנדסת תוכנה' והתחבר למקצוע הזה. כשסיים את הלימודים, הפך להיות מרצה בתחום. במשך כמה שנים מסר הרצאות במכללת היי-טק ובאוניברסיטה הפתוחה שם הרוויח יפה. מצבו הכלכלי היה משביע רצון ומספק. המצב נמשך עד בואו של המשבר המפורסם בעולם ההיי-טק, אז נאלץ לוותר על נתח חשוב משכרו, מה שהביא אותו שוב לשדה התעופה בדרכו להודו.

"היה זה בשנת תשס"ג", נזכר ר' שמואל, "התחנה הראשונה שלי הייתה בדראמסלה. להודו הגעתי הפעם בגישה אחרת בעקבות סיפור שקרה לי חודשים ספורים לפני הטיסה.

"באחד הימים נשרטתי על ידי חתול רחוב. לתומי חשבתי שאין צורך להתייחס לכך, בעיקר לאחר שהרגשתי טוב והמשכתי בשגרת חיי. כמה ימים לאחר מכן, התחלתי פתאום לרעוד בכל גופי. חומי נסק ופוניתי לבית רפואה, שם טיפלו בי באנטיביוטיקה. איש מהרופאים לא ידעו מה הגורם לכך. מקרה זה ארע שש פעמים, ובכל פעם אושפז ושוחרר.

"בפעם האחרונה שאושפזתי, נכנס לחדרי בבית הרפואה יהודי שומר מצוות, ושוחח איתי. בידי אחזתי בדיוק ספר פילוסופיה. הוא שאל אותי לטיבו של הספר, ועניתי לו. הלז ביטל את הסברי ואמר: 'עזוב שטויות, התורה הקדושה היא הדבר הכי מעניין'. רטנתי וכעסתי עליו; הצעתי לו להציג את העמדה שלו אך לא לבטל עמדות של אחרים. אף על פי כן, לאחר שיצא מחדרי, הרגשתי שיכול מאוד להיות שהאיש הזה צודק.

"מאוחר יותר ארעה לי עוד חוויה מעניינת שחיברה אותי אל המימד היהודי שבי. היה זה כאשר חבר טוב ביקש ממני להתלוות אליו לביקור בכותל המערבי, ואני הסכמתי בשמחה. הוא התפלל סמוך לאבנים ואני נותרתי להמתין לו. הייתי כה מנותק ומנוכר באותם ימים, שלא הבנתי מה ייתן לי לשפוך את לבי ליד חומת אבנים היסטורית. ואז ניגש אלי בחור צעיר, בעל תשובה מחסידי ברסלב, ושאל-ביקש: "יהודי, תוכל לתת לי עשר יורו לטוס לאומן?" פשפשתי בכיסי ומצאתי לא פחות ולא יותר, אלא עשרה יורו...

"הייתי המום. מאיפה הוא ידע שיש לי עשרה יורו בדיוק? ראיתי בזה אות משמים שעלי לתת לו את השטר.

"זמן מה לאחר מכן, הצליחו הרופאים לגלות שהרעידות וגלי החום שפוקדים אותי, נובעים ממחלה שנקראת 'סרטת החתול'. או אז נזכרתי שבאמת חתול שרט אותי לפני כמה חודשים. הם נתנו לי את הטיפול המתאים וזמן קצר לאחר מכן עליתי על טיסה להודו. מיד עם הנחיתה, עשיתי את דרכי לוראנסי, שם כבר הייתה לי דירה.

היכרות ראשונה עם ספר התהלים

"ביקשתי לנוח ולהירגע, אך מה שעבר עלי שם היה מדהים ומעורר, משהו שלא קרה לי קודם לכן. מדי ערב יצאתי לטיול ברחובות העיר, ופתאום הרגשתי קר ומנוכר לסביבה; הרגשתי רצון עז להתחבר לנקודה היהודית שבי. התחלתי לדבר בלבי עם בורא עולם. כל מה שסקרן ועניין אותי במסעות הקודמים, נגוז פתאום ונעלם, הרגשתי שהכול שקר וכזב. חשתי שאני רוצה להתחבר לשורשים היהודיים שלי, שמה נמצאת האמת. אמנם לא ידעתי מהן שורשים אלו אך הרגשתי רצון עז להתחבר אליהם.

"הרגשתי שאני משתגע: מה קרה ליז! מה עובר עליז! שאלתי את עצמי שאלות קשות אך ללא מענה. היום אני

התוועדות עם מקורבים בבית חב"ד

יודע שבתוכי התחוללה מלחמה עזה בן שני היצרים, בין היצר הטוב לכוח הרע שביקש להשאיר אותי בעולם ההוא. לאחר כמה חודשים נסעתי לגואה, שם פגשתי חבר טוב שזמן מה קודם לכן התקרב לחסידות ברסלב. סיפרתי לו את מה שעובר עלי. 'נראה לך שהשתגעתי?' שאלתי, והוא חייך: 'נשמתך החלה להתעורר', אמר.

"מה שדחף אותי יותר, הייתה שבת שעשינו בבית חב"ד בעיר אותו ניהל בזמנו הרב שי עזרן. זו הייתה הפעם הראשונה בחיי שעליתי לתורה. הוא דיבר דברי טעם שסקרנו אותי והרגשתי שלראשונה נחשף בפניי עולם רוחני מופלא שאני רוצה ללמוד ממנו עוד. מגואה נסעתי לוראנסי, שם היה לי בית ספר למוסיקה. טרם צאתי אמר לי החבר משפט שנחרט במוחי: 'בזכות אמירת תהילים של יהודים פשוטים יבוא משיח'.

"תכננתי להמשיך את דרכי להרי ההימלאיה. מדי שנה הייתי עושה את דרכי לשם, ובכל פעם הייתי מגיע לכפר קטן באיזור, בו הייתי מתבודד ומחפש מרגוע. היה זה שבועיים לפני חג הפסח, ובדרכי להימלאיה עצרתי ברישיקש, שם קיבלתי מידי אחד הפעילים ספר חת"ת. פתחתי את הספר בחלק של התניא, ביקשתי לקרוא אך לא הבנתי מילה ואף לא חצי מילה. שהיתי אז בעיר יחד עם חבורת מוסיקאים גויים שהגיעה איתי. בדרך כלל בערבים היינו מנגנים יחד, אך באחד הערבים, לפתע פתאום, כשהתחלתי לנגן איתם, הרגשתי גועל וסלידה. עזבתי אותם ועליתי לחדרי. נטלתי את החת"ת שקבלתי והתחלתי להגיד תהילים; נזכרתי במה שחברי אמר לי על מעלת אמירת תהילים. זו הייתה שפה קשה ולא מוכרת ושברתי את שינייי.

"מדי יום הייתי יושב בחדרי, וכיסוי ראש על ראשי, ובמקום לרדת לנגן עם החבר'ה, הייתי אומר תהילים. בתוך שבע ימים סיימתי את כל ספר התהילים. ואז הבריקה במוחי המחשבה – למה להגיד את התהלים בלילה, אולי נגיד בבוקר. התחלתי אפוא לקום בשש בבוקר לפני כולם ואמרתי תהילים. הרגשתי שהגעגועים הפנימיים הולכים וגואים בתוכי. יום אחד יצאתי למרפסת חדרי והתחלתי לשיר שירים לבורא עולם. שעתיים שלמות שרתי ושרתי כל שיר שרק זכרתי והיו בו מילים בעברית... כל אורחי המלון יצאו מחדריהם והביטו בי בתימהון, אבל לא היה אכפת לי. מאז אותה שבת לא מש מראשי כיסוי הראש. כמו כן החלטתי שאני מפסיק לעשן בשבת".

אחרי ארבעה חודשים הגיע שמואל לדראמסלה, שם פגש את הרב דרור משה שאול. אחד הבחורים שפעלו בבית חב"ד היה בועז שחר, והוא קירבו רבות.

באחד הימים החל שמואל לחוש בכאב עז בבטנו. כיוון שהכאב לא פסק, החליט לשוב ארצה. חבר שפגש אותו בדרך לסוכנות הנסיעות, הציע לו לכתוב לרבי. 'יש לך פה עסק, אתה לא יכול לעזוב הכול ולנסוע', אמר. שמואל שהתחיל להכיר את חב"ד, הסכים להצעתו, ופנה מיד לבית חב"ד. הוא ביקש לשאול שתי שאלות: על מצבו הבריאותי וכן על שידוך. "לתומי חשבתי שהרבי יתבלבל אם אשאל את שתי השאלות יחד", מחייך ר' שמואל, "כתבתי אפוא רק על הבריאות. למרות שעדיין לא הבנתי מה זה 'רבי' והיו לי פקפוקים, הייתי נחוש שכל מה שהרבי יכתוב לי – אעשה.

"לתדהמתי הרבה, המענה כולו עסק בענייני שידוכים, ולבסוף נכתבה שורה אחת 'ובנוגע למצב בריאותו .. ישאל את ראש הישיבה'. הרב דרור משה שאול הציע לי שאלמד איתו כל יום בשעה שש בבוקר. 'זה הזמן היחיד שיש לי פנוי', אמר לי.

"וכך מדי בוקר, בשעה של אור ראשון, שמתי פעמיי לבית חב"ד והיינו לומדים יחד. בחלוף ארבעה ימים בלבד, חלפו הכאבים כאילו לא היו – ויהי הדבר לפלא בעינייי".

'גם ציפור מצאה בית ודרור קן לה' - בהודו

בשנת תשס"ה התייצב שמואל יזהר בבית הוריו ברחובות. פעילי בית חב"ד בהודו קישרו אותו עם האנשים הנכונים בעיר, והוא נכנס ללמוד בישיבת 'דעת', בראשות הרב **יצחק ערד**. בישיבה התעצבה דמותו החסידית, שם גם דאגו לשדכו עם רעייתו. בני הזוג עברו להתגורר בצפת, כאשר כל העת מפעמת בלבו של הרב יזהר המחשבה על יציאה לשליחות – להכין עוד פינה בעולם לקבלת פני משיח, ולסייע ליהודים נוספים בחפשם אחר האמת. הוא מקרוב ידע וחש עד כמה צריך את האנשים הנכונים, במקומות המתאימים ובזמן הנכון.

"לאחר שנולדה בתנו הראשונה, המחשבה על שליחות הפכה להיות רצינית יותר. אני רציתי לחזור להודו אותה הכרתי טוב כל כך, אך רעייתי **אביבה** שמעולם לא הייתה שם, חששה ובצדק. הודו אינה מדינה קלה למי שלא התרגל לאופי החיים שם. גם שליחות במשך כמה חודשים בדראמסלה לא שכנעה את רעייתי לטעת שם יתד. כמעט שירדתי מהרעיון לצאת לשליחות בהודו, אלא

שבאחד הימים רעייתי קראה את 'ספר השליחות' והפתיעה אותי.

"איך אמרת שקוראים לעיר שאתה רוצה לצאת אליה לשליחות?" שאלה.

"וראנסי", השבתי.

"אז יוצאים! הרבי רוצה שליחות".

לא ידעתי את נפשי משמחה. התחלנו לאסוף כסף ולהתארגן לקראת יציאה.

בינתיים נודע על הפיגוע הקשה בבובמבאי. כל מה שהכיר אותנו וידע על השליחות העומדת לפנינו, הציע לנו לרדת מהעניין, אך היינו נחושים בדרכנו. בשלב מסוים התחלנו לקבל מהרבי תשובות ברורות שעסקו כולם במעלת השליחות. הבנו שהרבי רוצה אותנו בשליחות, וזה הזמן".

בדרך ליציאה היו עוד עיכובים שבני הזוג יזהר רואים בהם קטרוג. כך, במקום לקבל ויזה בתוך ימים אחדים, כנהוג, הויזה מהשגרירות ההודית הגיעה רק כעבור מספר חודשים, כאשר כל העת התגוררו בני הזוג בתנאי מעבר, בדירה עלובה, כשהם ישנים על מזרנים דקים. הם עלו על טיסה לדלהי, ומשם עשו את דרכם לוראנסי הרחוקה, אליה הגיעו ביום ראשון.

לאחר ששכרו חדר במלון מקומי, יצאו בני הזוג לתור אחר מקום נאות לשכן בו את דירתם כמו גם את בית חב"ד. החיפושים היו ממושכים. זו הייתה תקופה חמה ולחה מאוד. במקומות רבים שנראו כמתאימים, לא יכלו להיכנס בשל העבודה-זרה הרבה שהייתה שם. יום אחר יום, ארבעה ימים, יצאו לתור אחר מקום מגורים נאות, אך חזרו בידיים ריקות. האוכל שהביאו עמם, אזל. לבשל – לא יכלו. "חיינו על תפוזים ועגבניות".

"עוד יומיים שבת ולא ידענו מה לעשות. לא ידענו את נפשנו. שלחתי 'מסרון' לרב ערד ברחובות וביקשתי ממנו שיבקש את ברכת הרבי בעבורנו. במשך שעות ארוכות הסתובבנו בעיר ממקום למקום, תועים תוהים ומתאכזבים פעם אחר פעם. באחד הרחובות עקפה אותנו פתאום פרה גדולה. היא צעדה שלושים מטר, נעצרה והביטה בנו, חשנו כאילו היא קוראת לנו שנצעד אחריה. זה היה נראה הזוי, אבל החלטנו פשוט לצעוד אחריה...

"במשך דקות ארוכות צעדה להנאתה ברחובות העיר ואנחנו אחריה, עד שהגיעה לבית גדול ויפה עם חצר גדולה, שם נעצרה ליד השער. אשתי אמרה לי, 'בוא ניכנס, זה בטח סימן מלמעלה'. במבט לאחור אני מבין היום עד כמה היינו מיואשים, אבל זה מה שקרה. נכנסנו לבית, וראינו מקום מפואר ויפה שאין רבים כמותו בוראנסי. פגשנו את בעל הבית, ואמרנו לו שאנחנו רוצים לשכור את כל המתחם. נקבנו במחיר שאנו מוכנים לשלם, הוא אמר שיחשוב על כך, ואנחנו יצאנו לרחוב.

"בעוד בעל הבית סוגר אחרינו את השער, קבלתי מסרון חוזר מהרב ערד שכותב: 'גם ציפור מצאה בית ודרור קן לה זו השכינה, שיהיה בהצלחה בשליחות'. הבנתי שהוא כתב בעבורנו לרבי, וידעתי שהכול יהיה בסדר. חלפה רק חצי שעה ובעל הבית הגיע למלון בו התאכסנו והודיע לנו כי הוא הוציא את כל האורחים שהיו במתחם ונתן לנו את המפתחות למקום...

"מיד עם הכנסנו למקום, יצאנו למסע מפרך של קניות. צריך היה להתחיל הכול מאפס ועוד יומיים שבת.

"את הישראלי הראשון שפגשתי, הזמנתי לשבת. אמרתי לו שאנחנו חוגגים יום הולדת לבתי שנהיית בת שנה. הישראלי הגיע שעה קלה לפני כניסת השבת והכין במהירות רבה תבשיל ירקות. את החלות הכנו בזריזות רבה. 'משקה' קנינו בשפע. ידענו אמנם שבשבת זו לא יגיעו הרבה אנשים, אבל בשבתות הבאות בוודאי יגיעו רבים. מסתבר שהופתענו גם אנחנו. עשרות ישראלים הגיעו לחנוכת בית חב"ד שהייתה באותה שבת. מסתבר שכל אחד שמע בדרך מופלאה אחרת על בית חב"ד שפתח את שעריו. השמחה באותה שבת הייתה עצומה. כבר באותה שבת קיימנו תפילות. ביום ראשון כבר הדפסנו שלטי רחוב גדולים בעברית כדי שכל מי שמגיע לעיר יידע איפה נמצא בית חב"ד – מאז הכול היסטוריה"...

סדר היום בבית חב"ד הוא עמוס ואינטנסיבי. בוקר עם מקווה, שיעור חסידות, תפילת שחרית וארוחת בוקר. במשך כל היום מתקיימים חברותות ללימוד חסידות, הלכה או ענייני אמונה. מדי ערב יש שיעור קבוע בתניא ולאחר ארוחת ערב יש התוועדויות ושיחות אל תוך הלילה.

מעומק ה'קליפות'

איך ניתן לפעול בכלל במקום כל כך ירוד מבחינה רוחנית?

הדרך היחידה להצליח זה לא להתפעל מהנעשה מסביב. "אנחנו מזכירים לעצמנו כל הזמן את השליחות בה אנו נמצאים. יש בעיר נשמות גבוהות שקשה למצוא כמותן במקומות אחרים. דווקא בגלל הרמה הגבוהה שלהן, הם נפלו לשאול תחתית שכזו. עלינו לעשות את הכול בכדי להציל אותם ולהחזירם למוטב. הסתובבתי הרבה בהודו ובמזרח הרחוק, אך מה שקורה בעיר וראנסי, זו הקצנה גדולה של עבודת אלילים.

"יש ישראלים הנמצאים בעיר זו שנים רבות וחשים את עצמם כהודים לכל דבר. יום אחד לפני פורים אני עומד באחת הסמטאות ומשוחח עם אחד הישראלים הוותיקים בעיר, מוסיקאי שעושה כאן קריירה לא רעה. הלה מתעקש, משום מה, שכף רגלו לא תדרוך בבית חב"ד. כמותו יש עוד כמה ישראלים. אני עומד איתו בחוץ ומנסה לשכנע אותו להגיע עם כמה מחבריו לסעודת פורים; 'זה לא תפילה, זה לא שיעור – זה נטו שמחה יהודית במיטבה', נימקתי, אך הוא מסרב לבקשה בנחרצות.

"לפתע ראינו 'באבא' הודי, ראשו מלא שערות ארוכות, זקן ארוך כשהוא עטוי גלימה מסורתית. הלה הגיע לכיוונו מהעבר השני. הישראלי הביט לכיוונו ואמר לי 'אולי תשכנע אותו שהוא יגיע'. ספק נעלב ספק כועס אמרתי לו: 'אתה משווה את עצמך להודי הזה? אנחנו יהודים'. אך הישראלי לא עונה על דבריי, אלא ממשיך ומביט בדמות המתקרבת ואומר 'תראה, המקרה שלו אבוד מהמקרה שלי. אולי תשכנע אותו להגיע לבית חב"ד?' עוד מילים אלו על שפתיו, ה'באבא' עובר דרכנו ומברך אותי בעברית צחה ב'שלום'. הייתי המום. היה לו פרצוף הודי. לא האמנתי שהוא יהודי.

"באינסטינקט פנימי, לקחתי את שניהם ו'סחבתי' אותם לריקוד חסידי בלב הרחוב. 'אשרינו מה טוב חלקינו שיהודים אנחנו', שרתי במלוא גרוני

כשאני מניח ידי עליהם... לאחר מכן סיפר לי אותו בחור כי הוא נמצא בהודו זה שבע עשרה שנים, שמו יפתח, ובמשך כל השנים הללו לא ראה יהודי דתי. מאז אמנם לא ראיתי אותו, אבל אין לי ספק שהמפגש הזה לא נמחק ממנו. יבוא יום וזה ישפיע עליו.

"בכלל, עצם זה שחסיד מסתובב כאן עם כל הלבושים החסידיים בגאווה לא מוסתרת, יש בכוחה לפעול גם אצל כאלה שרחוקים כל כך עד שאי אפשר לראות עליהם שהם יהודים בכלל.

"יש בוראנסי אישה שנמצאת בעיר כבר עשרים שנה, הישראלית הוותיקה ביותר בעיר. הכרתי אותה מתקופת שהייתי בעיר בטרם חזרתי בתשובה. היא כבת שישים, שקועה עד צווארה באמונות המזרח. מעניין שאחת מבנותיה התקרבה לדרך התורה והפכה לחסידת ברסלב. כמובן שלבית חב"ד היא לא נכנסת, והיא עסוקה בללמד מטיילות שטויות והבלים. כבר בתקופה הראשונה של שליחותנו, אמרתי לרעייתי שאנחנו חייבים לקרב אותה לדרך התורה. כשזה יקרה, הרבה נשמות אחרות שהיא משפיעה עליהם – יינצלו. יום אחד יצאתי מבית חב"ד וראיתי אותה. שאלתי למעשיה והיא אמרה שבמקרה נקלעה לאזור. הזמנתי אותה להיכנס לבית חב"ד, אך היא סירבה בנימוס והבטיחה להיכנס בפעם אחרת.

"בסמוך לנו מתגורר ישראלי שהגיע ללמוד מוסיקה בעיר, והיא הייתה אחת המורות שלו. גם הוא מקפיד שלא להיכנס אלינו, והסכים להיות עשירי למניין רק כאשר אין לנו מניין וחסר לנו העשירי. שבת אחת היה חסר לנו עשירי למניין ושלחתי לקרוא לו. הסתבר שהוא היה באמצע שיעור איתה. בתחילה ניסה להתחמק, אך התעקשתי והם הגיעו ביחד. הם נשארו גם לסעודה. באמצע הסעודה היא קמה וביקשה לספר סיפור על ישראלי שהכירה בוראנסי והיום הוא הפך להיות חסיד חב"ד. היא סיפרה את כל הסיפור שלי. כנראה שעשתה עלי עבודת תחקיר טובה... לבסוף פנתה אלי ושאלה אותי אם אני מכיר אותו?

"כעת, כשקיבלתי לידי את שרביט הדיבור, השבתי בחיוב ואמרתי שבוודאי אני מכיר אותו – זה אני. אין לי מה להתבייש בעבר שלי; להפך, אם

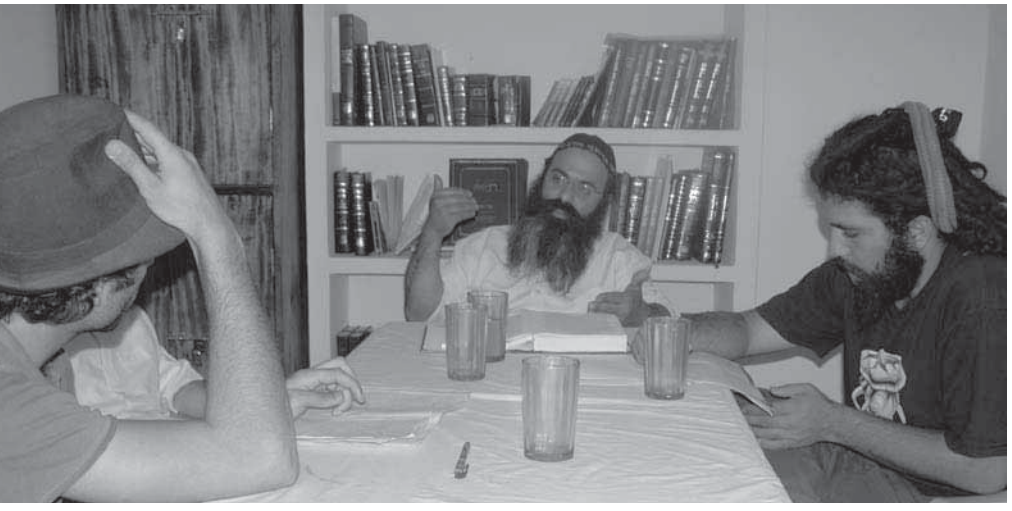

שיעורים להכרת הפנימיות של היהדות

אני הצלחתי לעשות שינוי, גם את – פניתי לעברה – יכולה להצליח להניח בצד את העבר ולהתחבר בחזרה לדרך האמת. מאז אותו ביקור היא התחילה להיכנס לבית חב"ד מדי פעם בפעם. בפורים האחרון היא הייתה איתנו, ולאחר שנים ארוכות החליטה לנסוע לבקר בארץ ישראל.

"אמנם היא עדיין לא שומרת תורה ומצוות, אבל זו תחילת הדרך הנכונה. לא ביום אחד מתנערים משנים של טומאה ואלילים.

"יש פה עוד מוסיקאי שנמצא בעיר זה שבע שנים. גם אותו הכרתי עוד מהימים ההם. בתחילה, כשפתחנו את בית חב"ד, פגשתי אותו בדלהי. הוא הביט בי ואמר לי שהוא מכיר אותי מאיפשהו. חשפתי בפניו את הגלגול הקודם שלי, לפני חזרתי בתשובה. הבחור הזה כבר ידע מה זה חב"ד. הזמנתי אותו להיכנס לבית חב"ד בוראנסי, מקום מגוריו. הוא אמנם הסכים לבקר, אך סייג זאת באמרו כי לא נראה לו שיש לי מה לחדש לו.

"הוא לא מיהר להתייצב כפי שהבטיח, אך כשראיתי אותו ברחוב ביום שישי אחד, הזמנתי אותו שוב והוא לא יכול היה לסרב, ואכן הגיע אלינו. בתחילה היה לו קשה. הוא מסוג הישראלים שלא אוהבים להיות ביחד עם מטיילים ישראלים אחרים ולשמוע את סיפורי התרמילאים שלהם; הוא הרגיש כבר כתושב במקום. הבנתי אותו כי גם אני הייתי כזה בעבר.

"כבר באותה שבת קבענו חברותא. עוד לפני שהתחלנו ללמוד, הוא אמר לי שוב 'מה כבר תחדש ליז אני בן ארבעים הסתובבתי בכל העולם. ראיתי ושמעתי כמעט הכול'. במקום לענות לו, התחלנו ללמוד חסידות. מהר מאוד הבין שהוא לא יודע מאום על יהדות ותורה. הוא הבין לפתע שהיהדות אינה פיסת היסטוריה של אנשים שחיו בימי הביניים, אלא תורת חיים שיש לה אמירה בכל תחומי החיים. היום הוא משתתף קבוע בשיעורים ובשאר הפעילויות, ומזדהה כחסיד של הרבי, ואף מביא אלינו עוד אנשים".

משאירים לרבי את העבודה...

במהלך השליחות ניתן לראות בחוש איך הרבי מסדר את הדברים. לא פעם, מספר ר' שמואל, מגיע בחור שהיה ניכר כי הוא במסלול של התקרבות, אך בפרספקטיבה של זמן שום דבר ממשי לא זז אצלו. לעומת זאת, היו צעירים שגילו סלידה וניכור; ניתן היה לחשוב ששום דבר לא מזיז להם, ופתאום חלה אצלם התקרבות גדולה ומהירה עד שהפכו לבעלי תשובה.

"לאחרונה נכנסו לבית חב"ד זוג צעיר מחוגי 'המזרחי', הוא נגן כינור בעל ידע רחב על תורת החסידות והרבי. הם התארחו בבית חב"ד במשך תקופה, וזכינו שניגן ניגוני חב"ד משובבי נפש. הם שאלו את השאלות הנכונות והיה נראה שהם הולכים ומתקרבים לחסידות. בפועל, הם יצאו מכאן לאחר תקופה כאשר לא ניכר כי

נגע בהם משהו, כמובן בצורה חיצונית. אין ספק שאין תעמולה שחוזרת ריקם, אבל באופן חיצוני, הם יצאו כמו שנכנסו. לעומת זאת היו מקרים רבים שלא האמנו שמשהו יזוז באנשים, אך לבסוף נדהמנו ונפעמנו מהתוצאה.

"עד לאחרונה היה אצלנו בחור שנולד בבית שומר תורה ומצוות, שנה ופירש, והגיע לקצה השני. כיוון שבעיר יש הרבה מוסיקה, הוא הגיע ללמוד לנגן על כלים שונים. הוא ביקר בבית חב"ד בתדירות גבוהה, אך תמיד הגיע בתום התפילה או הקידוש, היישר לסעודה. אם היה מגיע ביום חול, היה זה באופן מכוון לאחר השיעור. הוא היה כל כך קר לענייני תורה, עד שחשבתי לעצמי שכל השקעה מצדו, זה לא על מנת לראות תוצאות, ומה שיהיה – יהיה.

"שבת אחת חל מפנה. סיפרתי לסועדים את הסיפור שחוויתי טרם חזרתי בתשובה, על המכתב שכתבתי לרבי מלך המשיח, על הבריאות והמענה והנס שהתחולל בעקבותיו. הוא שמע את הדברים והתרשם. לאחר הסעודה אמר לי שגם הוא רוצה לכתוב לרבי על עניין מסוים שטורד את מנוחתו. הוא הגיע באמצע שבוע, חמש דקות אחרי שהתחלתי שיעור תניא. בניגוד לתמיד, הפעם נטל חלק בשיעור. בהשגחה פרטית זה היה פרק כ"ו שמתחיל בתיאור בשני אנשים שמתאבקים זה עם זה, כאשר גם החלש – אם הוא בשמחה – יוכל לנצח את החזק השרוי בעצבות ובכבדות. לאורך כל השיעור הוא שאל שאלות. יכולתי להרגיש שאין אלו שאלות קנטרניות, אלא הן נוגעות לו בנשמה.

"בסוף היום, ליוויתי אותו החוצה והוא ביקש לשתף אותי בדבר מה. הוא סיפר שבא בשביל לכתוב לרבי על דבר מה שהציק לו. הוא אדם מצליח, בריא ושלם, אך חייו מלווים כל העת בעצבות עמוקה. והנה, עוד לפני שהספיק לכתוב לרבי, קיבל תשובה בשיעור מאדמו"ר הזקן בכבודו ובעצמו.

"בשבת הקרובה נדהמתי לראותו מופיע לתפילה ולקידוש עם כיפה לראשו, אותה התעקש לא לחבוש על ראשו בביקוריו הקודמים. כשהכרזתי 'יחי אדוננו', שמעתי מישהו עונה אחרי בקול. הסתובבתי וראיתי אותו. למחרת הגיע שוב לתפילה וקיבל עלייה לתורה. באותה שבת קיבל על עצמו להתחזק ולהקפיד על הנחת תפילין. הייתי המום מהשינוי החד שחל בו. מאז אינני דן ואינני שופט איש. אני נותן לרבי לעשות את העבודה..."

השגחה פרטית בערב פסח

כמי שנמצא בשליחות זו השנה השלישית, באמתחתו של ר' שמואל סיפורי השגחה פרטית לרוב, עמם יכול היה למלא ספר עב כרס. הוא משתף אותנו בדוגמה אחת:

"בשנה השנייה שלנו פה, שלושה ימים לפני חג הפסח, היינו צריכים להביא עופות ויין מבית חב"ד בדלהי. את העופות אנחנו מקבלים בדרך כלל או מהעיר קסול, שם שוחט ר' יואל כפלין, או מדראמסלה שם השוחט הוא ר' דרור משה שאול. הם שולחים את העופות לדלהי ומשם אנו אמורים לקבל אותם.

"הנסיעה מכאן לדראמסלה או לקסול נמשכת כיומיים, ואילו לדלהי – יום אחד. כדי שהעופות לא יתקלקלו בדרך, הם מגיעים לדלהי, שם הם נמצאים בהקפאה עד שאנחנו מגיעים לקחת אותם. נסיעה של יום אחד עדיין לא תהרוס את טריותם. באותם ימים הלחץ היה גדול, ההכנות לליל הסדר היו בעיצומן. הייתי בבית חב"ד עם עוד בחור, ושלושה עובדים הודיים שלא יודעים אנגלית. לא יכולתי לסמוך עליהם לבד שיכינו את המקום לקראת פסח. השלוחים בדלהי הודיעו שהעופות כבר אצלם ותופסים מקום. התחבטתי ביני לבין עצמי, את מי לשלוח?

"את אחד העובדים ההודים – כמובן שלא יכולתי לשלוח, מחמת הצורך בשמירה. גם את הבחור שעמי לא יכולתי לשלוח; בלתי אפשרי היה גם לשמור על ההודים ולהנחות אותם בעבודתם וגם לפעול עם המטיילים. הגיעה שעת צהריים ועמדתי תוהה ומתלבט. בשעת צהריים טלפנתי לדלהי, שמא שמעו על תרמילאי יהודי שנמצא בדרך לוראנסי. ידעתי שזו בעיה, כי אף תרמילאי לא ישמח לסחוב עמו כזו כמות של ארגזי עופות, אך בכל זאת ניסיתי את מזלי.

"בדרכי מבית חב"ד לחדר השינה שלנו, שם מותקן הטלפון, ראיתי שאל החצר נכנס אדם גבה קומה, עם שער בלונדי ארוך, משקפי שמש בולטות, נועל נעלי מגף ובגדי עור על גופו, מראה שתפס את העין. כשנכנס לחצר, הבחנתי בשלושת העובדים ההודים רצים אליו ומנשקים את נעליו ביראת כבוד. לא ידעתי מיהו, מעולם לא ראיתי אותו קודם לכן. ניגשתי אפוא לשמוע את אשר בפיו. הוא הקדים ובירך אותי בעברית. הבנתי שהוא ישראלי. התחבקנו באחוות אחים, ותוך כדי שאנו נכנסים לחדר, שמעתי ממנו שהוא נמצא בוראנסי זה אחת עשרה שנים, נשוי רח"ל לגויה ממוצא דרום קוריאני, ולהם ילדה משותפת. הוא סיפר לי שהוא מוכר בעיר בזכות היותו מתופף בסוג של תופים שקשה לנגן בהם. הוא מופיע בהרכבים מוסיקאליים מפורסמים, ומשם ההודיים כנראה הכירו אותו. ביני לבין עצמי, הרגשתי שהוא מבקש להתקרב אלינו.

"סיפור החיים שלו היה כל כך מעניין, עד ששכחתי מהטלפון. ישבנו שעה ארוכה לשיחה על כוס קפה, כשלבסוף נזכרתי בטלפון שביקשתי לעשות. פתאום הפתיע אותי ואמר: 'תראה, אני צריך לנסוע לדלהי להוציא טופס כלשהו. אולי אתה צריך משם משהו?' הייתי המום. מה הסבירות שדבר כזה יכול לקרות?! סיפרתי לו על ההשגחה פרטית בה הוא הפך לשותף באותו הרגע. הוא לקח ממני את הפרטים של בית חב"ד ויצא לדרך. למחרת היום, הניח את התכולה סמוך לדלת בית חב"ד. לא היה גבול להקלה שלנו.

"אך בזה לא תם הסיפור. הזמנתי אותו לליל הסדר, והוא הגיע ללא הגויה ובתה. הוא הבין שזה לא מתאים. חודש אחר-כך חזר ארצה, התקרב לדרך היהדות, עזב את הגויה עד שסיימה הליך ארוך של גירות, ואז נישאו כדת וכדין".

- **איך ניתן לחנך ילדים במקום כזה?**

"זה באמת לא פשוט. אנחנו מאוד שומרים עליהם, וכל הזמן מחפשים פתרונות. בעיר כמו וראנסי, יש כל הזמן מסיבות וחינגאות, הם לא מפסיקים לחגוג לאלילים שלהם אף לא לרגע אחד. יום ולילה ניתן לראות בחוץ משאיות עם מוסיקה חזקה ואחריה אלפי אנשים רוקדים עד כלות, כאילו

שמחה פורצת גדרות, ומסירה את כל המחיצות

דרך מקורית ללימוד ניגוני חב"ד. רק בהודו...

באה גאולה לעולם. המוסיקה הזו מקפיצה את הילדים מהמיטות. בכדי לתת 'קונטרה', רכשנו כמה דיסקים של מוסיקה חסידית אותה אנו מפעילים בקול רם בכל פעם שתהלוכות אלו עוברות לידנו.

"בנוסף לכך אנחנו מסבירים להם על המיוחדות שלנו מול האלילות שלהם; יש לנו איתם שיעורים קבועים מדי יום, כל ילד לפי רמתו. כשנמצאים אצלנו תמימים שעוזרים בשליחות, אז הם גם לומדים עמם. נוסף על הלימוד, יש לנו משחקי חברה לשעת הפנאי הנושאים מסרים יהודיים, כך שהם לא משתעממים. הילדים הם שלוחים לכל דבר ועניין; לא פעם המבקרים בבית חב"ד מתפעלים מהם, ומה שאנחנו מנסים בשיחות ארוכות לשנות ולהזיז, הילדים בתמימותם הצליחו בקלות.

"כדי להפוך את המטיילים לחלק אינטגראלי ממשפחת בית חב"ד, יש לנו נוהג קבוע בבית חב"ד לתת לכל אחד תפקיד ואחריות. האחד יהיה אחראי על ארוחת בוקר, השני על סידור הספרים, השלישי על סדר וניקיון, הרביעי מטפל בהכנת האוכל לשבת, כך הם נשארים חלק מהמקום ומרגישים נעים יותר. אחד התפקידים הוא לשחק עם הילדים, כמובן, תוך פיקוח שלנו. בכל פעם אנחנו רואים איך מתחוללים שינויים פנימיים אצל האחראים על הילדים. הילדים עצמם מרגישים בכל רגע ורגע שהם במשימת שליחות".

• איך ניתן לפרסם גאולה ומשיח במקום שכזה?

"הרבי חוזר ואומר שהעולם מוכן לגאולה, ואת זה רואים בצורה הכי טובה דווקא במקומות הכי ירודים. אני חושב שאין מקום ירוד בבחינה רוחנית יותר מוראנאסי. דווקא כאן ניתן לראות הכי טוב איך העולם מוכן.

"אתה רואה פה לא פעם יהודים שהתדרדרו לרמה הכי נמוכה של עבודת אלילים כפשוטה, כמו בזמן אברהם אבינו. לא צריך להיות מומחה לנשמות כדי לחוש שמדובר בנשמות גבוהות שנפלו לקליפות ממש, על דרך המוסבר בחסידות: מה שגבוה יותר נופל למטה יותר.

"כששואלים אותי אנשים האם נושא משיח לא מפריע לפעילות, אני לא מבין את השאלה: בלי משיח לא היינו יכולים לקרב כאן אף אחד. הללו נמצאים במקום כה נמוך, שרק נושא כמו משיח – הדבר הנעלה ביותר – יכול להחזירם למוטב. אם תדבר אתם על ציצית או על תפוח בדבש, הוא לא יקשיב. תגיד לו שהגאולה עומדת להגיע, העולם עומד להפוך שינוי רוחני עמוק, וכי משיח כבר ממתין בפתח, זה בהחלט יעניין אותו. דווקא אנשים כאלו משיח תופס את לבם, משנה וממרק אותם. אם כאן משיח חדר – אז העולם כולו כבר מוכן לגאולה".

• מה התוכניות שלכם לעונה הקרובה?

"התוכנית הכי אקטואלית שלנו היא שהרבי יתגלה ומשימת השליחות להכין את העולם תסתיים. עד שזה יקרה בפועל ממש, אנחנו נשקיע את מירב מרצנו לקרב עוד ועוד יהודים, לא משנה מהי הרמה הרוחנית אליה הם התדרדרו.

"אנחנו מתכוונים לעמול השנה על בניית מקווה, שזה אחד הקשיים הכי גדולים של השליחות. אנו יודעים שבניית מקווה בעיר מטהרת את כל העיר. אנו מלאי אמונה ותקווה שזה יהיה המעשה האחרון שיכריע את כל העולם לכף זכות. אם מקום כזה הופך לטהור – אז הגאולה בוודאי כבר יכולה לבוא!"

היום בו גלתה ליובאוויטש לרוסטוב

אנשי העיר על נשיהם וטפם ממלאים את האיזור שממול בית הרבי. אפילו הגויים התקבצו בחצר, דוחקים ולוחצים איש את רעהו. לא חלפו אלא רגעים אחדים, ודמותו ההדורה והמרשימה של הרבי נראית מבעד לפתח, יוצא בפסיעות מתונות לעבר המרכבה שהמתינה בחוץ. הרבי משתהה עוד רגע קט, נעמד על סף המרכבה, פונה לעבר הקהל העצום ומברכם "היו בריאים, להתראות מתוך בריאות". באותו רגע הרימו ההמונים את קולם בהשיבם בברכה הנובעת מלב קרוע "סעו לשלום ובואו לשלום". "רעד עבר בי מהקול האיום", מעיד אדמו"ר הריי"צ. השכנים הגויים אף הם הרימו מגבעותיהם לאות פרידה • מוגש ליום כ"ו מרחשוון, היום בו עברה ה'חצר' הליובאוויטשית אל העיר רוסטוב

מאת מנחם זיגלבוים

א

מנחם אב תרע"ד.

מלחמת העולם הראשונה פורצת במלוא עוזה. אירופה כולה לוהטת באש יקוד במלחמה שלא הכירה כדוגמתה. הייתה זו המלחמה הגדולה ביותר בתבל עד התקופה ההיא. בקרבות העקובים משתתפות מדינות רבות המקיפות יותר מחצי מכדור הארץ. מיליוני חיילים דוהרים בשדות הקרב, יורים בכדורי עופרת. למעלה משמונה עשרה מיליון בני אדם נהרגו בקרבות, כמחציתם אזרחים תמימים שהתגוררו באזורי הקרבות. חמש חזיתות עיקריות היו במלחמה, בעוד הקרבות הולכות ומתרחבות באזורים עצומים, הופכות לאכזריות יותר ויותר. "המלחמה הגדולה" כונתה מלחמה זו בפי האזרחים.

כוחות הצבא הרוסים אולצו לסגת בשל ניצחונותיהם של הכוחות הגרמנים בראשות הגנרלים הינדנבורג ולונדורף. בתקופה זו הושמד רובו של הצבא הרוסי בשל ארגון כלכלי וצבאי לקוי של מחנה הרוסים. אלה לא עמדו כנגד עוצמתם המשולבת של הקיסרות הגרמנית והאימפריה האוסטרו-הונגרית. הגרמנים כבשו אפוא שטחים רחבים מתוך אדמתה של רוסיה הצארית.

היו אלו ימי תרע"ה, כאשר החזית התעצמה לתוך רוסיה הלבנה, קרבה בסערה גם לעבר ליובאוויטש הקטנה. סכנה מוחשית ריחפה מעל תושבי העיר, על ה'חצר' שבתוכה כמו גם על שאר היישובים בסביבה.

האיום על יהודי רוסיה הלבנה ריחף לא רק מצד חיילי גרמניה האכזריים, אלא גם מצד ממשלת רוסיה, שניצלה את ימי המלחמה להציק עוד יותר ליהודי רוסיה, ולמנהיגיהם בראשם. על אלו האחרונים הושתו קנסות וכופר חדשים לבקרים וחלקם אף נלקחו כערבונות והושמו מאחורי סורג ובריח. שונאי ישראל הלשינו תכופות בפני שלטונות הצאר כי היהודים הפכו למרגלי חרש עבור הגרמנים על מנת להיפרע מן הרוסים בעקבות הפרעות שחוללו בהם במשך השנים.

היו אלו ימים קשים עבור כ"ק אדמו"ר הרש"ב. בדעתו הרחבה והמעמיקה הבין כי אם המצב יימשך כך, לא יהיה מנוס מלעזוב את ליובאוויטש – בירת הממלכה החב"דית המעטירה – ולעבור למקום אחר, הרחק מאזורי הקרבות, לפחות עד יעבור זעם.

על אף היותה של ליובאוויטש עיר לא גדולה במיוחד, ניתן היה להרגיש בה את אימי המלחמה כמו גם את המצוקות שזו הביאה בכנפיה. המצב הפך למסוכן.

התוועדות שמחת תורה תרע"ו, זו שקודם ה'הקפות', נערכה בביתו של אדמו"ר הרש"ב, כמדי שנה בשנה. במהלך ההתוועדות התייחס הרבי בהרחבה למצב המדיני הרעוע. במרירות רבה התבטא "זה שלושים ואחת שנה שאני מכיר את מדינת גרמניה ומלכה הרשע וילהלם. איש זה הוא עמלק, ואחריתו עדי אובד". הרבי הוסיף ופירט שלא כדרכו: "הצרפתים

הם בעלי תאוות; האפריקאים הינם ממוצע בין 'בעל חי' ל'מדבר', ואילו האשכנזים (הגרמנים) הם אפיקורסים עמלקים". ברוח חריפה זו נמשכה ההתוועדות כל אותו הלילה.

מיד לאחר החג, פתח הרבי בהכנות להעתיק את מגוריו מרוסטוב. הרבי היה נחוש שלא להיות תחת השלטון הגרמני אף לא שעה אחת. באחת האסיפות שהתקיימו בנושא זה אמר הרבי את דעתו ברורות: "מאז שהתקרבה החזית לאיזורנו, התחלתי לחשוב מה יהיה אתנו בכלל. ידועה דעתי נגד האשכנזי. אם ח"ו יתקרב אלינו – גם ללא פחד השהייה בחזית – יש להתרחק מאיזורים אלו כדי שלא ליפול בידו. כבר הבעתי דעתי בגלוי", הוסיף הרש"ב בתקיפות, "שכל יהודי צריך להזהר שלא להיות תחת חסותם של הגרמנים".

מבעוד מועד הוכנו ארגזי עץ עשויים נסרים עבים עבור ספריו היקרים של הרבי. עמו נטל הרבי את אוסף כתבי יד הקודש של רבותינו נשיאנו, וכן מספר מצומצם של ספרי קודש שהיו דרושים לו לדרך בעוד ששאר הספרים מתוך אוסף הספרים הגדול – אלפים רבים של ספרים ומאות כרכי כתבי יד – נארזו בשלושים וחמישה ארגזים גדולים. אלו הונחו למשמרת במחסני ביתו של החסיד ר' זאלקינד פערסיץ במוסקבה.

קודם נסיעתו הלך אדמו"ר הרש"ב לפקוד את ציוני אבותיו הקדושים, רבותנו נשיאנו אשר ליובאוויטש. שעות ארוכות שהה הרבי במקום, וכששב לביתו היו עניו אדומות מבכי. גם למחרת הבכי עדיין היה ניכר בעיניו.

יום היציאה נקבע ליום שלישי, ח"י במר חשוון תרע"ו. היה זה מעמד מר ועגום – המלך, נשיא ישראל, נאלץ לעזוב את ארמונו ואת עיר בירתו, ולצאת לגלות יחד עם בני משפחתו, כשהוא מותיר מאחוריו את ליובאוויטש המעטירה שאליה נישאו עיני החסידים במשך שנים רבות; המקום בו הנהיגו רבותינו נשיאנו את עדת חסידי חב"ד בכל אתר ואתר. אל המקום הזה נהרו אלפים מדי שנה בשנה כדי לזכות ולהסתופף בצלו של הרבי – ארבעה אדמו"רים, כל רבי בדורו.

הרב ישראל ג'ייקובסון פקד את בית הרבי באותו יום ראשון עגום. בשעה אחת עשרה בבוקר החלה התזוזה לקראת היציאה. הרב ג'ייקובסון נעמד בפרוזדור שבתחילת הכניסה לבית כדי ללוות את הרבי ברגעים היסטוריים ועצובים אלו. בסמוך לו עמד הסופר הנודע והחסיד הנאמן ר' משה רוזנבלום. משיצא הרבי מביתו לעבר המרכבה שהמתינה בחוץ, נענה החסיד בקול חנוק: "רבי, שנזכה לראותכם בהקדם". הביט בו הרבי במבט זך ונעים והשיב במתינות: "מקווה אני בחג הפסח, אם ירצה השם".

טרם הנסיעה הגיע הרה"ח ר' ברוך שניאור שניאורסון, סבו של הרבי מה"מ להפרד. הרבי הרש"ב אמר לו: "לאזן אלע חזר'ן חסידות, אבי מזאל ריידן" [=הניחו לכולם לחזור חסידות, העיקר שידברו], ואיחל לו: "יפוצו מעיינותך חוצה". הרבי נתן לו את ידו הקדושה לברכת שלום, והרב"ש ברכו שיסע לשלום ויהיה שם בשלום, ויבוא לביתו עם זוגתו וכל בני-ביתו שיחיו לשלום, ויהיה השלום והשקט בעולם. הרבי קיבל את ברכותיו והחזיר לו ברכה שיהיה בשלום ובמנוחה, ואמר: "מיר זאל זיך זעהן גיזונטער הייט" [=נתראה בבריאות].

> הרבי נמצא הרחק ממלכתו הכבירה ליובאוויטש, הרחק מתלמידיו האוהבים, תלמידי התמימים המסולאים מפז. גולה ונודד. הלב נצבט מגעגועים. בדירה לא גדולה בה התגורר, מקיים הרבי התוועדות מצומצמת בנוכחות מתי מעט.

בחוץ כבר ממתינים המונים: תלמידי הישיבה, המורים, המשגיחים והמשפיעים. גם המרא דאתרא של ליובאוויטש הרב דוד יעקבסון ממתין בחוץ. אנשי העיר על נשיהם וטפם ממלאים את האיזור שממול הבית. אפילו הגויים התקבצו בחצר, דוחקים ולוחצים איש את רעהו. לא חלפו אלא רגעים אחדים, ודמותו ההדורה והמרשימה של הרבי נראית מבעד לפתח, יוצא בפסיעות מתונות לעבר המרכבה שהמתינה בחוץ. הרבי משתהה עוד רגע קט, נעמד על סף המרכבה, פונה לעבר הקהל העצום ומברכם "היו בריאים, להתראות מתוך בריאות". באותו רגע הרימו ההמונים את קולם בהשיבם בברכה הנובעת מלב קרוע "יסעו לשלום ובואו לשלום". "רעד עבר בי מהקול האיום", מעיד אדמו"ר הריי"צ. השכנים הגויים אף הם הרימו מגבעותיהם לאות פרידה.

כעבור רגעים קצרים, דפק העגלון על סוסיו, והמרכבה שעטה מבית הרבי בדרכי העפר והבוץ של ליובאוויטש. "בצאתנו את ליובאוויטש אמר אבי" – סיפר אדמו"ר הריי"צ – "קבלה בידינו שברכת אריכות ימים ושנים של רבנו הזקן משמעה מאה שנה. ח"י אלול תרע"ה מלאו מאה ושתי שנים מאז התיישב אדמו"ר האמצעי ליובאוויטש. ברכתו של הרבי למאה שנה ליובאוויטש, הייתה ביחס למקום, ואילו חסידות חב"ד בזמן היא בלי גבול, עד ביאת משיח צדקנו".

בעוד הרבי ישוב במרכבה ומדבר בערגה על שנות דור ליובאוויטש, כיוון העגלון את המרכבה לעבר תחנת הרכבת ברודניא הסמוכה, שם עלו הרבי ובני ביתו ועמם קומץ מלווים על הרכבת בדרכם לעיר אריול [אריאל]. הרבי קיווה לשהות בעיר זו כתחנת ביניים עד אשר יחליט לאן מועדות פניו.

כעשרים ותשע שעות ארכה הדרך עד הגיעם אל אריול. השעה הייתה שבע בערב של יום שני כאשר הרבי ופמלייתו נכנסו אל העיר. הערב כבר פרש כנפיו על העיר וסביבותיה. העגמומיות שלטה בכל מקום, בלבבות כמו גם ברחובות.

פניו של הרבי היו נוגות. ניכר כי לבו כבד. בהיות הרבי במרכבה יחד עם בנו, אדמו"ר הריי"צ, פתח הרבי והסגיר מעט את סערת לבו:

"מאה ושתיים שנים הייתה משפחתנו ליובאוויטש. מאה ושתיים שנים מחודש לחודש. סבי אדמו"ר האמצעי התיישב ליובאוויטש בחודש מרחשוון תקע"ד, ובמרחשוון תרע"ו אנו עוזבים את ליובאוויטש". כאן ביאר הרבי את מאמר חז"ל "אינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה פעמים ואחת", באמרו כי המספר מאה ושתיים הוא מספר נעלה יותר ממאה ואחת שלא לפי ערך ההוספה במספר אחד. "ליובאוויטש במאה ושתיים השנים שלה עשתה יסוד מסודר עם כ"ב האותיות", הוסיף הרבי והטעים.

ב

כעשרה ימים ארוכים היטלטל הרבי, משפחתו ומלוויו בדרכים עד שהגיעו אל העיר רוסטוב – העיר אותה בחר הרבי למשכנו. אותו יום היה כ"ו במר חשוון תרע"ו.

רוסטוב – עיר גדולה הנמצאת בדרום מערב רוסיה, מעט לפני תחילת רכס הרי הקווקז. העיר ממוקמת קרוב לחופי ימת אזוב שמתחברת לים השחור. בסמוך לעיר עובר נהר הדון. מכיון שברוסיה היו שתי ערים בשם רוסטוב, הוסיפו לעיר זו את התואר "נא דונו" (רוסטוב על הדון). שכן, העיר שוכנת משתי גדותיו של הנהר דון.

מדוע נבחרה רוסטוב דווקא לבירת ליובאוויטש?

לשם כך, ראוי לדפדף בספר דברי הימים של העיר רוסטוב, שנים רבות קודם לכן, כאשר העיר הייתה בגזירת תחום המושב. גזירה זו אסרה על היהודים להתגורר בערים הגדולות של רוסיה, ובהן רוסטוב. איסור זה נאכף בקפדנות יתרה ברוסטוב, שכן בה ובסביבותיה התגוררו קוזקים רבים, והשלטונות ביקשו למנוע התקרבות אפשרית בין הקוזקים ליהודים. אלה הראשונים היו אמורים לדכא במהירות ובאכזריות כל התנגדות לממשלה, בעוד שהיהודים הוחזקו כמתנגדי הממשלה.

על אף האיסור החמור, התגוררו בעיר יהודים מעטים, בעלי תארים אקדמאיים מיוחדים או בעלי מקצוע שהוחלט כי העיר זקוקה להם במיוחד, ועל כן קיבלו רשיונות מיוחדים. לצדם גרו גם יהודים שהיו תושבי העיר עוד בטרם הוצאת האיסור, והשלטונות קבעו כי להם ולבניהם הותר להמשיך לשהות ברוסטוב.

בשל הגזירה, לא הורשו יהודי רוסטוב להביא מלמדים לבניהם מערי ליטא, שכן על המלמדים נאסר לגור בתחומי העיר. בלית ברירה, נשלחו הנערים הבוגרים לישיבות שונות בליטא שם חונכו בדרך התורה והמצוות; חלקם אף למדו במלאכות קודש כדי שבעתיד יוכלו לשחוט, ללמד ולהורות הוראה ליהודי רוסטוב.

לאחר בדיקות ממושכות של הישיבות השונות, נשלחו לליובאוויטש שמונה בחורים מרוסטוב, בעבורם הוקמה כיתה מיוחדת. לא חלפו אלא חודשים אחדים, ואל הראשונים הצטרפו ארבעה תלמידים נוספים להם דאגה הישיבה לכל מחסורם הרוחני.

"אך אשר ילדי רוסטוב יבואו לליובאוויטש ויתחנכו בעזרתו ית' בחינוך כדבעי למהוי ביראת ה' ובלימוד התורה, והמה יעשו איזה פעולה טובה בעזרתו ית' בעירם, זהו חלק מהרעיון הנזכר לעיל, ועלינו להשתדל בזה בעזרתו יתברך". כתב אדמו"ר הרש"ב לבנו הריי"צ ביום ז' בטבת תרע"ד, בנוגע לבואם של בחורי רוסטוב ליובאוויטש.

מצעדי ה' גבר כוננו, וקליטתם של תלמידים אלו הייתה בהשגחה פרטית מופלאה.

עם התקרבותם של כוחות הצבא הגרמניים אל העיר סמולנסק הקרובה ליובאוויטש, הבין הרבי הרש"ב כי עליו להעתיק את מקומו ליובאוויטש אל מקום אחר, הרחק ככל האפשר מאזור החזית. לצורך קבלת ההחלטה הזמין הרבי הרש"ב את הגבירים החסידיים הרב שמואל גוראריה מקרמנצ'וג, הרב שמואל מיכל טריינין מפטרבורג וכן את החסיד הרב מאיר שמחה חן מנעוול. הייתה זו התייעצות ממושכת וכבדת משקל שנמשכה זמן רב. בהתייעצויות אלו עלו האפשרויות השונות לגבי המשך קיומה של ה'חצר' ליובאוויטש.

החסיד הרב מאיר שמחה חן – תלמיד חכם מופלג, רגשן ביותר וחסיד נאמן – נשא דבריו בפני הרבי מתוך לבו ורגשי לבבו הסוערים וההומים: "האם באמת הרבי נוסע מאתנו? האם אנחנו צריכים להיפרד? מה קורה כאן?!" כשאמר דברים אלו, סמקו פניו מהתרגשות, גרונו נשנק והוא החל לבכות עד שכמעט אי אפשר היה להבין את דבריו. הוא התקשה לעמוד על מקומו מסערת נפש: "עושים דברים בלי לשאול אצל החסידים, זאת אומרת שנפרדים מהחסידים כאן. איך זורקים כך חסידים?!"

דבריו הותירו רושם עז על הנוכחים כמו גם על הרבי. "הסתכלתי בפני כבוד אבי הרב שי' וראיתי כי בעת ההיא האט ער דורך גילעבט זייער א גראנדיאזנע זאך [=חווה מאורע גרנדיוזי], פניו הראו כי שעה כבדה היא לו. ר' מאיר שמחה הזה וטענותיו לקחו את לבו. פעמים רבות התרעד..."

באותם הימים הגיע לליובאוויטש החסיד הרב אליהו יצחק הכהן, תושב רוסטוב. זה בא לעתים תכופות ליובאוויטש כדי לבקר את תלמידי עירו. כיוון שכך, נקרא אף הוא להתייעצות החשובה שנערכה בחדרו של הרבי.

במהלך אחד הדיונים אמר ר' אליהו יצחק כהן בתמימות רבה: "רבי קומט צו אונז אין רוסטוב!" [= רבי, בוא אלינו לרוסטוב]. מסתבר שבאותם ימי המלחמה סואנים וסוערים, כאשר מאות אלפי פליטים גורשו מעריהם ונדדו ממקום למקום, בוטלו גזירות תחום המושב וליהודים הותר להתיישב גם בערים הגדולות. הצעתו זו לא נתקבלה באותה שעה, וכשהרבי הרש"ב עזב את ליובאוויטש, טרם ידע היכן יקבע את מושבו.

כאמור, העיר הראשונה אליה הגיע הרבי לאחר עזיבתו את ליובאוויטש, הייתה אריול. שמונה ימים שהו הרבי ומשפחתו בעיר זו, בבית קטן וצפוף. הרגשת הגלות מהבית הרחב והמוכר ליובאוויטש אל מקום זר וקטן בעיר אחרת, מכבידה על הלב. "אחרי כל הכבוד הרודף אותנו מכל עבר ופינה, אינו מגיע להענג הכי רגיל שהתרגלתי שבת בבית משכיתי הגדול (ז' וחצי אמה על י"א אמה) וחדר משנתי עם כליהם וחפצי הבית, ורק אותו ההרגש שהנני בביתי ובחדרי", מתאר הרבי הריי"צ את הקושי.

באריול, מעט רחוק מהחזית הלוהטת, יכלו לחשוב קמעה לאן מועדות פניהם. לאחר דיונים ממושכים נפלה ההחלטה – רוסטוב.

רוסטוב, עיר גדולה השוכנת בסמיכות להרי הקווקז. המקום היה משופע במקומות מרפא רבים – מקומות שהיו נחוצים לבריאותו הרופפת של הרבי. בגין מצב בריאותו החלש, הֵרבה הרבי לנסוע מדי חורף למקומות מרפא באיטליה ובצרפת, אולם כעת, שעה שגבולות המדינה היו סגורים בשל המלחמה, בחר הרבי ברוסטוב.

לאחר שנפלה ההחלטה, התקשרו מבית הרבי אל ראשי הקהילה ברוסטוב לדעת האם ההצעה של ר' אליהו יצחק עדיין תקפה. בו במקום נתקבלה תשובה חיובית. בני הקהילה הרוסטובית ידעו להעריך את בואו של צדיק גדול ומופלא זה, והזמינו את הרבי לבוא לגור במחיצתם.

עם קבלת ההזמנה, יצאו הרבי הרש"ב, בנו הריי"צ ובני ביתם מאריול ביום שלישי, כ"ה במר חשוון והגיעו "עם המסע המהיר לרוסטוב" בשעה עשר בבוקרו של יום רביעי, כ"ו במר חשוון. אותו יום היה גדול ונהדר בחיי הקהילה היהודית של רוסטוב. בתחנת הרכבת עמדו נכבדי העיר, אנשי ועד הקהילה כמו גם הורי התלמידים שבניהם לומדים ליובאוויטש, וקיבלו את פני הרבי ופמלייתו ברוב הדר וכבוד.

"אין לתאר את הכנסת האורחים שיהודי המקום, בלי הבדל בין דתיים ולא דתיים, גילו כלפינו..." – מספר כ"ק אדמו"ר הריי"צ – "יושב ראש הקהילה ואחדים מחברי הועד היו לדאבוננו רחוקים מאוד מבעלי בתים חשובים בני תורה בערים יהודיות. באסיפת ועד הקהילה הראשונה, הביעו את שביעות רצונם ממה שלרוסטוב הגיעו משפחות יהודיות כאלו .. והם מבקשים את המשפחות שהגיעו לעיר, להרגיש עצמם כמו בביתם בערים הפולניות".

הרבי ומשפחתו התארחו בתחילה בבית מלון עד שהוכנה בעבורם דירה מתאימה ברחוב פושקין 166 אליה נכנסו ביום שישי, ערב שבת קודש, ה' בכסלו.

ג

ראש השנה לחסידות, חג הגאולה י"ט כסלו תרע"ו.

הרבי נמצא הרחק ממלכתו הכבירה ליובאוויטש, הרחק מתלמידיו האוהבים, תלמידי התמימים המסולאים מפז. גולה ונודד. הלב נצבט מגעגועים. בדירה לא גדולה בה התגורר, מקיים הרבי התוועדות מצומצמת בנוכחות מתי מעט. בעל הבית לא רגיל שאת ביתו ממלאים אנשים כה רבים, שותים, אוכלים ושמחים בשמחת חג הגאולה, והוא מתרעם על כך. גלות בתוך גלות.

מספר חודשים לאחר מכן עובר הרבי דירה לרחוב פושקין 78.

בעקבות הרבי מתחילים להגיע לרוסטוב חסידי חב"ד נוספים, וכן פליטים מערי פולין. תושבי רוסטוב מקבלים את כולם בחמימות רבה ומשתדלים לפנות מקום לכולם.

על אף שהרבי עזב את ליובאוויטש, נותרה בה ישיבת 'תומכי תמימים' המרכזית של ליובאוויטש. בחודשי הקיץ המצב הכלכלי הלך והחריף בשל המלחמה, ובשל כך נאלצו להעתיק את הישיבה לעיר אחרת. אותה ישיבה שהייתה לגולת כותרת ברוסיה, שרבים-רבים חבשו את ספסליה ואלפים כמהו להתקבל אליה – נסגרה על מנעול ובריח, בעצב וברעב. בשנתיים הראשונות לאחר העתקתו, שקל הרבי לשוב ליובאוויטש ברגע שהמצב יאפשר זאת. "**בתקוותנו בקיץ הבא לחזור למגורינו ליובאוויטש**", כתב לימים אדמו"ר הריי"צ, "**וכה הלך שנה אחר שנה**", ברמזו על חוסר היכולת לשוב לליובאוויטש הבירה.

כאשר אחרוני התלמידים עזבו את ליובאוויטש בשלהי חודש מנחם אב תרע"ח, החליט הרבי לרכוש בית קבע ברוסטוב. בתקופה זו הורה הרבי לרכוש בניין בן רחב מימדים, בן שתי קומות ברחוב בראטסקי 44.

טרם כניסתו של הרבי לבית, נערכו בו שיפוצים כלליים על מנת להתאימו לצרכי הרבי ומשפחתו, וכן בעבור בית מדרשו של הרבי. כמו כן נבנה מקווה טהרה. במהלך בניית המקווה נתן הרבי הרש"ב הוראות כיצד לבנות את המקווה בשיטת 'בור על גבי בור', ולפיהן נבנים מאז ועד היום מקוואות בשיטה ייחודית ומהודרת זו.

רק לקראת ראש השנה תרע"ט נכנס הרבי להתגורר בבנין זה, בו התגורר עד להסתלקותו בשנת תר"פ.

> כעבור רגעים קצרים, דפק העגלון על סוסיו, והמרכבה שעטה מבית הרבי בדרכי העפר והבוץ של ליובאוויטש. "בצאתנו את ליובאוויטש אמר אבי" - סיפר אדמו"ר הריי"צ - "'קבלה בידינו שברכת אריכות ימים ושנים של רבנו הזקן משמעה מאה שנה. ח"י אלול תרע"ה מלאו מאה ושתי שנים מאז התיישב אדמו"ר האמצעי ליובאוויטש. ברכתו של הרבי למאה שנה ליובאוויטש, הייתה ביחס למקום, ואילו חסידות חב"ד בזמן היא בלי גבול, עד ביאת משיח צדקנו".

מקורות: 'חנוך לנער' עמודים 16-15. לקוטי דיבורים ח"א עמוד 36 ; חלק א' בלה"ק עמוד 87 ואילך. אג"ק הרש"ב חלק ה' עמוד נה-נו. אג"ק הריי"צ חלק י"ד עמוד קעא. ספר התולדות אדמו"ר הרש"ב עמוד 81 ובהערות שם. תולדות חב"ד ברוסיה הצארית עמוד רכא. 'זכרון לבני ישראל' עמוד נ"ב.

שליחות שתהפוך את בית הרפואה למוזיאון

המרכז הרפואי "סוני דאון-סטייט", שבברוקלין, ניו-יורק, הוא אחד הגדולים שבארצות הברית. הוא מהווה לא רק בית רפואה, אלא גם בית ספר לרפואה, בית ספר לאחיות, לימודי פיזיותרפיה, אוניברסיטת מחקר ועוד. לפני מספר שנים מונה הרב יוסף יצחק הולצמן, לרבו של המרכז הרפואי על כל שלוחותיו ול"צ'פליין דת" • מטבע הדברים, פעילות במקום כזה שזורה בסיפורים מרגשים לרוב, והרב הולצמן, כדרכו, מספק אותם ביד רחבה ובעין טובה, בדיוק כמו בתפקידו הנוסף, כיו"ר ארגון "יד ועזר" בקראון-הייטס המספק אוכל מבושל למשפחות נזקקות

מאת: **מנחם סביון**

בתחילת שיחתי עם הרב **יוסף יצחק הולצמן**, כשאמרתי לו שאני מעוניין לשמוע ממנו סיפורים מהשליחות עבור המדור 'חיים של שליח', הוא הגיב: "אין לי סיפורים מיוחדים, הכל אצלנו שגרתי. אני יכול לספר לך סיפורים רבים בסגנון: "ביקשתי מיהודי אחד לבוא להשלים מנין והתברר לי שהוא לא שמע בחיים את המילה 'סידור'. לבסוף הוא הצטרף לתפילת מנחה ובסיומה גם הניח תפילין"... סיפורים כאלו יש לי רבים. אבל סיפורים פיקנטיים במיוחד, אני לא בטוח".

המשכנו לשוחח עוד שעה ארוכה, הוא מספר ואני שומע ורושם. לאחר שתקראו את הכתבה שלפניכם, תוכלו לקבוע בעצמכם עד כמה הסיפורים מהשליחות של הרב הולצמן במרכז הרפואי "סוני דאון-סטייט", שבברוקלין, ניו-יורק, הינם פיקנטיים ומיוחדים.

הכל בגלל חלוקת מזון...

לפני שניגש לסיפורים עצמם, נקדים מעט רקע כללי על אודות השליחות עצמה.

הכל החל מפעילות אחרת של הרב הולצמן. בתחילת שנות הסמ"ך עסק הרב הולצמן בחלוקת אוכל למשפחות נזקקות בשכונת "קראון הייטס". בתפקידו (אותו הוא נושא עד היום) כיו"ר ארגון "יד ועזר" בקראון-הייטס, דאג למשפחות נזקקות או למשפחות שאחד מבניהם אושפז בבית הרפואה והבית לא יכול היה להתנהל כרגיל.

בשנת תשס"ג הזדמן לו להגיע למרכז הרפואי 'סוני דאון-סטייט' על מנת לספק אוכל לחולה שומר מצוות שאושפז באחת המחלקות. תוך כדי הביקור הבחין שקיים במקום כר נרחב לפעילות ושוחח על כך עם מנהלי המקום. הללו השיבו שאין חולים המאושפזים במקום באופן סדיר, ולאלו ששוהים לצורך ניתוח וכדו', כבר יש מישהו שדואג. "אם אתה בכל זאת מעוניין", הוסיפו, "תנסה חודש ולאחר תקופה זו בודאי כבר תבין בעצמך שאין כאן יותר מדי מה לעשות".

כחסיד נאמן הוא לא התלבט והחל לפעול במרכז הרפואי ולדאוג ליהודים השוהים בו. משהבחינו העובדים במקום כי החלה פעילות חדשה, הם גילו עניין ואהבו את היהדות שהחלה לתסוס שם. כשמנהלי המרכז נוכחו לראות שהפיילוט מצליח, נענו גם הם והחלו להפנות תקציבים. הם אף הקצו מקום מרכזי למשרד עבור הפעילות, חדר לספרייה וכו'. הפעילות הלכה והתרחבה וברבות הימים מונה הרב הולצמן לרב המרכז. הוא הפך ל"צ'פליין-דת" של המרכז הרפואי "סוני דאון-סטייט", שבברוקלין, ניו יורק והשליח המנהל את "חב"ד סוני דאון סטייט".

הרב הולצמן על רקע המרכז הרפואי

מדובר במרכז הרפואי היחידי בברוקלין, ענק בגודלו, הכולל גם בית ספר לרופאים, בית ספר לאחיות, לימודי פיזיותרפיה, אוניברסיטת מחקר ועוד. אוניברסיטה זו מדורגת במקום השביעי מתוך מאה ושתים עשרה האוניברסיטאות הרפואיות הידועות באמריקה. רופאי המרכז הינם רופאים בעלי שם עולמי.

ברחבי הקמפוס שממוקם רק חמש עשרה דקות הליכה מקראון-הייטס, ישנם כאלף וחמש מאות יהודים, רבים מהם סטודנטים. לשם המחשה, באחת הכיתות, מתוך עשרות, שהחלה השנה מסלול של ארבע שנים, יש כמעט מנין של יהודים שומרי מצוות ועוד עשרות שאינם שומרי מצוות. כחלק מהפעילות שיוזם הרב הולצמן, מתקיים בכל יום מנין מיוחד לסטודנטים. הקפיטריה עצמה נושאת כשרות לחפצים בכך – דבר נדיר ברחבי ארה״ב. הרב הולצמן גם מספק באופן קבוע אוכל כשר לחולים היהודיים, כל זאת לצד פעילות יומיומית 'אפורה' של שיחות אישיות עם רופאים ואנשי צוות יהודיים, מזוזות, תפילין ועוד. בכל חג עורך בית חב״ד במקום פעילות שהולכת ומתעצמת.

לאחר רקע קצרצר זה, נעבור לסיפורים מפעילות בית חב״ד.

במה מתגאה רופא בעל שם עולמי?

יהודי מבורו פארק הגיע למרפאתו של רופא עור מהמרכז הרפואי. רופא זה הינו מומחה בעל שם עולמי בתחום והוא אף מופיע במגזין יוקרתי של חמישים הרופאים הטובים בארה״ב. אותו יהודי ידע שהרופא קשור למרכז הרפואי בו מכהן הרב הולצמן כשליח ורב. אי לכך, בשיחתו עם הרופא סיפר לו כי הוא מכר של הרב הולצמן.

כששמע הרופא את דבריו, פתח מגירה והוציא ממנה תמונה בה הוא נראה יחד עם הרב הולצמן, כשהוא מנענע ד' מינים בסוכה. הרופא הראה לאותו יהודי את התמונה, כשהוא מצהיר בפניו: ״מאז שהוא הגיע להיות רב במרכז שלנו, אני גאה בזה שאני יהודי״!

מתברר שכשמתחילים לספר, הסיפורים לא נגמרים. ״מה הסיכוי שיהודי שאינו יודע דבר על יהדות, יקפיד על אמירת פרק התהלים האישי שלו״? שואל הרב הולצמן שאלה רטורית. ״לרוב דבר כזה לא קורה, אך אצלנו בשליחות זה אפשרי גם אפשרי:

במרכז הרפואי ישנה רופאה נוירולוגית, מומחית לבעיות 'סטרוק', גם היא מהרופאים הטובים שיש בארה״ב בתחום. אותה רופאה לא ידעה דבר מיהדותה וכך גם משפחתה. יום אחד אני מקבל ממנה שיחת טלפון.

היא מספרת לי שיש לה בן שלומד רפואה והיא רוצה ברכה בשבילו לעניין מסוים. אמרתי לה שאני מציע שיאמר פרק תהילים. ביררתי אצלה מה גילו וכשנתתי לה עבורו ספר תהילים מתורגם לאנגלית, הראיתי לה את הפרק המתאים לגיל של בנה. היא העבירה לו את הספר בתוספת מספר הפרק שהוריתי שיאמר.

לאחר זמן מה היא התקשרה בשנית וביקשה ממני לברך אותו שיצליח בלימודי הרפואה שלו. השתמשתי פעם נוספת באותה עצה ואמרתי לה שיאמר שוב את פרק התהילים מהפעם הקודמת. היא שומעת את דבריי ואומרת לי כלא מבינה: "כבוד הרב, הרי מאז שנתת לי בשבילו את ספר התהילים הוא אומר את הפרק הזה בכל יום"...

בהמשך היא ביקשה ממני לקבוע מזוזה בפתח ביתה ויותר מאוחר ביקשה לשים גם בשאר הדלתות. יום אחד הגיעה לבית הכנסת ואט אט היא הולכת ומתקרבת יותר ויותר ליהדות".

נזירה שהפריעה ולקתה בשיגעון

במהלך השיחה שאלתי את הרב הולצמן האם קיבל פעם הוראה או ברכה מהרבי שהיה בה רמז על שליחותו זו. כששמע את שאלתי, ענה: "אספר לך על מקרה מסוים שקרה לי במהלך השליחות ואז תיווכח שהרבי מלווה עכשיו את השליחות במרכז הרפואי על כל צעד ושעל:

יום אחד נודע לי שחולה ששהתה במרכז נפטרה וגופה הונח בחדר הקירור. לא הכרתי אותה אך ידעתי שהיא יהודייה. כפי הנהוג, הבאתי קבוצה של בחורים שישמרו עליה ויאמרו תהילים. כשהגיעו, ביקשתי להכניס אותם פנימה, סמוך למקום בו היא היתה מונחת, אך חדר הקירור היה נעול והאחראים במקום טענו שהבחורים יכולים לשמור גם במסדרון בחוץ.

מכיון שרציתי שישמרו דווקא בפנים, פניתי לשומר, יהודי גם הוא, והוריתי לו שישאיר את המקום פתוח. השומר לא חשב הרבה והיה בטוח שבתור רב המקום יש לי סמכות לכך.

למחרת שמעתי שראש המשטרה במקום (ה"צ'יף-פוליס") אמר לנזירה ששימשה כ"צ'פליין-דת" של הקתולים, ש"יש לראבאיי מזל שלא ידעתי על כך, כי הייתי עוצר בו במקום את כל הבחורים"! הוא טען שהשארתי את החדר מתים כולו פתוח והם היו עלולים לגנוב משם גופות...

אותה נזירה היתה עד לפני בואי השלטת במקום מבחינת שירותי הדת. כעת ראתה בזה הזדמנות להיפטר ממני. היא החלה אפוא לחמם את כולם נגדי מאחורי גבי. לא ידעתי מה לעשות וכיצד להרגיע את הרוחות. לא עבר זמן רב, ופתאום ללא כל סיבה הנראית לעין, אותה נזירה עזבה את המקום. לאחר מכן התברר לי שהיא שוהה בבית משוגעים... ממש ראיתי במוחש שהרבי דואג שהעניינים יסתדרו!

ומה עם אותו 'צ'יף-פוליס'? אצלו התקיים הפסוק "גם אויביו ישלים עמו": עם הזמן הוא הפך לידיד שלי, וכשערכנו הדלקת חנוכייה מרכזית והודיתי מעל המנוף לנשיא המרכז, המנהל ושאר האנשים שסייעו לאירוע, אני מבחין בו מרחוק מסמן לי שלא אשכח להזכיר גם אותו..."

גם הליטאים עושים מבצעים...

"במרכז הרפואי הענק שיש בו אלפי עובדים, ישנם גם יהודים שומרי מצוות. במקום מתקיים מניין תפילה של יהודים ליטאים שבתחילה קצת 'התקשו להסתדר' עם המילה חב"ד (היום הם כבר באים אליי כדי למכור את החמץ לפני פסח, ועוד). במניין שלהם יש קופת צדקה ופעם אחת ביקשו ממני, בתור רב המקום, שאקח את הכסף למטרת צדקה. הם אמרו שהם מעדיפים שאשתמש בזה כדי לעזור לאחד מהחולים היהודים, אבל אני אמרתי שאקנה בזה תפילין שיהיו מונחים במשרד שלי עבור היהודים העובדים במקום. הם לא כל כך אהבו את זה, אבל לא היתה להם ברירה.

בחודש תשרי השנה ארגנתי כמידי חג תפילת "יזכור" עבור היהודים שעובדים בחג. כשחילקתי את הדף עם התפילות שצריך לומר, אומר לי פתאום יהודי מהמתפללים שקרא

הרב הולצמן (נואם) מארח את 'ועד רבני מרכזי הרפואה בארה"ב', משמאלו הרב גבריאל ציננער

> אותה נזירה היתה עד לפני בואי השלטת במקום מבחינת שירותי הדת. כעת ראתה בזה הזדמנות להיפטר ממני. היא החלה אפוא לחמם את כולם נגדי מאחורי גבי. לא עבר זמן רב, ופתאום ללא כל סיבה הנראית לעין, אותה נזירה עזבה את המקום. לאחר מכן התברר שהיא שוהה בבית משוגעים... ראיתי במוחש שהרבי דואג שהעניינים יסתדרו!

את "שמע ישראל" הנכתב בדף: "זה מה שאני אומר כל יום עם התפילין אצלך במשרד"... שמעתי את דבריו והתפלאתי מאוד. הרי זמן מה קודם לכן הצעתי לו להניח תפילין והוא לא ידע להניחן בעצמו, אז כיצד פתאום הוא מניח כל יום?

מה מתברר? יהודי ליטאי שעובד באחד מחדרי הניתוח, מתפלל כל יום במשרד והוא קירב את אותו יהודי, הניח לו כמה פעמים תפילין ובמשך הזמן גם לימד אותו כיצד להניחן בכוחות עצמו. הליטאי כמובן מתגאה בעובדה הזו. לפני פסח הוא לוקח ממני מצות בשביל כמה עובדים יהודים שעדיין לא שומרים מצוות.

מתברר שגם הליטאים עצמם מצטרפים ל'מבצעים' כחלק מפעילות בית חב"ד...

בחזית המרכז הרפואי: חנוכיה עם איחול חנוכה שמח מ'חב"ד ליובאוויטש'

התחזית: גשם חזק ביום המסיבה

בכל שנה לקראת חג הסוכות אנו מקימים סוכה סמוך לפנימייה של הסטודנטים לרפואה, עבור אלו שירצו לאכול בסוכה. שנה אחת החלטתי להקים סוכה גדולה גם בשטח ציבורי מרכזי הנגיש לכל עובדי המרכז הרפואי (הקמפוס הרפואי משתרע על פני שטח עצום). ניתן להבין שבמרכז רפואי כזה, כל דבר קטן דורש אישורים וכרוך בבירוקרטיה לא פשוטה. אף על פי כן, קיוויתי שהעניינים יסתדרו בקלות.

ניגשתי ל'צ'יף-פוליס' על מנת לבקש את אישורו והוא בא איתי למקום המדויק כדי לראות על איזה מקום בדיוק אני מדבר. כשהגענו לשטח הדשא עליו רציתי להקים את הסוכה, הוא שואל אותי: "תגיד כבוד הרב, איפה כתוב בתורה שהסוכה צריכה לעמוד דווקא כאן"? עניתי לו: "לא כתוב, אבל כך אני רוצה". ה'צ'יף-פוליס' שומע את דבריי ובו במקום נותן לי את האישור. הסוכה גרמה לקידוש שם שמים גדול, וכמעט ארבע מאות יהודים נכנסו לסוכה במהלך החג כדי לנענע ד' מינים.

בזה הסיפור לא נגמר, אלא רק מתחיל...

בנוסף לפעילות הרגילה במשך כל ימי חג הסוכות, תכננו לערוך 'מסיבת סוכה' כשאנו מצפים להשתתפות של כמאה וחמישים עד מאתיים יהודים.

בדקנו את התאריכים וקבענו את המסיבה ליום מסויים שהיה מתואם גם עם תכנית השיעורים לסטודנטים. התכנית הוכנה והכל היה סגור לפרטי פרטים.

יום אחד, ללא כל הכנה מוקדמת, אני פותח את תיבת המייל ומבחין בהודעה מפרופסורית שומרת מצוות מהמרכז הרפואי. היא שואלת היכן תתקיים המסיבה, אם בכלל, כיון שהתחזית היא שיירד גשם חזק באותו יום. אכן, לא בדקתי מראש מה תהיה התחזית. באופן ממש לא מוסבר, החזרתי לה הודעה שהמסיבה תיערך כמתוכנן כי "בשעת המסיבה לא ירד גשם"...

גם כשהתקשרתי לאישיות בכירה מנשיאות המרכז, שהיה אמור לנאום באירוע, השארתי לו הודעה ואמרתי ש"אמנם אמרו בתחזית שיירד גשם באותו יום, אבל אתה יודע שבשעת המסיבה לא יירד גשם"...

יום המסיבה הגיע ובשעה תשע בבוקר אני מבחין שבחוץ יורדים גשמים עזים. המסיבה היתה מתוכננת לשעה שתים עשרה ובסתר לבי כבר התחלתי לחשוש. מה אעשה אם הגשם לא ייפסק?! בינתיים קבלתי טלפון ממשטרת המרכז הרפואי שבו הם מודיעים לי, לא פחות ולא יותר, שהסוכה עומדת ליפול עקב הרוחות החזקות והיא מהווה סכנה לציבור.

על המנוף בהדלקת החנוכייה
עם נשיא "סוני דאון-סטייט", ד"ר לה-רוסה

אמרתי להם שלא לדאוג, ומיד אביא חברה שתטפל בזה.

נסעתי לקראון הייטס כדי להביא עוד סכך וביקשתי מאברך שמתעסק בתחום, שיבוא לסייע לי. כשהגעתי למקום, מי קיבל את פניי? הצ'יף-פוליס בכבודו ובעצמו. כששאר השוטרים רואים אותו בחוץ, גם הם יוצאים מעמדותיהם וכולם ניגשים אליי ואומרים לי שהסוכה או טו טו נופלת. הם היו בטוחים שאני מתכונן לפרק את הסוכה, והצ'יף כבר הציע לי שהוא הולך להביא עוד אנשים שיעזרו לי לפרק. באמת ירד 'מבול', אבל היה לי ברור שלא ייתכן שנפרק את הסוכה, מה עוד שהמסיבה חייבת להתקיים כמתוכנן. האברך שהיה איתי הלך לחנות כלי עבודה כדי לקנות חוטי ברזל ועוד כמה כלים, וכך, תוך כדי שגשם זלעפות יורד, אנחנו עובדים על

תיקון הסוכה וחיזוקה.

הזמן חולף ושעת המסיבה הולכת ומתקרבת במהירות. בינתיים אני מקבל טלפון מהאישה האחראית להביא את האוכל מהמסעדה. היא שואלת אותי האם לבטל את ההזמנה, ואם לא, להיכן להביא את האוכל? גשם הזלעפות שניתך באותה שעה הפריע לנו לנהל את שיחת הטלפון, ונאלצלי לומר לה בקול רם: "מה זאת אומרת לאיפה להביא את האוכל? לסוכה!" היא שאלה: "אבל יורד גשם בחוץ"! עניתי לה בביטחון: "כן, אבל המסיבה בשתים עשרה כמתוכנן"...

עשר דקות לפני השעה שתים עשרה הגשם הפסיק ובזמן המיועד הגיעו כל הסטודנטים. אלה שהו עד כה בשיעורים שלהם וכלל לא ידעו על הדרמה שהתחוללה במקום. לאחר שהכל התנהל על הצד הטוב ביותר, אמר לי אותו אברך שסייע לי: "כשאמרת בקול רם לאישה ששאלה 'להיכן להביא את האוכל'? דיברת איתה בכזה ביטחון, כאילו הודיעו לך מראש שהגשם ייפסק"...

"אתה יודע מה"? עניתי לו, "אני באמת לא ידעתי מה יהיה. כך גם כתבתי במייל שהחזרתי לפרופסורית בו כתבתי שבשעת המסיבה לא יירד גשם, ואני לא יודע מהיכן שאבתי את הביטחון לכתוב כך. אבל כנראה שזוכים לסייעתא דשמיא כאשר מתעסקים בעניינים של הרבי", מסיים הרב הולצמן. "הרי כתבתי לרבי על המסיבה שזהו אירוע מאוד חשוב לקירוב הסטודנטים ליהדות ולאמונה במשיח, והיה ברור לי שהרבי לא ייתן שיהיו פשלות..."

התגשמות תפילה בחדר הרבי בבית הרפואה

סיפרה לי אחות יהודייה שעובדת במרכז הרפואי:

בשנת תשנ"ד קרא לה רופא מסויים מהמרכז הרפואי, ד"ר פרידמן שמו, שאגב, מחשיב את עצמו ל'אתאיסט', והוא סיפר לה שהוא הוזמן לייעץ בקשר לרפואה של הרבי מליובאוויטש בבית הרפואה "בית ישראל". "אם את מעוניינת, אני נותן לך את הזכות לבוא איתי לחדר של הרבי"... כמובן שהיא רצתה ונסעה איתו.

היא סיפרה לי שהגיע רכב מיוחד לקחת אותם, וכשנכנסו לבית הרפואה, עברו כמה מחסומי שמירה שהוצבו שם עד שלבסוף נכנסו לחדר של הרבי. "נכנסנו לחדר של הרבי וכששהיתי שם הרגשתי שזה מקום קדוש. מכיוון שלא נולדו לי ילדים", סיפרה, "התפללתי שם וביקשתי מהרבי שאחרי שנים של חיפושים, סוף סוף תגיע הצעה מתאימה ואזכה לאמץ ילד". תקופה לא ארוכה לאחר מכן הגיעה אליה הצעה מתאימה לאימוץ והיא אימצה ילד, וכך התגשמה תפילתה בחדר של הרבי מלך המשיח.

הרב הולצמן מסכם את השיחה: "כל פעולה בשליחות מזרזת את התגלות הרבי מלך המשיח, אז יהפוך בית הרפואה למוזיאון"...

לתגובות והערות:
csshaliach@gmail.com

השליח
ברשות השידור

לפני עשרים שנה התחיל ר' אורי רווח בקריירה עיתונאית מפוארת. הוא לא העלה אז במחשבותיו הקיצוניות כי יחולל מהפך בחייו ויהפוך להיות שליח לכל דבר ברשות השידור הישראלית • כיום הוא מנהל אורח חיים חסידיים למופת, יחד עם רעייתו וחמשת ילדיו, ומביא את דבר הרבי למאות אלפי בתי-אב בישראל, באמצעות מסכי הטלוויזיה • לקראת 'כינוס השלוחים' העולמי חושף ר' אורי טפח מיריעת חייו המרתקת ומאפשר הצצה נדירה לשליחות מסוג אחר

מאת: **שלום בער קרומבי**

כרטיס ביקור

אורי רווח נולד בשנת תשל"א וגדל בבאר-שבע. למד בכפר החקלאי "אשל הנשיא" ובמקיף א' בבאר-שבע. היה כתב ב"מעריב לנוער" ובמקומונים באזור הדרום.

היה אחראי על פינת חדשות בתוכנית "רדיו עשרה" ששודרה ברשת א'. שירת בגל"צ ככתב לענייני עבודה ורווחה, המשיך בערוץ 2 באותו תחום כיסוי ובו בזמן למד במכון מאיר. היה יועץ התקשורת של שר הדתות אשר אוחנה.

היום עובד במחלקת המורשת של ערוץ 1 וכן מגיש תוכנית רדיו ב"רשת מורשת". נשוי ואב לחמישה, מתגורר בירושלים.

פעמיים בשבוע, בימי שני וחמישי, מתכנסים בחדר קטן ברשות השידור מנין עובדים, מניחים תפילין ומקיימים במקום מנין לתפילת שחרית. בין מתפללי המנין אפשר למצוא מפיקים, עורכים, צלמים ואפילו את מנכ"ל רשות השידור, יוני בן-מנחם. במהלך התפילה נפתחת דלת החדר יותר מפעם אחת, כשלמקום נכנס אחד מעובדי המקום להנחת תפילין חפוזה, בסיומה הוא ממשיך לעיסוקיו בעבודתו הקבועה.

מי שמנהל את התפילה – כמו את כל הפעילות במקום – הוא לא אחר מאשר כתב הערוץ הראשון, ר' אורי רווח. החדר בו מתקיימות התפילות הוא לא אחר מאשר חדר העבודה הפרטי של רווח, שהפך לבית כנסת לכל דבר. במקום מוצב בכבוד ארון קודש עם ספר תורה מהודר, ספרייה תורנית, בימה לקריאת התורה, טליתות ותפילין. כל אחד מעובדי הערוץ יודע שכשהוא צריך מענה בכל מה שקשור ליהדות, יש לו למי לפנות.

בסיום התפילה, אחרי שירת "אך צדיקים", מכריז ר' אורי על התוועדות ראש-חודש כסלו לעובדי הערוץ, שתתקיים במקום ביום חמישי. הוא מספר לחברים על כינוס השלוחים המתקיים אצל הרבי מלך המשיח ומכריז שההתוועדות תהיה "כינוס השלוחים לעובדי הערוץ". על הדרך הוא גם מעודד את החברים להגיע לשיעורים הקבועים, שמתקיימים למרבה הפליאה בלשכת מנכ"ל הערוץ.

לרגע נדמה שמדובר בבית חב"ד רגיל, עם מקורבים, מתפללים קבועים, התוועדויות ושיעורים. ברוכים הבאים לבית חב"ד רשות השידור.

שליחות כפולה

כשיושבים לשיחה עם ר' אורי רווח, פוגשים חסיד שחי ונושם חסידות והתקשרות. הוא חדור בהתלהבות של שליח ומדבר בשפה של 'מבצעים': ארגון התוועדות ראש-חודש כסלו, הכנות למבצע חנוכה ותכנון של קביעת מזוזה בבית אחד המתפללים. לרגע הוא נדמה זר על רקע התפאורה בה הוא יושב, במשרדי רשות השידור. אבל כמו שליח שיוצר סביבה, גם ר' אורי פוסע במסדרונות רשות השידור כחלק בלתי נפרד מהנוף במקום. הוא חביב על העובדים והשדרנים ומתקבל בכבוד ובהערכה בכל מחלקות הטלוויזיה והרדיו.

בפעילותו במקום הוא חש שליחות כפולה, גם בקרב העובדים הרבים, וגם כשדמותו החסידית על מסכי האולפן והוא מביא את דבר הרבי למאות אלפי בתים בארץ הקודש. רק בשנה האחרונה סיקר ר' אורי בהרחבה כמה מהמאבקים הגדולים בנושאי 'שלימות הארץ ו'מיהו יהודי', שזכו לתהודה חסרת תקדים. "זכינו להלחם על עניינים של הרבי". הוא אומר. "זה התחיל עם החשיפה בנושא הגיורים הלא-כשרים בצה"ל, שעוררה הדים רבים. הבאנו אז דיווח בכתבה במהדורה המרכזית על כך שיש בעיות הלכתיות בגיורים שנעשים בצה"ל והצלחנו להעיר את הנושא. בכתבה הופיע קטע מהתוועדות של הרבי שמדבר בצורה חריפה מאד על כך שיש רבנים שפוסקים שלא על-פי הלכה ושם התבטא הרבי שהם 'מכשירים את הגיורים ושופכים את הדם'. בנוסף הבאנו את דבריו של הרב גדליה אקסלרוד שהסביר בצורה רהוטה את הבעיה בגיורים אלו, והדברים עוררו סערה גדולה בארץ ישראל. למרות שלא היה פשוט לצאת נגד אותם רבנים, החלטנו ללכת באופן של "לכתחילה אריבער" וראינו שאכן הדברים פעלו את פעולתם".

אגב מספר ר' אורי שבאותו שבוע שבו עלה הנושא של 'מיהו יהודי', נפטרה רעייתו של הפרזידנט שמעון פרס, ור' אורי החליט לנצל את קשריו עם בית הנשיא כדי להביא למקום את הרב שמעון פרידמן מכפר חב"ד – שאף הופיע בכתבה – כדי לדבר עם פרס בנושא. 30 שנה קודם לכן נעצר הרב פרידמן בסמיכות לביתו של פרס, ברמת אביב, כשהגיע לביתו בנסיון לדבר עימו ולבקש ממנו לתקן את חוק השבות. כשר' אורי והרב פרידמן הגיעו ל'שבעה' היה זו סגירת מעגל עבור הרב פרידמן, שהפעם נפגש עם פרס וביקש ממנו לפעול לתיקון הנושא.

"גם בנושא 'שלימות הארץ' זכינו להביא את דבריו הקדושים של הרבי. למשל באייטם שעשינו נגד ההשתלטות הערבית על העיר צפת, שגם בה הובאו דבריו של הרבי. כל פעם שאנחנו מביאים שיחות של הרבי אני מקבל תגובות מיוחדות. אנשים רואים את הדברים של הרבי שנאמרים בכאב וזה משפיע עליהם. הפסק הלכה של הרב שמואל אליהו נגד השכרת בתים לערבים גרר תגובה בכל הארץ והוליד את "מכתב הרבנים", שהעלה את הנושא למודעות".

דיווחים עם ניסים

את פעילותו בתחום התקשורתי התחיל אורי עוד בימיו כתלמיד כיתה

אורי רווח (מימין) עם מנכ"ל הערוץ, יוני בן מנחם ומנהל הטלוויזיה לשעבר מוטי עדן בהדלקת נרות

> מאז מונה בן-מנחם למנכ"ל רשות השידור מתקיים אחת לשבוע שיעור חסידות בלשכתו, בהשתתפות רבים מעובדי המקום, ששמחים להכיר מקרוב את רעיונות החסידות. הוא עצמו אף פוקד לעיתים תכופות את בית הכנסת ומסייע ככל יכולתו לפעילות בערוץ. גם מנהל הרדיו, מר מיקי מירו, מסייע רבות לכל הפעילות ותרומתו מורגשת, הן בפעילות בין כותלי רשות השידור והן בכל מה שנוגע לתוכנית "מלווה מלכה", אותה זוכה לארח ברדיו שבניהולו.

בית חב"ד ברשות השידור

לפני מספר שנים החליט אורי להפוך את חדר עבודתו במשרדי הטלוויזיה, לבית כנסת. הוא התחיל לקיים במקום תפילות ושיעורים ואט-אט הפך המקום למרכז פעילות שוקק חיים. לאחר תקופה קצרה היה המקום צר מלהכיל ובאישור מנהל הטלוויזיה דאז, מר מוטי עדן, נהרס הקיר שהפריד בין חדר העבודה של אורי לחדר הסמוך אליו, כדי ש"בית הכנסת" יוכל להכיל את כל המתפללים.

בעקבות כתבה שפורסמה על פעילותו של רווח נתרם למקום ספר תורה, ובמעמד הכנסת ספר התורה השתתפו אישי ציבור רבים, ביניהם שרים וחברי-כנסת. בכל חגי ישראל מתארגנת במקום פעילות לטובת כל עובדי המקום ובחג החנוכה אף מוצבת חנוכיה מרכזית בלובי הראשי של רשות השידור. בשנה האחרונה אף גלשה הפעילות לערוצים נוספים, שגם אליהם הגיע ר' אורי, מלווה בקבוצת תמימים, שהדליקו נרות חנוכה במקום.

לפני כשנתיים דאג ר' אורי רווח לקביעת מזוזות חדשות באחד מאגפי רשות השידור בו לא נקבעו מזוזות משום מה. בתרומה של 500 דולרים נרכשו מזוזות מהודרות ובארבעים חדרים ברשות השידור נקבעו מזוזות כשרות למהדרין.

בסוף השבוע הקרוב תתקיים במקום התוועדות מיוחדת לעובדי הערוץ, לציון 'כינוס השלוחים' המתקיים בחצרות קודשנו.

י"ב בתיכון, בתוכנית נוער באחת מתחנות הרדיו התל-אביביות. כבר אז הוא זוהה ככישרון רדיופי וסומן כמי שעתיד להמשיך בקריירה עיתונאית מאחורי המיקרופון. אגב הוא מציין כי כיום, 20 שנה לאחר מכן, הוא משדר מידי מוצש"ק את התוכנית "מלווה מלכה" על אותו התדר בו שודרה אז תוכנית הנוער.

עם סיום הלימודים בבית הספר נרשם לתחנה הצבאית גלי צה"ל וקיווה להתקבל ככתב צבאי. אולם הוא נדחה ממבחני הקבלה ונאלץ לעבור שורה ארוכה של מאבקים עד שיתקבל לשירות בתחנה. בדיעבד הוא אומר כי היתה זו גם הפעם הראשונה שבה חש על בשרו כי יש השגחה עליונה. "הרגשתי שאם ה' רוצה שאני יתקבל, אני פשוט יהיה שם, וכך היה. היתה לי הרגשה חזקה מאד של ביטחון בה' והשגחה פרטית באותו זמן". ואכן כך היה. אורי התקבל לעבודה ככתב רווחה וחברה בתחנת השידור הצבאית.

אבל זו לא היתה הפעם הראשונה שבה אורי פנה אל ה'. הוא גדל בבית מסורתי והיהדות לא היתה זרה לו מעולם. "בבית היו עושים קידוש בליל שבת, חגגנו את החגים וצמנו ביום-כיפור. הבית לא היה דתי, אבל בהחלט קרוב לה'. האמונה תמיד היתה בתוכי, רק שהיא היתה בהעלם. הייתי צריך תהליך כדי לגלות אותה". התהליך הזה קרה לאורי בד-בבד עם ההצלחה בקריירה התקשורתית והתהילה הגדולה. "במהלך השנים בהן עבדתי בגלי צה"ל סיקרתי מספר אירועים משמעותיים, ביניהם מחאת האוהלים הראשונה ומלחמת המפרץ. בזמן המלחמה הייתי שומע את הנפילות בתל-אביב ומיד תופס מונית לבית-הרפואה הקרוב כדי לדווח משם. אני זוכר שבעיקר היו נפגעי חרדה והלם, או כאלו שלא ידעו ללבוש נכון את המסכה ונפגעו. במהלך המלחמה הרגשתי את הניסים מקרוב וזה פעל עלי רושם עז. הבנתי שיש משהו שמיימי שפועל בעולם".

הרגשתו של אורי לא נשמרה לעצמו, אלא הורגשה גם בדיווחים. באופן טבעי הוא התחיל להכניס בדיווחים גם אזכורים על הניסים וההשגחה הפרטית וסיפר למאזינים איך רואים את יד ה' באירועי המלחמה. כשהיה צריך לערוך כתבה, בחר תמיד להשמיע את האזרחים שדיברו על הניסים ועל אמונה וביטחון.

בסוף המלחמה הצליח אורי להגשים את שאיפת חלומותיו של כל כתב והגיע לשדר בטלוויזיה. הוא נשלח לירושלים לעבודה מטעם ערוץ 2 בטלוויזיה הישראלית והתחיל לעבוד ככתב פוליטי. "העבודה היתה מאסיבית מסביב לשעון והייתי נחשב כתב דורסני, שלא עושה חשבון". הוא משחזר היום. "סדר היום שלי היה מלא ברדיפה אחרי סיפורים פוליטיים או תככים שמתרחשים בחלונות הגובהים. מבחינת העולם הייתי בפסגת הקריירה, אבל בפועל הרגשתי ריקנות גדולה. במבט לאחור הבנתי שבאותה תקופה פגעתי בהמון אנשים, ביניהם פוליטיקאים רבים שספגו מנחת לשוני ותחקירי".

ככל שהקריירה של אורי המריאה לשחקים, עלתה עימה גם הרגשת הסלידה מעולם התקשורת. הוא התחיל להרהר בעיסוק השוטף בלשון הרע ורכילות וחש ריחוק מעולם הסיקור האכזרי, שפעמים רבות פוגע באנשים כדי להביא עוד סיפור עסיסי למהדורת החדשות. באותה נקודה החליט אורי שהגיע הזמן לחזור למקורות. הוא החל לפקוד את בית הכנסת בתדירות גבוהה יותר, לבקר בשיעורי תורה במכון-מאיר ולהכיר מקרוב את עולמה של היהדות.

יחד עם ההתקרבות ליהדות החל אורי גם להבין את הנושא של 'שלימות הארץ'. "התחלתי להתקרב לנושא של ארץ ישראל וזה היה מורגש גם בדיווחים שלי. כחלק מעבודתי הייתי אחראי על הסיקור של מוסד 'בית הנשיא' – שאז עמד בראשו עזר וויצמן, ופתאום מצאתי את עצמי שואל אותו בראיונות כל מיני שאלות בנושא של 'שלימות הארץ'. הוא היה מסתכל עלי ולא מבין מאיפה אני שואל אותו כאלו שאלות. זה גם היה המקום הראשון אליו הגעתי עם כיפה, אחרי שפעם נסעתי אחרי תפילה עם כתב דתי של גלי-צה"ל והוא התקשר אלי לומר לי ששכחתי את הכיפה שלו על הראש שלי. באותו רגע החלטתי שאני משאיר את הכיפה על הראש. אני זוכר שכשהגעתי לשידור כולם שאלו אותי מי נפטר לי... הם היו בטוחים שאני ב'שבעה' או אבל, לא עלינו".

תחילת הקשר עם חב"ד

אורי החליט ללכת בקו שבו דבק עד אז בעבודתו העיתונאית: הוא לא יעשה חשבון לאיש. אחרי הכיפה על הראש, הגיע תורה של הציצית, שמירת השבת וכשרות, והוא הפך ליהודי שומר תורה ומצוות. אבל עדיין נפשו לא הגיעה אל סיפוקה. משהו עדיין היה חסר.

"ערב אחד, אחרי יום עבודה מעייף, ישבתי בבית-קפה עם ידיד וסיפרתי לו על חיפושי אחר דרך אמת. לפתע אותו בחור סיפר לי כי הוא עצמו מגיע ממשפחה חב"דית וכל אחיו הינם שלוחים של הרבי ברחבי העולם. הוא התחיל לשתף אותי בעולם החב"די ותיאר בפני את ההוויה החסידית, כפי שאנו מכירים אותה. בפעם הראשונה בחיים שמעתי מהי התוועדות, מהו משפיע, שיעור חסידות וריקוד חסידי. הסיפורים הלהיבו אותי מאד וביקשתי ממנו שיקח אותי להתוועדות. מספר ימים אחרי זה הוא התקשר אלי והזמין אותי להתוועדות של ר' ראובן דונין ע"ה בכפר חב"ד. כשהגעתי להתוועדות הרגשתי מיד בבית והאווירה משכה אותי מאד. זו היתה תחילת הדרך לעולם החב"די".

"החלטתי להוסיף לסדר יומי גם תפילת ערבית במנין והתחלתי לבקר בהתוועדויות חסידיות. דרך אותו בחור הכרתי את הרב דניאל אדרי, מרמת-שלמה בירושלים, שהציע לי ללמוד חברותא שבועית בשיחות הרבי על פרשת-השבוע. גיליתי עולם של פנימיות ועמקות שלא חשבתי מעולם שקיימת. השיחות של הרבי נגעו בי בעבודה האישית של החיים ופעם ראשונה בחיים הרגשתי לעומק מהי אמונה וביטחון. אני זוכר שהייתי חוזר הביתה מהתוועדויות והייתי כולי מלא מבפנים".

המהפך שעבר על חייו של ר' אורי, הגיע גם לתחום עבודתו. הוא הרגיש שכבר אינו יכול להמשיך להתעסק בעבודתו הרגילה ככתב והחליט לעזוב את עולם התקשורת. "מיום ליום הרגשתי שאני פשוט לא מסוגל להמשיך לעסוק רק בלהביא סיפורים או חשיפות שפוגעים באנשים. העולם הדורסני של התקשורת נהיה לי זר פתאום", הוא מספר.

ר' אורי פרש מערוץ החדשות ועבר לעבוד כיועץ תקשורת לשר לענייני דת. שם גם פגש את מי שלעתיד תהיה אשתו. "רעייתי דיקלה עבדה במקום בתור פקידה בכירה ומילאה תפקיד מרכזי בלישכה, אולם המעניין הוא שאף פעם לא יצא לי לפגוש אותה. ההצעה הגיעה מעובדים אחרים במשרד, ששידכו בינינו, ואחרי שנפגשנו החלטנו להקים יחד בית יהודי נאמן".

אורי רווח (במרכז) מתוועד עם אנ"ש והתמימים באחד מביקוריו ב'בית חיינו'

> הביקור ב-770 שבה את ליבו של אורי והוא החליט להתקשר בכל ליבו אל הרבי מלך המשיח ולהפוך לחסיד. היה ברור לו שהוא מצא את מה שחיפש וכי הוא חייב למלא את שליחותו כחייל נאמן של הרבי. "כשהייתי ב-770 החלטתי שמאותו יום אני לא נוגע יותר בזקן. עם הזקן הגיעה כבר כל ההופעה החסידית והרגשתי שמחה מההתקשרות לרבי מלך המשיח. החוויה של להיות ב-770 חדרה אלי בפנימיות וממש שינתה את כל ההרגשה שלי. הרגשתי שאני נמצא במקום שיש בו אש יוקדת - שיוצאת משם לכל העולם. את השמחה שחוויתי שם לא פגשתי בשום מקום".

בחתונת בני הזוג השתתפו פוליטיקאים ואישי ציבור רבים, שהכירו את הכתב הצעיר מתפקידיו הקודמים. רבים מהם, שלא היו מודעים למהפך שחל בחייו, לא הבינו מדוע החתונה נפרדת והחתן לובש מגבעת וחליפה, כשזקנקן קטן מבצבץ על סנטרו.

את התשובה קיבלו אותם אישי ציבור במה שאורי מגדיר כ'מסע סליחה', שקיים אחרי חתונתו. הוא הרגיש שהוא חייב לכפר על הפגיעה באנשים רבים והתקשר למאות פוליטיקאים, אישי ציבור ואנשים שונים, שחש צורך לבקש את סליחתם על כך שפגע בהם במהלך עבודתו.

"אחד מהם היה עזר וויצמן, שבזמן עבודתי התפוצצה פרשייה כספית בעניינו, אותה סיקרתי 'ללא רחמים'. הרגשתי שאני חייב להגיע אליו אישית ולבקש את סליחתו. כשדפקתי בפתח לשכתו בתל-אביב, יחד עם רעייתי, הוא היה מופתע מאד, אבל קיבל אותי בכבוד ובהערכה על כך שבאתי לבקש את סליחתו. אנשים אחרים חשבו שהשתגעתי. היו כאלו שאמרו לי 'לא תדאג, זה יעבור לך'... או אחרים שמרוב הלם לא הבינו מה אני רוצה. אנשים פשוט לא יכלו להבין את התהליך שעברתי".

"עד היום", הוא מספר, "ישנם

אנשים שמכירים אותי מאותה תקופה שלא מבינים איך השתנתי. כתבים רבים שפוגשים אותי היום לא מבינים איפה הכתב ה'עצבני' מהתקופה שלפני החזרה בתשובה".

הנסיעה לרבי, וההחלטות

התחנה הבאה בדרכו של אורי לחסידות חב"ד, היתה כשבמהלך סעודת שבת אצל השליח, הרב ישראל ליפסקר, סיפר השליח על כך שהוא נוסע לחצרות קודשנו ל'כינוס השלוחים'. הוא שיתף את ר' אורי באווירה המיוחדת של בית חיינו – 770 ובמשמעות של נסיעה לרבי. באותו רגע הודיע לו אורי בטבעיות כי הוא מצטרף אליו לנסיעה לרבי. שבועיים לאחר מכן מצא את עצמו בבית חיינו, מוקף באלפי חסידים, כשביניהם מאות שלוחים מכל רחבי העולם.

הביקור ב-770 שבה את ליבו של אורי והוא החליט להתקשר בכל ליבו אל הרבי מלך המשיח ולהפוך לחסיד. היה ברור לו שהוא מצא את מה שחיפש וכי הוא חייב למלא את שליחותו כחייל נאמן של הרבי. "כשהייתי ב-770 החלטתי שמאותו יום אני לא נוגע יותר בזקן. עם הזקן הגיעה כבר כל ההופעה החסידית והרגשתי שמחה מההתקשרות לרבי מלך המשיח. החוויה של להיות ב-770 חדרה אלי בפנימיות וממש שינתה את כל ההרגשה שלי. הרגשתי שאני נמצא במקום שיש בו אש יוקדת – שיוצאת משם לכל העולם. את השמחה שחוויתי שם לא פגשתי בשום מקום".

אבל היתה עוד החלטה שקיבל אורי בביקור בבית חיינו. באותו זמן הוצע לו לשוב אל עולם הטלוויזיה, הפעם ככתב בערוץ הראשון. בשבילו, כמי שברח מעולם הרייטינג והפירסום, היה ברור שהצעה כזו לא באה בחשבון. "כחוזר בתשובה ממש רעדתי מפחד לחזור למסך ולכל התחום של תקשורת", הוא משחזר היום. אולם הביקור בבית חיינו נתן לו כוח אמיתי והוא הבין שיש לו שליחות לפעול – ממנה אי אפשר לברוח. "היתה לי החלטה לא פשוטה לחזור להיות כתב וכשהיינו ב-770 הרגשתי שפשוט יש לי כוחות מהרבי לעמוד במשימה הזו. הבנתי שהרבי רוצה שננצל כל כלי להפיץ אור וכי יש לי הזדמנות לנצל את התפקיד להפיץ את בשורת הגאולה". הוא שב לארץ ישראל והודיע לראשי הערוץ שהוא מוכן לחתום על חוזה.

בתחילה היה צריך אורי לחפש את השליחות בעבודתו החדשה. למשל כשנשלח פעם לסקר פיגוע ברחוב יפו בירושלים, הכניס לכתבה גם תיעוד של אישה שמכריזה במקום את הכרזת הקודש "יחי אדוננו". כשהעורך שאל מה הקשר לכתבה, הסביר לו אורי שזהו תיעוד של בקשה לגאולה בעקבות הפיגוע. אולם מאוחר יותר מצא אורי את הדרכים להביא את דברו של הרבי בשער הראשי. "כשנכנסתי לתפקיד שימש בתפקיד מנהל הטלוויזיה מר מוטי עדן. יחד איתו החלטנו לצלם את הסרט "המלך המשיח", ששודר בליל ט' באב וזכה לצפייה של 8.7% רייטינג (מבין כל בתי האב בארץ ישראל). זה היה שיא של רייטינג מכל הבחינות והסרט גרף גל של תגובות. אנשים מכל הארץ התרגשו מהסיפורים והתיעודים החיים שהבאנו בסרט ונפעמו מדמותו ומנהיגותו האדירה של הרבי. היה מדובר על שיא של כל השיאים מבחינת הפצת מסר הגאולה מעל מסכי הטלוויזיה".

לצורך צילום הסרט הסתובב אורי במשך חודשים ואסף את הצילומים החיים. הוא הביא סיפורים על זוגות שנפקדו בזכות ברכותיו של הרבי, ראיונות של שלוחים, סיפור חיים של צעיר ישראלי ששב מהמזרח והחליט לשנות את אורח חייו אחרי ביקור בבית חב"ד, ואפילו ראיון עם מנהיג ערבי שסיפר על פעילותו של הרבי בנושא 7 מצוות בני נח. העבודה המאמוצת היתה ניכרת בסרט, ששילב קטעים מהתוועדויות בהן נראה הרבי וסיפורים מרגשים.

סרטים ותוכניות עם תכנים חסידיים

מאז הביא ר' אורי למסכי הצופים בבית מאות אייטמים וכתבות על פעילותם של חסידי הרבי מסביב לעולם. הוא מסקר בהתלהבות את הסיפורים החיים של השלוחים, מביא את דבר הרבי בנושאים העומדים על הפרק, וטורח להשחיל בכל כתבה את המסר של "הגיע זמן גאולתכם", בצורה הברורה ביותר.

רק לאחרונה שידר סרט תיעודו על ר' אייל קרוצ'י מצפת וסיפור חזרתו בתשובה. הסרט עסק בנושא של לימוד תורת החסידות כתשובה להתבוללות וריגש אנשים רבים, שהתחברו למסרים דרך הסיפור. "יש כוח מיוחד לתקשורת להשפיע על דעת הקהל" הוא אומר, "הכוח של תקשורת היא לעצב את הדעה של האנשים ואפשר להביא דרך זה מסרים שקשים לעיכול באופן המתקבל".

בכל פעם שעומדים על הפרק דיבורים על פגיעה בארץ הקודש מביא אורי דיווח על דבריו של הרבי וראיונות עם רבני חב"ד המוחים נגד הדיבורים. במהלך שנות עבודתו ברשות השידור סיקר עשרות פעולות נגד הפגיעה בשלימות הארץ והעם.

גולת הכותרת בעבודתו של ר' אורי היא התוכנית הפופולרית "מלווה מלכה" ברשת 'מורשת' של 'קול ישראל'. מדובר על התוועדות חסידית לכל דבר וענין, עם המשפיע הרב יוסף צירקוס, שמתוועד על ענייני דיומא, כשבכל פעם מזכירים את התאריך החסידי העומד על הפרק ואת דברי הרבי לאותה תקופה. בתוכנית מובאים גם סיפורים על הרבי ועל פעילות השלוחים בעולם. רק לאחרונה רואיינו בתוכנית השלוחים בשכונת טלביה בירושלים, שסיפרו בשידור חי על הדולר שהעניקו לאימו של החייל גלעד שליט, עליו היה רשום תאריך שחרורו. כמובן שרבים מהמאזינים לא נותרו אדישים כשהאזינו לסיפור המצמרר.

"אנחנו משתדלים להפיץ אור". אומר ר' אורי. "תמיד אנחנו חושבים אילו סיפורים יכולים לשמח אנשים ולעשות להם טוב על הלב. למשל פעם הבאנו את סיפורה של משפחת זלמנוב מצפת, שמונה למעלה מ-20 נפשות ואנשים סיפרו שהכתבה ממש נתנה להם כוח. אנחנו מביאים הקלטות מהתוועדויות וניגונים ומאפשרים למאזינים להיחשף לעולם היחודי של החסידות. באחת התוכניות שהתקיימו בסמכיות לכ"ד טבת, אף הבאנו הקלטה של ניגון ד' בבות על ציונו של אדמו"ר הזקן בהאדיטש.

בשנה האחרונה גם מונו ברשות השידור שניים מחבריו הקרובים של אורי, העיתונאי יוני בן-מנחם

מימין: ר' אורי רווח בעוד שידור של ערכים חסידיים. משמאל: בהתוועדות מלווה מלכה באולפן, עם הרה"ח ר' בצלאל קופצ'יק

שמונה לתפקיד מנכ"ל רשות השידור והעיתונאי מיקי מירו שמונה למנהל תחנת השידור 'קול ישראל'. ר' אורי מספר בהערת אגב שהשניים מונו לאחר שבחג הפורים האחרון, בסעודת פורים בביתו של הרב יוסף צירקוס, הודיע הרב צירקוס על התפקידים החדשים. "השניים לא חשבו באותו זמן כלל לקבל את התפקידים, אולם הרב צירקוס הודיע שמיקי מירו יהיה מנהל הרדיו ויוני בן-מנחם יהיה מנכ"ל רשות השידור". וכך אכן היה. תקופה קצרה לאחר מכן, בסבב המינויים החדש, החליטו בהנהלה כי השניים מתאימים לתפקידים ושיבצו אותם במשרות אלו.

מאז מונה בן-מנחם למנכ"ל רשות השידור מתקיים אחת לשבוע שיעור חסידות בלשכתו, בהשתתפות רבים מעובדי המקום, ששמחים להכיר מקרוב את רעיונות החסידות. הוא עצמו אף פוקד לעיתים תכופות את בית הכנסת ומסייע ככל יכולתו לפעילות בערוץ. גם מנהל הרדיו, מר מיקי מירו, מסייע רבות לכל הפעילות ותרומתו מורגשת, הן בפעילות בין כותלי רשות השידור והן בכל מה שנוגע לתוכנית "מלווה מלכה", אותה זוכה לארח ברדיו שבניהולו.

מדיה לזירוז הגאולה

איך מנצלים את עולם המדיה לזירוז הגאולה?

"אפשר להחדיר את המסר של בשורת הגאולה בכל סיקור חדשותי. קח למשל את הסרט 'המלך המשיח' שזכה להצלחה חסרת תקדים מבחינת רייטינג ועסק כולו במשיח, זה מוכיח שהיום אנשים רוצים גאולה. אני מרגיש שאנחנו לא עושים מספיק ואני בטוח שאפשר לעשות עוד המון. להביא את דבר הרבי בערוץ הראשון באופן הכי ברור, זה גאולה. כשאלפי אנשים שומעים את התוכנית "מלווה מלכה" מידי מוצאי-שבת-קודש הם שומעים כל שבוע את דברי הרבי וברור שזה משפיע עליהם לחשוב גם בחשיבה של גאולה.

"כשהייתי ילד הייתי קורא עיתון שהסלוגן שלו היה "ללא מורא וללא פחד", וכך אני מרגיש כיום בעבודתי העיתונאית. צריכים להביא את המסר של הרבי בגאון והדברים חודרים ומגיעים למי שצריכים להגיע. צריך לחפש את 'ניצוץ משיח' בכל דבר, למצוא איך התוכן קשור לגאולה ולהביא את המסר.

אז אתה כאן בעצם בשליחות, לא בעבודה?

"ברור. זו שליחות לכל דבר וענין. אין דרך אחרת להסתכל על העבודה הזו. כמי שחזר בתשובה היתה לי נטייה להתרחק מהעולם הזה, אבל תחושת השליחות היא זו שנותנת לי את הכח להמשיך בתפקיד. כשפותחים את היום בלימוד חסידות ותפילה חסידית, מרגישים אחרי שיש כח לעבודת השליחות, וזה מה שאני עושה – מנסה להביא את האווירה של החסידות כאן לרשות השידור".

לסיום?

"עד שמשיח יתגלה יש לנו עוד המון המון מה לפעול. חייבים לעבוד כל הזמן ובעזרת ה' נצליח למלא את השליחות של הרבי ולהמשיך שכינה בתחתונים כפשוטו ממש".

> "אנחנו משתדלים להפיץ אור". אומר ר' אורי. "תמיד אנחנו חושבים אילו סיפורים יכולים לשמח אנשים ולעשות להם טוב על הלב. למשל פעם הבאנו את סיפורה של משפחת זלמנוב מצפת, שמונה למעלה מ-20 נפשות ואנשים סיפרו שהכתבה ממש נתנה להם כוח. אנחנו מביאים הקלטות מהתוועדויות וניגונים ומאפשרים למאזינים להיחשף לעולם היחודי של החסידות. באחת התוכניות שהתקיימו בסמכיות לכ"ד טבת, אף הבאנו הקלטה של ניגון ד' בבות על ציונו של אדמו"ר הזקן בהאדיטש.

בשעה 7:35 נפתחה הדלת, אד"ש נראה בפתח והחל צועד באיטיות לעבר המכונית החונה ליד המדרכה. בידו אחז מעטפה צהובה. באופן ספונטאני פתח הקהל בשירת מארש נפוליאון ואד"ש רמז בידו להגברת השירה. גם כשנכנס למכונית המשיך לרמוז בתנועות ידיו להגברת השירה. המכונית זזה ורבים נסחפו למעגלי הריקודים בשמחה ובהתלהבות

הרבנית: לא הערכתי עד כמה עזה אהבת החסידים לרבי

תשי"א
אין 'להיזרק' לניתוח

ראשית כסלו. הת' שד"ב אלפרוביץ שי' סיפר שבימים אלו קיבל מברק מאביו בארץ הקודש אשר אמו חלתה מאוד ולדעת כמה רופאים צריכה היא לעבור ניתוח קשה(במרה) ומבקש ממנו שיכנס לכ"ק אדמו"ר שליט"א לשאול אם לעשות את הניתוח. הוא ניגש להרב חדקוב וסיפר לו את המעשה וביקש את רשותו להכנס לכ"ק אדמו"ר שליט"א. ענה לו הרב חדקוב שהיות שזהו ענין דחוף שיקיש על דלת כ"ק אדמו"ר שליט"א ויכנס. וכן עשה, ובהיכנסו מצא את כ"ק אדמו"ר שליט"א יושב ליד החלון (לבוש במעיל העליון(הקצר)).

הוא הניח את המכתב על שולחנו הק'. הרבי שליט"א לקח את המכתב, קרא אותו, ואחר כך שאל: "וואס געדענקסטו פון די מאמע (= מה אתה זוכר מאמא?)" (הוא הבין שהכוונה — מה זוכר בנוגע לדברים שאמו היתה נזהרת שלא לאכול), וענה: שזוכר שהיא הקפידה לא לאכול דברים מלוחים או מטוגנים. כ"ק אדמו"ר שליט"א הביט שוב במכתב ואמר: "מיין מיינונג איז — אז מ'זאל זיך ניט באווארפן מיט אפאראציעס, מ'זאל גיין פרעגן ביי אנדערע דאקטורים און מ'זאל זיי פאלגן [= כוונתי היא שלא ל'היזרק' עם ניתוחים, שישאלו רופאים אחרים ויצייתו להם], כ"ק אדמו"ר שליט"א שאל אותו שנית "וואס געדענקסטו", והוא ענה עוד הפעם כנ"ל, וכ"ק אדמו"ר שליט"א חזר שוב: "מיין מיינונג איז — אז מ'זאל זיך ניט ווארפן מיט אפאראציעס".

הת' הנ"ל שלח מיד מברק לאה"ק והודיע את תשובת כ"ק אדמו"ר שליט"א. המאורע אירע ביום ראשון בשבוע, וביום שישי קיבל תשובה מאביו שהם העבירו את אמו לבית רפואה אחר, והרופאים שם אומרים שזה נס ממש שלא עשתה ניתוח, כי היא לא היתה מסוגלת להחזיק מעמד ולהישאר בחיים.

כשסיפר זאת לכמה מזקני החסידים, געגו בו ואמרו לו שכשם שהלך לשאול את כ"ק אדמו"ר שליט"א בעת צרה, ילך מיד להודיע את כ"ק אדמו"ר שליט"א על הבשורה הטובה. והחליט שבליל ש"ק לאחרי "קבלת שבת" יגש לכ"ק אדמו"ר שליט"א להודיע את הבשו"ט.

מיד אחרי התפלה, לפני שנכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א לחדרו הק', טרם שסגר את הדלת הבחין בו ופנה אליו, הוא אמר מיד "גוט שבת", אך עוד לפני שהספיק לומר מילה, אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "נו, וואס — מ'האט ניט געדארפט, מ'האט ניט געדארפט"!(= נו, לא היה צורך בניתוח!)

תשכ"ח
הרבי מוחה על כבודו של יצחק אבינו

שבת פרשת תולדות. הרבי נכנס להתוועדות בשעה 1:35. שיחה, ואחריה מאמר ד"ה ויתן לך, ואחריו חלוקת משקה.

אחר כך התחיל הרבי לדבר על כך שמפירוש רש"י ניתן לקבל יראת שמים. השיחה נסובה אודות מה שאמר ראש ישיבת 'יצחק אלחנן', ר' ירוחם גרליק, בכינוס אגודת ישראל בשבת שעברה – הנ"ל פירש את הפסוק ויאהב יצחק את עשיו כי ציד בפיו, שיצחק אהב את עשיו כיון שנתן לו מאכלים ערבים, ואמר כך גם על ליובאוויטש.

הרבי סיפר שכשסיפרו לו את המעשה, שאל את המספר אם מחו על כך שביזה את יצחק, וענה לו שרק אחד מהנוכחים, האדמו"ר מבוסטון, אמר שראש הישיבה הנ"ל אומר את זה על דעת עצמו. המספר אמר לרבי שהוא התכוון על ליובאוויטש, והרבי ענה לו:

"מיר שטייט אן דעם שידוך מיט יצחק'ן (= מתאים לי השידוך עם יצחק)". עוד סיפר לרבי כי ראש הישיבה הנ"ל קיבל תואר כבוד באסיפה.

הרבי דיבר בחריפות, מדוע שתקו כל השבוע ואף אחד לא היה אמיץ בכדי למחות, אם לא בשביל יצחק אז בשביל ליובאוויטש, ואם לא בשביל ליובאוויטש אז בשביל יצחק. הרבי אמר כי חיכה ששה ימים וראה שאף אחד לא מוחה, ולכן אין לו ברירה והוא מוחה על כך, ולא איכפת לו שיגידו שהוא מוחה בגלל ליובאוויטש, כי קבל האמת ממי שאמרה, יהיה מי שיהיה.

"איך יכולים לומר כך על יצחק אבינו!" תמה הרבי. "אם היה מעיין ברש"י, הרי רש"י אומר שיצחק הוא עולה תמימה – לא סתם עולה אלא תמימה! ובפרשת ויצא מפרש רש"י שאין הקב"ה מייחד שמו על צדיקים בחייהם רק על יצחק ייחד שמו! והאריז"ל מפרש שהכוונה ב'ציד בפיו' שבעשיו היו ניצוצות של קדושה! והגם שיכול לומר אין לי עסק בנסתרות, הרי גם הגר"א מווילנא קיבל את האריז"ל, ובפירושו על משלי כותב שאי אפשר לכוון לאמיתתה של תורה בלי פנימיות התורה".

הרבי הוסיף כי גם לפי פסק השולחן ערוך, צריך לכוון לכל הפחות פירוש המילות. בברכה הראשונה אומרים אלוקי יצחק והפירוש בכך הוא שה' ייחד שמו על יצחק. "ולו יש את ה'ברייטקייט' – אני לא רוצה לומר לשון שאינה נקיה בשבת – לומר כך!"

הרבי התבטא בחריפות ובכאב: "הוא חושב שהוא ראש ישיבה גדול יותר מיצחק אבינו, כי לו יש כמה מאות תלמידים וליצחק היו רק כמה! . . בחורים בישיבה שלו רוקדים בריקודים מעורבים, והוא לא מוחה על כך! . . על פי דין, הוא צריך ללכת עם מנין יהודים למערת המכפלה ולבקש מחילה מיצחק אבינו! . . דורנו הוא דור יתום, שבו כל מי שמרים קולו יותר נקרא גדול יותר, ואין פוצה פה ומצפצף. צריכה להיות מחאה – ואין הכוונה לשבור שמשות, אלא הכוונה שלא יכתבו על נייר, יניחו אותו בארון וישכחו מזה".

בהמשך השיחה העיר הרבי שדווקא עכשיו לא ישנים! דווקא כשהייתי מרוצה אם כולם היו ישנים ורק עשרה היו שומעים, כולם ערים. וכשיש קושיה על רש"י, יש בקושי עשרה שמקשיבים...

יום א' ראש חודש כסלו. בלילה, קרא ר' דוד רסקין לכמה בחורים ומסר בשם הרב חדקוב שאמר בשם הרבי ששמע שכמה טלפנו לראש ישיבה הנ"ל ולא לזה התכוונו, והרבי התבטא בחריפות נגד זה (חדקוב לא רצה לחזור על הביטויים). בתוך הדברים, אמר הרבי ששמע שהתחילו שוב פעם לשתות משקה.

בין הנכנסים ליחידות, הגיע הלילה גם הרב משה צבי נריה, ראש ישיבת כפר הרואה בארץ הקודש. כ"ק אדמו"ר שליט"א דיבר עמו אודות המאמר ד"ה והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול בקשר עם המצב עתה, ועל המיוחד שבמצוות תפילין וחלקם של נשי ישראל במצוה זו. הרבי חזר והזכיר את התנגדותו לכך שקוראים למדינה 'אתחלתא דגאולה' על סמך מדרשים ועוד, היפך ההלכה.

הרב נריה סיפר כי הוא קורא לנוער שאינו שומר תורה ומצוות עמו הוא נפגש ללמוד תורה, ומצייר בפניהם תפילת יום הכיפורים בכותל. הרבי ענה לו כי אמנם זה טוב, אך העיקר הוא לדרוש לקיים מצוות מעשיות.

במענה לשאלת הרב נריה איך ניתן לעכל את דעותיו של אדמו"ר מסטמר, השיב כ"ק אדמו"ר שליט"א כי ח"ו לומר שדעות אלו נובעות מחוסר אהבת ישראל. הטעם לדעותיו הידועות הן

מצד חששותיו שלאחר כל המאורעות האחרונים עלולים להיתפס למחשבה שזהו ענין של גאולה – וכדי למנוע זאת, שולל הוא את כל הענין מעיקרו. לי, לעומת זאת, יש "כתפיים רחבות", כיון שכ"ק מו"ח אדמו"ר כבר סלל את הדרך וממילא איני פוחד לומר את דעתי הברורה כי אמנם זוהי הצלת נפשות, אך אין לכך שום שייכות לגאולה או לאתחלתא דגאולה!

כ"ק אד"ש הביע את אי שביעות רצונו מכרוז שהתפרסם בשם בני עקיבא הקורא לבחורי ישיבות להתגייס לצבא. ר' משה צבי נריה השיב שכרוז זה התפרסם שלא על דעת ההנהלה הארצית של בני עקיבא, אלא ע"י אדם פרטי. כ"ק אד"ש אמר שצריך למצוא דרך למחות כנגד זה.

ר' משה צבי נריה שאל את הרבי שמכיון שהיישוב היהודי בחברון היה בעיקרו חב"די, מדוע אין כ"ק אדמו"ר שליט"א מעורר את חידוש הישוב? הרבי ענה שלפי הידיעות שבידו, עדיין לא הגיעה השעה.

כ"ק אד"ש אמר ששמע שהי' בשנה שעברה בי"ט כסלו בכינוס ישיבות בני עקיבא בכפר-חב"ד ורצה לשמוע התרשמותו מזה.

תשל"ז
למה לבקש קצת?

יום ג', ראש חודש כסלו. אחרי מנחה עמדו על יד גן עדן התחתון איש ואשה. הרבי אמר להם הרי מגיע לכם מזל טוב עבור חתונת בנכם. הם בקשו ברכה ל"קצת בריאות", והרבי השיב: אפשר לבקש הרבה ולמה לבקש קצת?! היות וכעת נמצאים בחודש כסלו, שיהיה רק טוב. ושוב אמר להם מזל טוב.

תשל"ח
המשקה נשפך כמים

יום חמישי, כ"ט מרחשון. בשעות הצהריים נודעה הבשורה הטובה שהערב ילך אד"ש – לראשונה מאז ליל שמיני עצרת – לביתו. לקראת הערב התמלאה הרחבה שמול 770. רבים שהיו בליל שמיני עצרת באו להשלים את אשר לא זכו לראות עד היום. בשם הרופא התבקש הקהל שלא להתקרב למכונית ולהשאיר שביל רחב.

בשעה 7:35 נפתחה הדלת, אד"ש נראה בפתח והחל צועד באיטיות לעבר המכונית החונה ליד המדרכה. בידו אחז מעטפה צהובה. באופן ספונטאני פתח הקהל בשירת מארש נפוליאון ואד"ש רמז בידו להגברת השירה. גם כשנכנס למכונית המשיך לרמוז בתנועות ידיו להגברת השירה. המכונית זזה ורבים נסחפו למעגלי הריקודים בשמחה ובהתלהבות. אחרי זמן מה יצאה הרבנית מ-770 ונסעה אף היא (אומרים שכאשר ראתה הרבנית את השמחה והריקודים התבטאה שעד אז לא העריכה כמה עזה אהבת החסידים לרבי).

השמחה והריקודים נמשכו ב-770 במשך כל הלילה. משקה נשפך כמים. שרו משירי שמחת תורה וערכו "סדר הקפות", בהמשך לליל שמיני עצרת. בשעה 9 החלו באמירת פסוקי "אתה הראת". הפסוקים נמכרו תמורת סכומים לא מבוטלים והכסף הוקדש לקנית משקה וסעודת הודיה לה' על חסדו הגדול אשר גמלנו. רבים מאנ"ש הביאו מבתיהם ומחנויותיהם כל טוב, בשר, דגים, פירות, מיני מאפה ומשקה ועוד ועוד. במשך כל הזמן שרו ורקדו כבשמחת תורה. בבית הכנסת למטה התוועדו הרב שלום מרוזוב והרב יצחק שפרינגר עם תלמידי הישיבה עד אור הבוקר.

יום שישי, ראש חודש כסלו. בוקר עמדו רבים מחוץ לבית הכנסת, לבושים בטלית ועטורים בתפילים, מחכים לבוא אד"ש מביתו. אד"ש הגיע בשעה 10:10, נכנס לקריאת התורה ועלה לתורה. רבים יצאו היום עם הטנקים לחוצות ניו יורק, הניחו עם מאות אנשים תפילין ועסקו בשאר המבצעים.

שבת פרשת תולדות, ב' כסלו. את תפילות השבת התפלל בזאל למעלה, השתתפו כמה מניינים מאנ"ש שנבחרו לפי התור.

בזאל למטה התקיים קידושא רבה על ידי אנ"ש ובארגון הגבאים לרגל המאורע המשמח של ראש חודש כסלו. רבים סעדו את כל סעודות השבת ב-770. השמחה הייתה רבה, ומשקה נשפך כמים. זקני המשפיעים התוועדו עם אנ"ש במשך כל השבת. גם לילדים הוכנה תוכנית מיוחדת, מעין "מסיבת שבת" לציון היום המיוחד.

בשעה 4 התפללו מנחה עם אד"ש בזאל למעלה, נכנסו רק אברכים מהרשימה. למטה נמשכו השמחה והריקודים.

דקות ספורות לפני צאת השבת, נודע לנמצאים בזאל למעלה שאד"ש עומד לצאת לתפילת ערבית, בפעם הראשונה מאז האירוע הבריאותי. מיד נסגרו דלתות הזאל והוכנו הכסא והסטענדער. אחרי הבדלה חזר אד"ש לחדרו וכעבור שעה נסע לביתו. קהל גדול התאסף ברחבת 770 כדי לראות את אד"ש נוסע. ההתוועדות בזאל למטה היתה בעיצומה וכולם יצאו החוצה בשירה ובריקודים. כשיצא אד"ש, אמר משהו לד"ר רעזניק, ורמז בידו להגביר את השירה וכולם הצטרפו למעגלי הריקודים. גם בהיותו במכונית המשיך לעודד את השירה.

תשמ"ח
כינוס השלוחים העולמי הראשון

יום שישי, כ"ח מרחשון. אתמול והיום הגיעו המוני שלוחים מכל רחבי תבל לכנס השלוחים העולמי, שיחל ביום השבת קודש הבעל"ט, והמשכו בימים ראשון ושני שלאחריו . לקראת שבת קודש לבש בית המדרש – 770 פנים חגיגיות במיוחד, כשבכל עבר רואים את שלוחי המלך, חלקם לומדים דבר מה, וחלקם נפגשים בהתרגשות עם ידידים משכבר הימים ...

כשנכנס הרבי שליט"א לקבלת שבת ניגנו הכל את ה'מארש' של ר"ח כסלו. על הרבי שליט"א ניכרה שמחה מיוחדת, ובדרכו הניף ידיו לחיזוק השירה, כך גם לאחר שהגיע למקומו ופנה אל הקיר, המשיך להכות בידו הק' על גבי הסטנדר, כאות להמשכת השירה.

נודע, כי כ"ק אד"ש מה"מ הראה בתמיהה למזכיר את התוכניה, כשהוא שואל מדוע לא הוזמנו הרבנים לכינוס. בעקבות כך פנו מספר שלוחים להנהלת הכינוס בבקשה להזמין את הרבנים, אך נענו בסירוב. שלוחים אלו הכניסו היום אל הקודש פנימה מכתב ובו בקשת מחילה על כך שלא הצליחו במילוי תפקידם והענין הסתיים שלא כפי רצונו הקדוש.

יום שבת קודש פ' תולדות, כ"ט מר-חשון, מברכים החודש כסלו.

בשעה 8:30, ירד הרבי שליט"א לאמירת תהלים (בדרכו למקומו הבחין הרבי שליט"א, בקובץ הערות שהיה מונח על גבי ספר רמב"ם והסירו מעליו).

ההתוועדות נקבעה לשעה 1:30. בשעה היעודה כבר תפסו כולם את המקומות והמתינו בקוצר רוח להתוועדות המיוחדת, אך הרבי לא ירד. לפתע הגיע בריצה המזכיר הריל"ג, וניגש לעמיתו הרח"ק, ממארגני הכינוס. הנ"ל עזב את מקומו ורץ על השולחנות אל הרב מארלוו, ואחריו אל הרב אזדבא והרב העלער, והזמין את כולם לכינוס. נודע, כי הרבי שאל את המזכיר אם כבר הזמינו את הרבנים לכינוס, וכשזה האחרון לא ענה, אמר הרבי כי ימתין עד אשר יזמינו אותם לכינוס זה.

בשיחה השלישית נפלה ההפתעה הגדולה ... כאשר כ"ק אדמו"ר שליט"א הודיע כי בהמשך למדובר לעיל (אודות כך שברכותיו של הרבי נשיא דורנו נתקיימו בשלוחים בגשמיות וברוחניות), חרי יחל הוא עתה במעשה בפועל ...

כל השלוחים, הנמצאים בחובות כספיים, יערכו חשבון מדוקדק בעזרת רואה חשבון ... מכל חובותיהם עד ר"ח כסליו הבא, וישלחוהו למחלקה מיוחדת שתיועד לשם כך ב"יועד השלוחים". מתוכם: עשרה אחוזים ישולמו להם מיד (מקרן ציבורית), ואילו מחצית משאר תשעים האחוזים, יקבלו בתור הלוואה, על מנת להחזיר במשך חמש שנים. בהוסיפו שכל הדברים הנ"ל נאמרו עפ"י ההלכה ש"מפקחין על צרכי ציבור בשבת", ובפרט כאשר נמצאים בערב ראש חודש שאזי נמשכות הברכות על פני כל החודש. אח"כ אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א מאמר ד"ה "ויאמר יהונתן מחר חודש" גו'.

כאן הגיע תורה של ההפתעה השניה במשך התוועדות הקודש. היה זה כאשר כ"ק אדמו"ר שליט"א הודיע כי בכוונתו לחלק מחר ראש חודש כסליו, לכל השלוחים וכן לנשותיהם, 'קונטרס' של מאמר חסידות ...

ההתוועדות הסתיימה בשעה 5. לאחר מכן התפללו תפלת מנחה השני של ה"עלינו לשבח" שרו ואחר כך גם את ה"אל-תירא" כשהרבי שליט"א מחזק את השירה משך זמן לאחר מכן החלו בתפלת מעריב. בסיום התפלה החל הקהל לנגן הניגון של ר"ח כסליו. כשיצא הרבי שליט"א, עודד את השירה בידיו הקי בשמחה רבה לאורך כל הדרך .

הקהל שהיה שרוי בשמחה גדולה נשאר ספונטנית על עומדו והמשיך לשיר ולרקוד כך את ה"מארש" שעה ארוכה. היה זה כהמשך טבעי להתוועדות הקודש המיוחדת וביטוי רגש הלב על השמחה העצומה שחשו הכל בזכותם הגדולה לשהות בדל"ת אמותיו של כ"ק אדמו"ר שליט"א. רחשי הלב שפרצו היו בסיומה של התוועדות בה נגלה לעין כל, קירוב המאור אל הניצוץ ...

יום ראשון, ראש חדש כסלו. בצהריים הצטלמו כל השלוחים על רקע בית-חיינו – 770. המחזה היה המרהיב, כמה מאות השלוחים הסתדרו בסדר מופתי בכמה שורות האחת גבוהה מן השניה, ושרו את ה"מארש", של ר"ח כסליו – אכן צבאו של מלך ...

לאחר מכן נכנסו כולם לתפלת המנחה, והמתינו לבאות. לאור דברי הרבי שליט"א בהתוועדות השבת קודש, שיחלק לאחר התפלה 'קונטרס ר"ח כסלו' ודולרים לצדקה לכל השלוחים ונשותיהם – (אגב, נמסר שהכוונה היא גם ביחס לכל התלמידים השלוחים, השוהים עתה ב-770).

כשנכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א לתפילה פנה לפתע אל המזכיר הרי"ל גרונר, והודיע על "שיחה" מיד לאחר התפילה. תיכף הובאו הסטנדר והמיקרופון.

לאחר התפילה ניגש הרבי אל הסטנדר, החל באמירת "שיחה" שארכה 25 דקות.

בשיחה התייחס לדו"חות שנתקבלו מכמה שלוחים, ובהם "דברים נפלאים ביותר"! – וזירז את כל שאר השלוחים שימסרו גם הם דו"חות מפעילותם.

ואמר שיתן עכשיו 'קונטרס' ודולרים לשלוחים ולשלוחות, כמו כו יתן להם דולרים נוספים על מנת לחלקם, השלוחים לאנשים והשלוחות לנשים.

המולה רבה נוצרה במקום שכן לא היה ברור עדיין מה ואיך יהיה סדר החלוקה. כ"ק אדמו"ר שליט"א החל לרדת במדרגות הבימה, ובעודו עליהם החל לפתע להשליט סדר ... ואמר שעתה יגשו כל השלוחים ורק השלוחים, ואילו כל השאר, גם ה"מיוחסים" יעמדו בצד ...

הרבי שליט"א ירד מן המדרגות ועמד בפינת הבמה, שם הועמד השולחן, עליו סידרו המזכירים שי', את ה'קונטרסים' ובתוך כל אחד מהם, דולר.

התור היה רחב מאד, אך החלוקה התנהלה במהירות. הרבי שליט"א נתן לידי כל שליח יקונטרסי ובתוכו דולר. רבים מן העוברים שאל "דו ביסט שליח"? – (האם הינך שליח?) כשעבר רב אחד שאלו כ"ק אדמו"ר שליט"א כנ"ל, והלה השיב שהוא רב, הרבי שליט"א חייך אליו ועשה בידיו תנועת פליאה ...

מקרה דומה, כשעבר יהודי מבוגר אחד ,שאלו כ"ק אדמו"ר שליט"א אם הוא שליח, והשיב שהוא משפיע, הרבי אמר לו: פאר מיר אליין נעם איך ניט...

כתר
שרותי הסעות
במחירים מוזלים

קנדי $32 JFK
לה-גרדיה LGA
נוארק +$62 NEWARK
אפשרות איסוף משדה התעופה Airport pickup
718-644-4444
להזמנות מארץ הקודש: 057-560-2120
Keter
Van Service
Reasonable Prices
נהגים
מאנ"ש
דוברי עברית

מדוע צדיק הדור היה עיוור?

היתכן שבתקופה שבה כמעט לא היו מחלות ויסורים גופניים בעולם, דווקא "צדיק הדור" - יצחק, האיש הכי קרוב לבורא העולם - דווקא הוא היה עיוור במשך עשרות רבות של שנים? ועוד: הרי הקב"ה ברך את יצחק בברכה אישית מיוחדת "בעל הברכות הקב"ה בא וברכו"! אם כן, תמוה, כיצד קוימה ברכת ה' אליו והוא עיוור? היכן הוא מימוש הברכה? • מבט מיוחד ומרתק לפרשת-השבוע תולדות - ולרגל כינוס השלוחים - על פי מדרשי חז"ל, הקבלה והחסידות לאור תורת חב"ד

מאת הרב יוסף קרסיק
שליח הרבי ורב אזורי בת חפר - עמק חפר

בימי הבראשית של העולם היו בני האדם בריאים והאריכו ימים שנים רבות מאוד, כמסופר בספר בראשית.

הבנת הדבר ברורה ואינה מתמיהה: שכן הקב"ה אדון הכל ושלמות הכל, וממילא גם היצורים והנבראים בעולמו – שנבראו מכוחו, מושלמים ושלמים בלי כל פגם ומחלה, ועל כן הם מאריכים ימים ושנים טובות.

הדברים נכונים ביחס לכל יצורי תבל, ועל אחת כמה וכמה בנוגע ל"עם קרובו" – אברהם אבינו וצאצאיו שהם היו מושלמים בבריאות ובכוח נפשי וגופני, ואף היה להם עושר כלכלי כפי שמוכח מסיפורי התורה.

אבל בנוגע ליצחק אבינו בפרשתינו אנו מוצאים מצב הפוך – "ויהי כי זקן יצחק, ותכהינה עיניו מראות". בשליש האחרון של חייו, חמישים ושבע שנה, הוא סבל מצער ועגמת נפש עצומים – הוא היה עיוור לחלוטין, דבר המהווה קושי אדיר ופגם חמור, עד שחז"ל הגדירו את העיוור כמת – כאילו אין לו חיים!

נשאלת השאלה: היתכן שבתקופה שבה כמעט לא היו מחלות ויסורים גופניים בעולם, דווקא "צדיק הדור" – יצחק, האיש הכי קרוב לבורא העולם – דווקא הוא היה עיוור במשך עשרות רבות של שנים?

השאלה גדלה כאשר קוראים ששנים ספורות קודם לכן, בירך הקב"ה את יצחק בברכה אישית מיוחדת "בעל הברכות הקב"ה בא וברכו"! אם כן, תמוה ולא מובן, כיצד קויימה ברכת ה' אליו והוא עיוור? היכן הוא מימוש הברכה?

במפרשי המקרא ישנם כעשרה הסברים למחלתו זו של יצחק אבינו – אך אנו נעסוק בשלושת ההסברים שמביא רש"י, שהם גם קרובים לפשט וגם נותנים ומגלים פן ייחודי ויוצא-דופן באישיותו האלוקית של הצדיק הגדול. הם למעשה מגדירים זאת אחרת: מחלת העיוורון של יצחק אינה נובעת מנחיתותו הרוחנית חס וחלילה, אלא להיפך, מרוב עוצמתו וקדושתו האלוקית הנשגבת.

ראה כאחד המלאכים

חז"ל מספרים שכאשר אברהם אבינו העלה את יצחק בנו על גבי המזבח להיות לקורבן עולה, יצחק התעלה והתקדש לדרגת קודש קודשים כמו הקורבן הנעלה שהוקדש כולו לה'. הייתה זו מעלה ייחודית ונדירה שלא זכה בה שום בן אנוש עד סוף כל הדורות!

באותה שעה באו כל מלאכי השרת לצפות במאורע הייחודי הזה, אך הם התמלאו צער ועגמת נפש על כך שהצדיק ימות מן העולם. "מלאכי השרת היו בוכים וירדו דמעותיהם ונפלו על עיניו" של יצחק. כך מספר המדרש.

זלגה דמעה מתוך עיניהם של מלאכי השרת אל תוך עיניו הגשמיות של יצחק אבינו.

בעניים גשמיות רואים דברים גשמיים, ולא ניתן לראות בהם דברים רוחניים. מלאכי השרת רואים בעיניהם – דברים רוחניים, שכן עיניהם רוחניות. בכך שירדה דמעה מתוך עיניהם לעיני יצחק, דבקה ביצחק מעלה מופלאה זו, והוא התחיל לראות בעיניו עניינים רוחניים ועל כן הוא נהיה עיוור גשמי, שכן עיניו ראו דברים רוחניים כמו מלאכי השרת.

אם כן, בעיוורון של יצחק יש בעצם מעלה עצומה – הוא נהיה מחובר לעולם הרוחני ורואה אך ורק דברים רוחניים. אף בהיותו אדם בעל גוף גשמי, החל לחוות את העולם הרוחני ולראותו ממש כמו מלאך ה' צבאות!

דיבור לשון הרע

הסבר נוסף מדוע יצחק נהיה עיוור: משמים פעלו אצלו את העיוורון, כדי שבעת שירצה לברך את בנו עשו, לא יראה בעיניו, או אז יוכל יעקב להתחפש ולעטות על עצמו בגדים בעורמה כדי שיצחק יחשוב שבנו שלפניו הוא עשיו ולא יעקב, וכך הברכות ייתנתנו ליעקב הצדיק ולא לעשיו.

מכאן גם רואים את מעלתו המופלאה של יצחק:

הרי אם היה שומע לשון הרע שמספרים לו מיהו בנו עשיו, שהנו רשע גדול המלסטם את הבריות ועובר על חטאים רבים וחמורים – בוודאי שהיה מעניק את הברכות לבנו יעקב ולא לעשו, אך בשל הרצון לקיים את מצוות אי-שמיעת לשון הרע – לא ידע זאת, ומתוך כך הוא הוצרך להיות עיוור על מנת שיוכל לתת את הברכות ליעקב.

במילים אחרות: יצחק מעדיף לסבול ולהיות עיוור חמישים ושבע שנה כדי שלא לדבר ולא לשמוע מילה אחת של לשון הרע על יהודי, אפילו אם מדובר בעשיו שהיה יהודי מומר.

> אם יצחק היה שומע לשון הרע שמספרים לו מיהו בנו עשיו, שהנו רשע גדול המלסטם את הבריות ועובר על חטאים רבים וחמורים - בוודאי שהיה מעניק את הברכות לבנו יעקב ולא לעשו, אך בשל הרצון לקיים את מצוות אי-שמיעת לשון הרע - לא ידע זאת, ומתוך כך הוא הוצרך להיות עיוור על מנת שיוכל לתת את הברכות ליעקב. במילים אחרות: יצחק מעדיף לסבול ולהיות עיוור חמישים ושבע שנה כדי שלא לדבר ולא לשמוע מילה אחת של לשון הרע על יהודי, אפילו אם מדובר בעשיו שהיה יהודי מומר.

נפגע משכן רע

ההסבר השלישי אף הוא מלמד על עוצמתו של יצחק אבינו במסירות נפש לחנך את אלו שהם נמצאים במצב רוחני ירוד ושפל:

יצחק, נהיה עיוור בגלל העשן של נשות עשו שהיו מקטירות לעבודה זרה. עשן זה פגע בעיניו עד שנהיה עיוור.

והרי הדברים מופלאים ומופתעים ממש: עשו חי במרחק מאביו, הם לא חיו באותו בית. אדרבה: כדי שלא לפגוע בו בכך שנשותיו מקטרות לעבודה זרה הרחיק את ביתו מבית יצחק אביו.

אבל אביו מתוך האהבה ומסירות לבנו, התקרב לבנו כדי לנסות לשכנע אותו ואת נשותיו לסגת מתוך עומק הטומאה ולשוב בתשובה שלמה, וזאת למרות שהקרבה של יצחק סיכנה את חייו הגשמיים – פשוטו כמשמעו: הוא נהיה עיוור ולא רואה, אך כל זה לא מנע מיצחק את עבודת השליחות לנסות לקרב את בנו.

יצחק אוהב את בנו, אפילו שהוא רשע גדל – והוא עושה זאת ככל יכולתו להשיבו בתשובה, אפילו שהוא עצמו עלול לסכן את חייו הרוחניים.

קל ללמוד מכאן על מעלתם של השלוחים של הרבי, נשיא הדור, היוצאים מתוך מסירות נפש של ממש לשליחות למקומות רחוקים, זוכים הם בברכת שמים מיוחדת "והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם". על אף שהם עלולים לסכן את חייהם הרוחניים, כמו גם את עתידם הרוחני של ילדיהם, מכל מקום, הם הופכים ל'משפיעים' ולא ל'מקבלים', וזוכים לגדל דור צאצאים יראים ושלמים, הולכים בדרך התורה והחסידות ומקושרים בלב ונפש לרבי ומקיימים הוראותיו בנאמנות.

עבודת השליחות שעלינו אנו מצווים ועומדים מאת הרבי, היא צו דורנו, הדבקות בעבודת השליחות כולל בפירסום בשורת הגאולה, עליה נצטווינו מאת הרבי ביתר שאת בהתוועדויות של השנים האחרונות – היא הכלי לזכות בברכת הרבי לחנך את צאצאינו בדרך התורה והחסידות מתוך יראת שמים, שכולנו נוכל לעמוד בפני מלך המשיח ולהכריז הנה גידולים שגידלנו, בגאולה האמיתית והשלימה, במהרה בימינו בקרוב ממש.

מקורות: לקוטי שיחות חלק טו, לפרשתנו.

לקבלת המייל ישירות ולתגובות והערות שיתקבלו בשמחה: ryk@gmail.com

ב"ה **דירות סטודיו מפוארות להשכרה על בסיס יומי או שבועי**

✓ דירה בבניה חדשה ✓ חדרים יפים ורחבים ✓ מטבח מלא עם כל הציוד

✓ 5 דק' הליכה מ 770 ✓ שרות מלא ✓ חניה לרכב ✓ אופציה מיוחדת לקבוצות

לפרטים: 17183635084

שבוע בטעם השליחות היחידה

אחים, תמימים אהובים, שלום וברכה מבית משיח!

מסופר על אחד החסידים ששאל פעם את הרבי שליט"א: מהו תפקידי העיקרי והמיוחד עבורי בעבודתי בעולם? והרבי ענה לו: העניין שבו הכי הכי קשה לך – הוא הוא שליחותך המיוחדת ותפקידך העיקרי בעולם. מפני שהיצר הרע, יודע שזהו תפקידך העיקרי ולכן הוא מקשה עליך במיוחד ומתנגד בעיקר לעבודתך בעניין זה, לפעמים הוא יכול גם להעסיק אותך בכל מיני ענינים טובים וקדושים, רק בשביל שלא תעסוק בתפקיד הזה – ב'נקודה' של העבודת ה' שלך.

ובדיוק ככה זה גם אצלנו, היצר הרע שכפי שהרבי שליט"א מתבטא עליו ב'מאמר' ש:"נשיא דורנו קורא לו דער קלוגינקער [= הערמומי]" הוא פיקח ביותר ויודע טוב מאוד איך לעבוד עלינו. אותו ערמומי יודע בדיוק מהי ה'נקודה' והוא משקיע את כל כוחותיו וכל מה שיש לאל ידו לעשות כדי להסיט אותנו מה'נקודה' הוא יטביע אותנו בכל הענינים הכי קדושים וחשובים ויסב את תשומת ליבנו לכל כיוון אפשרי והכל במסגרת ה"חסידישקייט" וה"התקשרות" וכו', והעיקר שנסטה מה'נקודה' שלא נתעסק ולא נדבר או אפילו לא נדגיש את ה'נקודה האחת והיחידה' ו"השליחות היחידה והעיקרית".

חבר'ה, אסור לנו לתת לו לבלבל אותנו, אסור לנו ליפול בפח שהוא טומן לנו... אסור לנו לשכוח את ה'נקודה'!!! אנחנו, צריכים כל הזמן להיזכר ולהזכיר אותה! השבוע הזה, של 'דבר מלכות חיי-שרה' הוא כמו תמרור 'עצור' שמזכיר לנו את תפקידנו בעולם (אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני) שבתקופתנו זו הוא: להכין את עצמנו וסביבתנו ואת העולם כולו לקבלת פני משיח צדקנו – הרבי שליט"א מליובאוויטש!

יום ראשון, ט"ז חשוון

יום ראשון הוא היום החופשי בארה"ב, והוא מאפשר לרבים מתושבי ניו-יורק, לעשות בו 'קפיצה קטנה' למקור החיות והחיים שלהם, לבית משיח-770 והשוכן בו – הרבי מלך המשיח שליט"א. ביום זה, עולה וגודל מספר המבקרים, כשקבוצות שלימות של סטודנטים, מטיילים, אנשי עסקים וסתם 'עמך' מגיעים לביקור ב-770.

התמימים, חיילי בית דוד, עומדים על משמרתם ודואגים לספק להם מנה גדושה של יהדות וחסידות ספוגה בעניני משיח וגאולה, ומציעים לכל מבקר, הנחת תפילין, עלונים וכרטיסים, ודפים ועטים לכתיבה לרבי שליט"א. בזאל הקטן, מתקיימת הערב התוועדות פעילה של התמימים מקבוצה תש"ע, שכמה מהם עולים מחר על המטוס, בדרך למקומות שליחותם, וברגע שלפני הם יושבים יחד ומתוועדים באהבת רעים חסידית.

יום שני, י"ז חשוון

בקריאת התורה היום, הרב לוי הענדל, שליח הרבי שליט"א בשכונת "מארין-פארק" הסמוכה, מביא משפחה יהודית ממקורביו שמגיעים ל-770 במיוחד לכבוד העליה לתורה והבר מצווה של בנם, כמובן הם מתקבלים כאן בשמחה רבה, ובריקודים שלאחר התפילה נישא חתן הבר מצווה ובני משפחתו על כתפי התמימים בריקודים סוערים במשך זמן רב.

רק לחשוב על זה שהילד הזה זוכה למה שמן הסתם לא זכו שאר חבריו לכיתה, לערוך את הבר מצווה שלו במקום המקדש, במחיצת הרבי שליט"א יחד עם התמימים. ששירי הבר מצווה שלו הם "יחי אדוננו" "והוא גואלנו" אכן, זכות נפלאה ומיוחדת עלתה בגורלו, בזכות השליח של הרבי.

יום שלישי, ח"י חשוון

ב'דבר מלכות וירא' מבאר הרבי את מעלת היום, שבו הגילוי והאור של הנשמה, מתגלה בתוך העובדין דחול, בעבודה בעולם. ביום זה, מודיע הרבי שליט"א, כי ישנה כבר ההתגלות דמשיח וכעת צריכים רק לקבל את הגילוי, לקבל פני משיח צדקנו.

כשתמים ב'קבוצה' נמצא ב-770 ביום חתונת אחיו או אחותו – הוא בעצמו הופך לחתן השמחה, כשכל חבריו התמימים משמחים אותו בשמחה ששמחתה בכלל לא נופלת מחתונה "אמיתית" בארץ הקודש ואולי אפילו עולה עליה... שמחת חתונה כזו, אנו חוגגים הלילה לא' מחברינו לספלסל הלימודים, שאחותו מתחתנת היום בארץ הקודש ואילו והוא, נשאר כאן ב-770 ל'שנה תמימה' (בלי חורים – בלי "לחזור לחור"...) במחיצתו של הרבי מלך המשיח שליט"א.

יום רביעי, י"ט חשוון

היום, מופיע על שולחנות בית חיינו פרוספקט צבעוני מרהיב-עין, שבכמה עמודים הוא מספר את סיפורו המיוחד של בית משיח 770 עם מפה מפורטת לצד תולדותיו, משמעותו החזקה כפי שמוסברת בקונטרס 'בית רבינו' והעתקיו הרבים ברחבי העולם של הבית הזה – מקום המקדש השלישי. הוא מתקבל בשמחה ובהתרגשות על ידי התמימים, שמציינים את ההשגחה הפרטית: לא סתם, יוצא כזה דף

הרב ברוין מוסר שיעור מיוחד לחתנים הנמצאים ב-770 לפני חתונתם

תפילה במניין הרבי מלך המשיח

ממכבש הדפוס בערב כ' חשוון...

גוט יום טוב! כבר משעות הצהריים, מורגשת אווירת היום-טוב בחלל האוויר, כשאווירה זו הולכת ומתחממת עם רדת הלילה... וכי קלה היא בעיניכם! ליל כ' חשוון, יום הולדתו של האדמו"ר הרש"ב מייסד ישיבת תומכי תמימים. אבל "מה שנוגע לנו" במיוחד ובעיקר – בדור השביעי – הוא שהיום מלאו עשרים שנה לצאתו לאור עולם של הקונטרס שהאיר וחימם את לבבות החסידים מסוף העולם ועד סופו – הגילוי המיוחד והמופלא מ'אורו של "בית משיח" – קונטרס בית רבינו שבבבל'.

התמימים, חתני השמחה, מקיימים התוועדות חסידית סוערת לכבוד החג הגדול והקדוש. על שולחן ההתוועדות עולה הסיפור על אותה קבוצת תמימים שנסעה לאוסטרליה לפני שנים רבות, וכשהגיעו לשליחות ישבו להתוועד ואחרי הרבה 'משקה' א' התמימים "פלטו" את האמרה ש-770 זה בגימטריה 'בית משיח'... כמובן שמייד למחרת הם קיבלו נזיפה חמורה ואזהרה שלא יישמעו מהם עוד דיבורים כאלו.. והנה בקונטרס 'בית רבינו שבבבל' נאמרת אותה התבטאות 'קיצונית' על ידי הרבי בעצמו, אין שום ספק שבתקופה זו הגיע כבר הזמן לגילויו של מלך המשיח.

יום חמישי, כ' חשוון - עשרים שנה לגילוי הגדול

בקריאת התורה, שוב חוזרים המחזות המלבבים של חתני בר-מצווה, שהגיעו מכל העולם לעלות לתורה דווקא כאן ב-770, במניין של הרבי שליט"א. משפחה מירושלים אה"ק, לצד משפחה לא חב"דית משכונה ניו-יורקית סמוכה, כולם מגיעים לכאן לבית חיינו, לחגוג את יומם הגדול יחד עם הרבי מלך המשיח, להודות לו על שהביא אותם עד הלום.

במשך היום, מקיימים אנ"ש את ההוראה הידועה להיכנס לתומכי-תמימים ונכנסים לישיבה המרכזית של תומכי-תמימים ב-770. בשעות שאחרי הסדרים, מתקיים שיעור מיוחד ומרתק אודות ה'פסק דין' שהרבי שליט"א הוא מלך המשיח, על רבנים חשובים ובעלי השפעה החתומים עליו, על הסערה שהוא חולל במקומות רבים ברחבי העולם ועל תפקידנו להחתים רבנים נוספים על פסק דין מיוחד זה. שיעור שממש 'מתלבש' על השבוע של 'השליחות היחידה' שפרסום זהותו של הרבי שליט"א כמלך המשיח, תופס בה מקום מרכזי.

בהמשך לשיעור, מתקיימת התוועדות חסידים לרגל כ"ף מרחשוון עם הרה"ח **יצחק שפרינגער** שמתוועד בסגנונו המיוחד השמור לו, ובחיות החסידית המאפיינת אותו. ההתוועדות היא גם לכבוד הבר-מצווה של הת' **מנחם מענדל לוי** מירושלים, ואביו ר' **אריה לוי** שיחי', מספר כמה 'מופתים' הקשורים בחתן השמחה, שהיום הוא מביא אותו לכאן ומגיש אותו לרבי, מקריב אותו בבית המקדש.

יום שישי, כ"א חשוון

שבוע כזה, של השליחות היחידה, לא יכול לעבור 'סתם כך' במבצעים הרגילים של יום שישי.. התמימים משתדלים להצטייד בכמויות נוספות של כרטיסים, עלונים, סטיקרים ושלטים המפרסמים את בשורת הגאולה ומכינים את העולם לקבלת פני הרבי משיח צדקנו. כך הם יוצאים היום ל'מבצעים', מגיעים ליהודי ניו-יורק ומפרסמים ומסבירים להם את ענינו של משיח באופן המתקבל – לא באופן ערטילאי ומנותק, אלא באופן ברור ומתקבל – מספרים להם על **ה**משיח – הרבי שליט"א מליובאוויטש, שיבוא ויגאלנו בקרוב ממש.

שוב אנו חוזרים ל-770 ישר אל תוך כניסת השבת, ישר אל תוך המעמד הנשגב של שירת 'יחי אדוננו..' אל מול פני המלך, פעם אחר פעם, אנו ממשיכים את השיר שאף פעם לא נפסק – כי הרי זוהי כל תמצית חיינו בעולם הזה – לקבל עלינו את מלכותו של הרבי מלך המשיח שליט"א ולגלותה בעולם כולו.

שבת קודש, כ"ב חשוון, פרשת חיי שרה

בוקר יום השבת נפתח בשיעור ה'דבר מלכות חיי שרה'. סביב השולחן הארוך שבמרכז 770 יושבים התמימים והוגים באותה שיחה מרעידת לב, בה מודיע לנו הרבי את עבודתנו ותפקידנו בעלמא דין. ככל שמתקדמים בסעיפי השיחה, הולכת ההתרגשות וגוברת

"משולחנות הפארברייגענ'ס"

בזמן קריאת ההפטרה, נזכרתי בהתוועדות של א' המשפיעים בישיבה לפני כמה שנים, והחלטתי לשתף בה גם אתכם:

הפטרת השבוע, הפותחת את ספר מלכים, מספרת על אדוניה בן חגית, בנו של דוד המלך שגדל בארמונו ואביו לא עצבו מימיו, הבן, שהיה אחיו של אבשלום, כנראה נדבק גם הוא ב'מחלת המרידה' וראה את עצמו ראוי לרשת את כס מלכותו של אביו ולהמשיך את שושלת מלכות בית דוד. הוא החל לנהוג בגינוני מלוכה, הוא סחף אחריו את רוב העם, את שרי הצבא, את הכהנים ורבים ממשפחת המלוכה.

הוא ארגן 'באנקעט' חגיגי במעגן השיט ב'עין-רוגל', שם, סביב שולחנות ערוכים בכל טוב, כשלמנה העיקרית מוגשים 'שור ומריא' ועל הבמה עמד לו אדוניה וחכך את ידיו בהנאה: הנה, כולם איתי! שם, במשתה היין, גילו שיש רוב מוחץ לתומכי מלכותו של אדוניה, כולם אפילו הסכימו להצטלם איתו יחד, על רקע ארמון המלוכה, הם המליכו את אדוניה והצהירו שהוא זה שימשיך את מלכות בית דוד המפוארת.

ובמקום אחר, ב'מעיין השילוח' הקטן, בפאתי ירושלים, התכנסו להם "הגיבורים אשר לדוד" כמה מנאמני המלך, שלא נסחפו אחרי הזרם ונשארו נאמנים למלכותו של דוד המלך שעל פי ציווי הקב"ה על ידי נתן הנביא ממשיכה במלכות שלמה, שמזרעו ייצא המלך המשיח. הם התאספו שם ב'באנקעט' משלהם, התחזקו בדבריו של דוד המלך וקיבלו עליהם את מלכותו של המלך האמיתי.

לאחר מכן, הלכה בת-שבע בשם כל המשתתפים, אל בית המלך והכריזה לפניו בקול גדול: "יחי אדוני המלך דוד לעולם" ההכרזה המבטאת את נצחיותה של מלכות דוד הנמשכת במלכות שלמה ששלימותה על ידי המלך המשיח הבא מזרעם. המלך עודד את שירת והכרזת העם בכל כוחו.

בסופו של דבר, כמו תמיד – האמת ניצחה, הקומץ של נאמני המלך הלך והתפשט, מיום ליום הלך וגדל מחנה המאמינים, כשכל העת הם ממשיכים לפעול על העם כולו לקבל עליהם את מלכות שלמה, לא רחק היום עד שהכירו כל העם במלכות בית דוד האמיתית וקיבלו עליהם את שלמה למלך, כדבר ה' ביד נתן הנביא.

ונוסקת לגבהים, והנה מגיעים ל"אות יוד גימל" רעד קל חולף בגופי, לקרוא את הסעיף הזה באותו מקום בו עמדו אלפי השלוחים, לפני עשרים שנה ושמעו את הדברים מפי השכינה.

התוועדות קודש של הרבי שליט"א מתחילה בשעה 1:30, התמימים עומדים ומוכנים לקבלת פני משיח, מחכים לרגע בו הוא יתגלה שוב, לרגע בו הוא יבצע את השליחות אליה הוא נשלח כבר לפני עשרים שנה – 'שלח נא ביד תשלח' להוציא את בני ישראל מהגלות.

חלקם של שמחות החתנים לא נגרע, הם ממלאים את שולחנות 770 בהתוועדויות חסידיות תוססות עד לשעת תפילת מנחה, עם סיומה של תפילת מעריב והבדלה, פותחים את השבוע בראיית פני המלך המשיח בעידוד שירת יחי אדוננו. כל עוד התעכבה ההתגלות, נאלצנו לעשות את זה בוידיאו, כמובן שבפינו נשאר ה'טעם לפגם' ואנו מצפים לרגע האמת כשנחזה במלכנו פנים אל פנים.

עם צאת השבת, נכנס לו 'דבר מלכות תולדות' בסערה, ספר השיחות ה'תנש"א-ב הוא כמו השופר הגדול של מתן תורה ושל הגאולה – קול שהולך ומתחזק מרגע לרגע, עוד יותר ועוד יותר ועוד יותר... כך גם השיחות, הולכות ומסלימות, הביטויים נעשים ברורים יותר, מפורשים יותר וברורים יותר.

אחיי האהובים! בסוף השבוע, התחילו להיראות כאן הניצנים הראשונים של שלוחי המלך שהגיעו לכאן לקראת כינוס השלוחים, בשבוע הזה הם כבר ימלאו את 770 עד אפס מקום. ב'דבר מלכות' דורש מאיתנו הרבי שליט"א: "לצאת בהכרזה והודעה לכל השלוחים שעבודת השליחות שלהם עכשיו מתבטאת בזה שיקבלו את פני משיח צדקנו"

מי יעשה את זה אם לא אנחנו! עלינו מוטל התפקיד! אנחנו צריכים להזכיר להם, ולא רק בכינוס השלוחים, אלא בכל הזדמנות, כל השנה, צריכים להזכיר להם את השליחות היחידה, שלא ישכחו ויזניחו אותה ח"ו, שלא ישארו 'תקועים' בעבודה של הפצת המעיינות חוצה עליה העיד הרבי שליט"א שהיא הסתיימה.

פשוט להעיר אותם: חבר'ה, תשתדרגו! תתקדמו, אל תתקעו בדור ה'שחור-לבן', הרבי מריץ אותנו אלף צעדים קדימה, סיימנו כבר את ההכנות, עכשיו רק צריך לקבל אותו, את הרבי מלך המשיח שליט"א לקבל את מלכותו ולהביא את העולם כולו להכיר בה ולקבלה עליהם. קדימה! להסתער!

אלפי השלוחים מתכנסים השבוע ב-770, הם ממשיכים עם אותה שירה אדירה של באנקעט כינוס השלוחים ה'תשנ"ג, בעידודו הנמרץ של המלך, הם ממשיכים להאמין, לפרסם, לשיר ולהכריז: **יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!**

להתראות בבאנקעט הגדול,

בסעודת שור הבר ולוויתן

בבית המקדש השלישי המחובר ל-770

מענדי

המשך מעמוד 57

ולהוות משקל בהכרעות הרות גורל.

לתורת ישראל יש הרבה מה לומר בנושאים שעל הפרק. כל סוגיה שנבחנת עומדת בצל הוראות מפורשות של התורה והכוונות יסודיות של הצוו האלוקי. את כל זה כמעט שכחו השופטים בירושלים. הסערה האחרונה, גם אם לא תיצור שינוי משמעותי במערכת המשפט, לפחות הזכירה שניתן לשפוט גם אחרת.

והעיקר שנזכה מיד לקיום הייעוד "ואשיבה שופטיך כבראונה ויועציך כבתחילה", בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

לתורת ישראל יש הרבה מה לומר בנושאים שעל הפרק. כל סוגיה שנבחנת עומדת בצל הוראות מפורשות של התורה והכוונות יסודיות של הצוו האלוקי. את כל זה כמעט שכחו השופטים בירושלים. הסערה האחרונה, גם אם לא תיצור שינוי משמעותי במערכת המשפט, לפחות הזכירה שניתן לשפוט גם אחרת

מאת: שלום בער קרומבי

מסר לבית המשפט העליון

עידת האדמה שהסעירה את המערכת הפוליטית הישראלית בשבועות האחרונים, מסרבת לשקוט. מספר חוקים שמנסים לחוקק קבוצת ח״כים מהימין, נתקלת בהתנגדות עיקשת של מפלגות השמאל וכלי התקשורת, שמסרבים להירגע עד שיוודאו שאף אחד לא גונב להם את הדמוקרטיה, שהיא-היא כמובן נחלתם הבלעדית. הסערה התקשורתית שעוררה החקיקה הסגירה לחץ שאותם ח״כים החליטו לקחת את המושכות לידיים ולהתנהג כמו קואליציה. כלומר לשנות את כללי המשחק ולחוקק חוקים לפי המצע שבו בחר העם. לא עוד נבחרי ציבור שמגיעים לתפקיד המיניסטר ושוכחים על מה נבחרו. אלא אידיאולוגים שמכירים את העבודה גם כשהם יושבים במפלגת השלטון. את המציאות הזו כבר לא יכלו לקבל, אצל מי שרגילים שרק הם מחליטים מהי דמוקרטיה, ומיד כל כלי התקשורת יצאו למתקפה חסרת רסן, והיו אפילו מי שהשוו לגרמניה של טרום השואה.

מספר הצעות החוק שהועלו אמנם אינו גדול, אולם הוא עוסק במוקדי הכוח הבעיתיים שעליהם השתלט השמאל הישראלי. החזית הראשונה שנבחרה היא כמובן בית המשפט: לא עוד שתיקה על שיטת הבחירות המבישה לבית המשפט העליון. אם עד היום הורגלנו שהחבורה הקטנה ששולטת בבית המשפט, היא גם זו שקובעת מי יבוא אחריה – ואחרי אחריה – הפעם נעשה ניסיון אמיתי לשנות את השיטה ולאפשר לחברי הכנסת – כלומר לנבחרי העם – להביע דעה גם בסוגיה המשפיעה הזו – שקובעת בידי מי יוחזק אחד הגופים המשפיעים ביותר על המדיניות בארץ ישראל.

קול הצעקה שעלה בשבועות האחרונים ממגיני הדמוקרטיה, רק מוכיח עד כמה חשובה הרפורמה בשיטת הבחירה הישנה. השמאל הישראלי – שהתרגל שגם כשהעם טועה תמיד הוא יוכל לפנות לבג״ץ ולקבוע את מדיניותו – נזעק לחשוב ששליטתו הטוטאלית בבג״ץ כבר אינה מובנת מאליה. למי ישליכו כעת יהבם בדרישה לעקור התנחלויות נגד בחירתו הדמוקרטית של העם?

כבר עשרות שנים שבג״ץ הינו מבצרם של כל מי שמתנגד לאופיה היהודי של ארץ הקודש. נציגי עמותות שמאל עולים לרגל עם עתירות נגד כל דבר שבקדושה, ובית המשפט כופה מדיניות אנטי-דתית מכוח השקפת עולמו. זהו אותו בית המשפט שמתערב התערבות בוטה בקוי המהדרין, בשם הפלורליזם כמובן, ומונע מתושבים חרדים שמעוניינים שהקוים שבשכונותיהם יהיו נפרדים, דרישה בסיסית שמתאימה לאמונתם ותפיסתם הדתית. בג״ץ סובר שלו יש את הכוח להחליט עבורנו כיצד עלינו לנהוג. ואלו לא רק קוי המהדרין אלא כל דבר שנוגד את השקפת עולמם הצרה של שופטי בג״ץ הם מרשים לעצמם לדרוס ברגל גסה אמונה יהודית תמימה ולפגוע בכללי הצניעות. כעת הם קיבלו מסר ברור שלא עוד. לא עוד רק הם יקבעו מי ישלטו בגוף בעל הכוח הרב ביותר בארץ ישראל. השאלה היא מה יגידו אבירי החוק מהשמאל, אם בג״ץ יתחלף באנשי אמונם ויתחיל לזמר זמירות אחרות?

המאבק על צביונו של בית המשפט אינו סיפור זניח, הוא אבן בוחן לצביונה היהודי של ארץ הקודש בשנים הקרובות. עד היום פונו מאחזים רבים על גבעות השומרון בצוו בית משפט העליון, הופרו קווים בחומת היהדות ונרמסו קודשי ישראל. צריך לקוות שבקרוב נראה שינוי בבית הצדק הלאומי, כדי שגם ערכים יהודיים יהוו שיקול אצל השופטים שמכתיבים את סדר היום.

בנושא זה היה הרבי מי שהתמיד תמיד בגישה שיש קשר בין הערכים היהודיים של תורת ישראל ודביקות בגאווה היהודית, לבין עמידה בנושא הביטחוני של שלימות הארץ. נראה שבית המשפט הפך בשנים האחרונות לסמל של כניעה בשני המישורים. ככל שהתרחקו השופטים מדרך החקיקה היהודית הם אימצו שיטות של עמי העולם ופגעו בחוט השידרה המוסרי של שומעי ליקחם. השפיטה המעוותת של מי שביקשו לנהוג כעם ככל העמים, פגעה בחוסנה של החברה הישראלי, בעיקשותו של צה״ל במאבק בטרור ובמרקם החיים השברירי שבין יושבי ארץ הקודש. כל זה יצטרך להשתנות בקרוב, בעבודה מאומצת ועקבית.

לא שבית המשפט יהפוך ביום אחד למקור השראה וצדק, אולם יש תקווה שהשינוי שיתחולל יסמן לפחות איזון, בין קשת הדעות בציבוריות הישראלית, כך שגם שופטים עם מוסרי יהודי – שנוהגים לפי כללי התורה – יוכלו לשבת על הדין

המשך בעמוד 56

התוועדויות ואירועים לרגל 151 להולדת אדמו"ר הרש"ב

ביום חמישי, כ' במרחשוון, מלאו 151 שנים להולדת אדמו"ר הרש"ב נ"ע, נשיאה החמישי של חסידות חב"ד ומייסד ישיבת תומכי-תמימים. בקהילות חב"ד בעולם נערכו התוועדויות חסידיות לרגל היום המיוחד, רבים הגיעו לתפילות וללימוד בישיבות תומכי-תמימים כהוראת כ"ק אד"ש.

רוסטוב: שורת אירועים בכ' חשון

בעיר רוסטוב מקום מנוחתו כבוד של כ"ק אדמו"ר הרש"ב נ"ע, התקיים בכ' חשון מעמד הכנסת ספר תורה שנכתב על ידי יהודי העיר. לעת ערב יצא השליח הרב חיים דנציגר עם רבים ממקורביו לציון הקדוש, שם העתירו בתפילה לגאולה שלימה.

ירושלים: התוועדות והתחלת כתיבת ס"ת

בבית הכנסת "אור מנחם מענדל" נערכה התוועדות חסידית לרגל כ' מר חשון ותחילת כתיבת ספר התורה, שנתרמה והתקיימה לעילוי נשמת הרב **זאב בן משה יונה.**

באר-שבע: עשרות התוועדו עם הרב רייניץ

התוועדות מיוחדת התקיימה בישיבת תומכי תמימים בבאר שבע עם משפיע אורח, הרב **יעקב רייניץ** מהישיבה מלוד, שחיזק את התמימים בהתקשרות לרבי מלך המשיח ולמילוי תפקידם בתור חיילי בית דוד.

עפולה: אנ"ש ומקורבים ישבו להתוועדות חסידים עד לפנות בוקר, בבית מדרש לתורה וחסידות "בית אריאל" שבעפולה, בהשתתפות הרב בן ציון גרוסמן (מגדל העמק) והמשפיע בבית אריאל הרב טל מויאל.

התוועדות כ' מר-חשוון בבית חב"ד בשכונת מייל בייסין שבניו יורק עם השליח הרב **יהודה פרידמן**.

לקראת כינוס השלוחים העולמי: מיזם השידוכים חב"די ראשון מסוגו, יוצא לדרך

מיזם 'שידוכים.נט' מציע פיתרון חדשני בתחום השידוכים ומהווה בשורה גדולה, בעיקר לשלוחי הרבי ולמקורביהם ברחבי העולם. ההצטרפות למאגר תתאפשר אך ורק באישור 'ממליצים' מוסכמים, ומלאכת ההתאמה תיעשה בדיסקרטיות ובצניעות, ותחת פיקוח רבנים

שלוחי הרבי מכירים היטב את הבעיה הכאובה: מקרבים ליהדות צעיר או צעירה, עוברים איתם כברת דרך ארוכה, ואז, כשמגיע השלב שבו מבקשים המקורבים להקים בית יהודי נאמן, נתקלים בקשיים לא מבוטלים. המיזם החדשני shiduchim.net ('שידוכים.נט'), המושק בימים אלו על ידי שני תושבי כפר-חב"ד, ר' **ברוך גלבשטיין** ור' **שלמה נוגינסקי** נודע לסייע בכך.

המיזם הינו בפיקוח והכוונה של הרבנים הגאונים: הרב **חיים-שלמה דיסקין** שליט"א, רבה של קריית-אתא ורב קהילת חב"ד בעיר, ובכבוד הגה"ח הרב **דב טברדוביץ'** שליט"א, מו"צ בכפר-חב"ד ומחבר ספרי הלכה בנושא שידוכים ונישואים.

חדש: ספר מרתק על הרב יצחק קוגן

בימים אלו רואה אור ספר חדש בשפה הרוסית בשם: "בוער ולא נשרף" שכתב השליח במוסקבה הרב יצחק קוגן הידוע בכינויו "הצדיק מלנינגרד". הספר מתאר את ההיסטוריה המשפחתית המרתקת שלו ברוסיה הסובייטית, את עלייתו לארץ הקודש וכמובן את סיפור השליחות הקדושה ברוסיה.

התוועדויות ואירועים לרגל 151 להולדת אדמו"ר הרש"ב

ביום חמישי, כ' במרחשוון, מלאו 151 שנים להולדת אדמו"ר הרש"ב נ"ע, נשיאה החמישי של חסידות חב"ד ומייסד ישיבת תומכי-תמימים. בקהילות חב"ד בעולם נערכו התוועדויות חסידיות לרגל היום המיוחד, רבים הגיעו לתפילות וללימוד בישיבות תומכי-תמימים כהוראת כ"ק אד"ש.

רוסטוב: שורת אירועים בכ' חשון

בעיר רוסטוב מקום מנוחתו כבוד של כ"ק אדמו"ר הרש"ב נ"ע, התקיים בכ' חשון מעמד הכנסת ספר תורה שנכתב על ידי יהודי העיר. לעת ערב יצא השליח הרב חיים דנציגר עם רבים ממקורביו לציון הקדוש, שם העתירו בתפילה לגאולה שלימה.

ירושלים: התוועדות והתחלת כתיבת ס"ת

בבית הכנסת "אור מנחם מענדל" נערכה התוועדות חסידית לרגל כ' מר חשון ותחילת כתיבת ספר התורה, שנתרמה והתקיימה לעילוי נשמת הרב **זאב בן משה יונה.**

באר-שבע: עשרות התוועדו עם הרב רייניץ

התוועדות מיוחדת התקיימה בישיבת תומכי תמימים בבאר שבע עם משפיע אורח, הרב **יעקב רייניץ** מהישיבה מלוד, שחיזק את התמימים בהתקשרות לרבי מלך המשיח ולמילוי תפקידם בתור חיילי בית דוד.

עפולה: אנ"ש ומקורבים ישבו להתוועדות חסידים עד לפנות בוקר, בבית מדרש לתורה וחסידות "בית אריאל" שבעפולה, בהשתתפות הרב בן ציון גרוסמן (מגדל העמק) והמשפיע בבית אריאל הרב טל מויאל.

התוועדות כ' מר-חשוון בבית חב"ד בשכונת מייל בייסין שבניו יורק עם השליח הרב **יהודה פרידמן**.

לקראת כינוס השלוחים העולמי: מיזם השידוכים חב"די ראשון מסוגו, יוצא לדרך

מיזם 'שידוכים.נט' מציע פיתרון חדשני בתחום השידוכים ומהווה בשורה גדולה, בעיקר לשלוחי הרבי ולמקורביהם ברחבי העולם. ההצטרפות למאגר תתאפשר אך ורק באישור 'ממליצים' מוסכמים, ומלאכת ההתאמה תיעשה בדיסקרטיות ובצניעות, ותחת פיקוח רבנים

שלוחי הרבי מכירים היטב את הבעיה הכאובה: מקרבים ליהדות צעיר או צעירה, עוברים איתם כברת דרך ארוכה, ואז, כשמגיע השלב שבו מבקשים המקורבים להקים בית יהודי נאמן, נתקלים בקשיים לא מבוטלים. המיזם החדשני shiduchim.net ('שידוכים.נט'), המושק בימים אלו על ידי שני תושבי כפר-חב"ד, ר' **ברוך גלבשטיין** ור' **שלמה נוגינסקי** נודע לסייע בכך.

המיזם הינו בפיקוח והכוונה של הרבנים הגאונים: הרב **חיים-שלמה דיסקין** שליט"א, רבה של קריית-אתא ורב קהילת חב"ד בעיר, ובכבוד הגה"ח הרב **דב טברדוביץ'** שליט"א, מו"צ בכפר-חב"ד ומחבר ספרי הלכה בנושא שידוכים ונישואים.

חדש: ספר מרתק על הרב יצחק קוגן

בימים אלו רואה אור ספר חדש בשפה הרוסית בשם: "בוער ולא נשרף" שכתב השליח במוסקבה הרב יצחק קוגן הידוע בכינויו "הצדיק מלנינגרד". הספר מתאר את ההיסטוריה המשפחתית המרתקת שלו ברוסיה הסובייטית, את עלייתו לארץ הקודש וכמובן את סיפור השליחות הקדושה ברוסיה.

המונים בכינוס ברוכים הבאים לשבים מ-770

למעלה מאלף וחמש מאות אנשים, נשים וטף, השתתפו בהתוועדות הארצית שאורגנה על ידי האגודה למען הגאולה האמיתית והשלימה, אור ליום חמישי כ' חשון, בסימן "ברוכים הבאים מחצרות קודשנו" לקבלת פני האורחים ששבו מחודש תשרי אצל הרבי שליט"א מלך המשיח.

סמוך לשעה היעודה, החלו להתקבץ באולם "בראשית" חסידים, אנ"ש, תמימים ומקורבים שהגיעו מכל רחבי הארץ. שולחנות עמוסים בכל טוב, ציפו לקהל, כשליד כל מושב מונחת חוברת ה"תשורה" שיצאה לאור לרגל האירוע ובה קטעי שיחות "המעשה הוא העיקר" מתוך ה"דבר מלכות", וגליון טרי של שיחת הגאולה.

לאחר תפילת ערבית, פתח המנחה הרב **בנצי פרישמן**, רכז מערכת ב"שיחת הגאולה" בדברי פתיחה אודות חשיבותו של כינוס זה, ובמיוחד כשהוא נערך באור לכ"ף חשוון, יום הולדת אדמו"ר הרש"ב. את פרק התהלים של הרבי שליט"א מלך המשיח, קרא הרב **יעקב ברוכמן**, מהשלוחים בשכונת פסגת זאב בירושלים, ולאחריו עלה הרב **שלום קרויטרו** מהפעילים בעיר באר שבע ומחבר ספרים בעניני גאולה ומשיח.

12 חיילי צבאות ה', נציגי קהילות אנ"ש מכל רחבי הארץ, עולים בזה אחר זה להכרזת הפסוקים, בהנחייתו של הרב אלעזר פרץ, מנהל "בית משיח 770" בנתניה. את הכרזת ה"יחי" בסיום הפסוקים מכריז הילד נחום גוצל מכפר חב"ד, בנו של יו"ר ארגון "מורה גאולה", הרב **מיכאל גוצל**, שבמעמד זה אף עושים לו את ה"אפשערנישן" – התספורת בהגיעו לגיל 3. הזמר החסידי ר' **דוד סיטבון**, בליווי ר' **עובד מוניס**, משלימים את הכרזת ה"יחי" הנרגשת הנשמעת מפי הקהל, במחרוזת שירי משיח וגאולה כשמעגלים רבים נוצרים בפינות האולם.

"דבר מלכות" – חוזר משיחת הרבי שליט"א מלך המשיח מש"פ חיי שרה תשנ"ב, הרב **נועם ישראל הרפז**, משפיע בביתר עילית, שמסיים בהקראת פסק הדין שהרבי שליט"א מלך המשיח יתגלה תיכף ומיד.

בעוד המקומות אצל הגברים ובעזרת

הנשים הולכים ומתמלאים, תופסים את מקומותיהם על בימת הכבוד, הרבנים והמשפיעים מרחבי הארץ. הרב **אברהם מייזליש**, משפיע בישיבת חב"ד בראשל"צ נושא דברים חמים מעומק הלב, על הזכות של כל אחד לנסוע לרבי שליט"א מלך המשיח. על מסכי הענק הפרושים לאורך קירות האולם, מוקרנים מראות קודש בעריכת מכון לראות את מלכנו.

הרב **מנחם כהן**, רב קהילת אנ"ש "בית מנחם" בבאר שבע ומחבר הספר שזה עתה יצא לאור "הגאולה והמצווה", נושא דברים אודות חשיבות בית משיח, בית חיינו. לרגל השנה המיוחדת, בה מציינים 100 שנה לאמירת ההמשך "בשעה שהקדימו תרע"ב" מוזמן הרב **מרדכי רוטנשטיין**, משפיע בית כנסת חב"ד ברמת גן, המסביר באותיות פשוטות את שייכותם של ההמשכים לכל אחד בדורנו. הקהל פורץ במעגלי ענק של שירה ושמחה, בניצוחו של הזמר דוד סיטבון כשאליו מצטרף גם הרב אלעזר פרץ.

כנציג האורחים ששבו מחודש תשרי, מוזמן הרב **יעקב לנצ'נר**, מנהל מרכז חב"ד בטלפון "נחייג ונשמע" המעביר את הרשמים מבית חיינו ומשתף את הקהל באמצעים הטכנולוגיים החדישים להפצת בשורת הגאולה על ידי כל אחד.

נציג של תלמידי התמימים שאלפים מתוכם שהו בחודש תשרי ב-770, הוא הת' **יוסף לייבמן** מישיבת חב"ד בראשל"צ, המעביר את תחושות התמימים כולם בזעקה פשוטה להתגלות הרבי תיכף ומיד.

"ויעקב הלך לדרכו" לעבודת השליחות. סיפורים שונים מעבודת השליחות, מספר הרב עו"ד **אלון עמר**, המשמש גם כעו"ד מטעם הסניגוריה הציבורית. הממחיש כיצד העולם כולו מוכן ומפצה להתגלותו של הרבי שליט"א מלך המשיח לעיני כל בשר.

על המסכים מוקרן כעת חלק נוסף משיחת קודש של הרבי שליט"א מלך המשיח, בהמשך מוקרנים ניגונים מההתוועדויות במהלך השנים כשהקהל מצטרף ומנגן.

מנהל בית חב"ד בבת-ים, הרב **זמרוני ציק**, יו"ר האגודה למען הגאולה האמיתית והשלימה, נושא דברים נלהבים בעניין ההתקשרות לרבי שליט"א מלך המשיח, ומשתף את הקהל בתחושות של חסיד בחודש תשרי בשנה זו.

הרב **דוד נחשון** יו"ר ניידות חב"ד ויו"ר תנועת הנוער צבאות ה' בארה"ק, מדבר על השליחות היחידה, נקודה אותה חיים בלימוד ה"דבר מלכות" השבועי. האירוע ננעל בעוד מחרוזת שירים, המלווים את הקהל הרב בדרכו החוצה. גם לאחר תוך החלק הרשמי, מתיישבים עוד עשרות רבות להתוועדות חסידית לתוך הלילה, התוועדות המסתיימת עמוק מתוך הלילה.

אחרון חביב | הרב שניאור חביב

דרושה בדחיפות: קבלת עול

עד כמה שאני זוכר, לא פגשתי בו מעולם לפני כן וגם לא לאחר מכן. ובכל זאת, שיחה קצרה שניהלתי איתו הצליחה לשרש ממני דעות שעד אז חשבתי אותן לחלק מאישיותי, וצרבה בי תובנות חדשות שתפסו את מקומן.

זה קרה לפני שנה בדיוק. כינוס השלוחים דאשתקד. שעת ערב מאוחרת. היינו על בימת ההתוועדויות. היו לו את כל הסטריאוטיפים הדרושים כדי להיות אחד משלנו. הוא ישב על גב הספסל החום, גוו כפוף קדימה, קנייטש ששובר למטה בחדות ופנים עדינות עטורות בזקנקן שחור. מי שהכיר ביננו היה בן דוד שלי. שניהם היו עם פנים מאירות בעלות מבע של חייל החוזר עטור ניצחון משדה קרב.

– תכיר', אומר לי הבן דוד, 'זה אחד השלוחים התותחים בניו יורק'.

– 'אה, כן? ואיפה אתה שליח'? אני שואל בהתעניינות. הבן דוד, שנטל לעצמו את תפקיד היחצ"ן ועשה זאת על הצד הטוב ביותר, נוקב בשמה של שכונה ניו יורקית ידועה. 'הוא עשה שם מהפכה', ממשיך הבן דוד בתיאורי מורשת קרב, 'כל בעלי העסקים שם מקורבים שלו, הוא עושה שם פעילות חבל הזמן, מארגן שבתות לישראלים, קידושים למטיילים, כל הישראלים באזור מקורבים שלו'...

–'ואיך אתה מתפרנס'?, אני מקשה בטון של מבוגר אחראי ונזכר כמה בזתי בגילו לאותם מבוגרים שהטרידו אותי עם שאלות כפרניות מן העולם הזה.

אבל הוא לא מתבלבל, לא נראה שיש לו בעיות תקציב. הוא סיפר לי שיש לו קו של קופות צדקה בכל החנויות בשכונה, ובן דודי ממשיך בתיאור נלהב על בעלי העסקים באזור שאוהבים אותו, תורמים לו והוא מסתדר יפה מאוד.

האמת, שבהשגחה פרטית, את השכונה הזו אני מכיר היטב. זה היה האזור שבו הרבתי להסתובב במסגרת המבצעים שלי, בשנים בהן זכיתי לעזור לשליח הרבי שליט"א ומנהל בית חב"ד בשכונה מזה שנים רבות.

לאותו שליח היה חלום (אחד מיני רבים...), שמישהו ירים את הפעילות עם הישראלים באזור. היו לו אז הרבה ישראלים שהגיעו בקביעות לבית חב"ד, אבל הוא מסוג הטיפוסים שקמים כל בוקר ושואלים את עצמם כיצד כובשים את העולם. זאת הסיבה שהוא תמיד התהלך בתחושת החמצה שיש עוד המון חבר'ה ישראלים, בעיקר צעירים, שהוא פשוט לא מספיק להגיע אליהם.

והנה, אני יושב מול התותח הכבד בעל מגע הזהב שסוחף אחריו את כל הישראלים של השכונה וחושב על השליח.

איזה יופי, אני חושב לעצמי, נראה שסוף סוף הוא מצא את האדם שהוא חיפש כל כך הרבה שנים.

–'ואיך זה לעבוד עם אותו שליח? אני שואל ממש בתמימות.

–'אני לא בקשר איתו' הוא עונה לי.

–'רגע, מז'תומרת 'לא בקשר איתו'? כולי תקווה שלא הבנתי כראוי, משום שאם כן, אז כל הסיפור הזה מתחיל קצת לקומם. בעיקר בשביל השליח. כולנו הרי מכירים את השלוחים שכל פעילותם מסתכמת בהיותם חלק מה'רשימות', ואת אלו שאינם מאפשרים להגות משפט שאינו מסתדר עם ה'השקפה הטהורה' וגם את אלו שמסתובבים עם כובע שריף, שני אקדחים תקועים בחגורתם ולא מהססים לשלוף כשמישהו מעז להציג את כף רגלו בטריטוריה שלהם. אבל הוא? ראשית, הוא הרי 'משלנו' ושנית, אין אדם יותר רך ממנו ואין שליח שייתן לך יותר חופש פעולה לפעול. הוא אפילו הגה בזמנו רעיון להציע לאברכים לאמץ בניינים בשכונה שלו ולפעול שם באופן חופשי.

– למה אתה לא עובד איתו? אני שואל, הבחור הזה נראה בחור טוב, ואני באמת מקווה לשמוע איזה תירוץ טוב שירגיע אותי.

–'אני לא טיפוס שיכול לעבוד תחת מישהו'? אומר לי ה'תותח' של ניו יורק. 'לא מתאים לי שיגידו לי מה לעשות, אני מעדיף לעבוד לבד'...

אינני זוכר כיצד המשיכה להתגלגל השיחה, אני כבר איבדתי בה עניין לחלוטין. התותח והבן-דוד המשיכו לספר סיפורי מופתים מהשליחות העצמונית ואני הרגשתי בעוצמה רבה את הצליל המתכתי של האסימון הנופל לתודעה שלי.

האמת, שאולי זה קצת לא הוגן להעלות באוב את אותו מפגש דאשתקד בלי מתן אפשרות הולמת לתגובה. אבל ביננו, בא נאמר שהוגנות לא הייתה מילת מפתח באותה שיחה. אינני יודע מה קורה היום עם התותח הכבד הזה. האם הוא ממשיך לירות ללא הבחנה, או שמא נטש את הגזרה, אולי בא לשכונה גואל והוא החליט לשלב ידיים עם מי שהרבי שלח להיות 'בעל הבית' על השכונה או שמא נפתחה חזית נוספת בה כוחותינו יורים על כוחותינו?

בכל מקרה, עבור מי שהגדיר עצמו ארכי-אנרכיסט, היה זה רגע מכונן. באותו רגע נצרבה בתוכי התובנה וההבנה בחשיבותו של הסדר התקין, בחיוניות האדירה של שיתוף הפעולה בין הכוחות הפועלים בשטח. אבל בשביל זה, מה לעשות, צריך קבלת עול. לא למנכ"ל ולא ליו"ר, אלא לרבי שליט"א מלך המשיח.

חסידים . . אין משפחה

נולדו במזל"ט

• למשפחת ר' מיכאל אהרוני, מודיעין – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' שמואל אהרוני, מודיעין; משפחת ר' דניאל רובר, רחובות.

• למשפחת ר' יוסף יצחק ברגר, קראון הייטס – להולדת הבן.

•למשפחת **גוטמן**, וואסט בלומפלד – להולדת הבן.

•למשפחת ר' **לוי גורדון**, אואק פארק – להולדת הבן.

•למשפחת ר' **דניאל דנבורג**, יוהאנסבורג – להולדת הבן.

• למשפחת ר' נח העבר, קראון הייטס – להולדת הבן.

• למשפחת ר' יוסף יצחק ויסברג, בני ברק – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' חיים זלמן וייסברג, ירושלים; משפחת ר' יקותיאל אלפרוביץ, נחלת הר חב"ד.

•למשפחת ר' **אליעזר זקליקובסקי**, ניו ג'רסי – להולדת הבן.

•למשפחת **טייטלבוים**, פיטסבורג – להולדת הבן.

•למשפחת **יוסף**, ירושלים – להולדת הבן.

•למשפחת ר' **לייבל ליסון**, מאנטריאל – להולדת הבן.

• למשפחת ר' ישראל נח מאיעסקי, קראון הייטס – להולדת הבן.

• למשפחת ר' אהרן מויאל, כפר חב"ד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' מיכאל מויאל, כפר חב"ד.

•למשפחת ר' **פרץ מוצ'קין**, מאנטריאל – להולדת הבן.

• למשפחת ר' אסף מעטוף, לוד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' יצחק מעטוף, לוד; משפחת ר' בועז הלוי לוי, מיאמי, פלורידה; מרת מזל גורי, אביטל, תענך.

•

למשפחת ר' דוד מרגולין, קראון הייטס – להולדת הבן.

• למשפחת ר' יוסף יצחק מרום, קרית אתא – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' יעקב מרום, בת ים; משפחת ר' מיכאל בן יעקב, קרית אתא.

• למשפחת ר' יוסף מרקוביץ, טירת הכרמל – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' יחזקאל מרקוביץ, שליח כ"ק אד"ש מה"מ טירת הכרמל; מרת חיה חנטשע לבקיבקר, טירת הכרמל; משפחת ר' יוסף חיים סט, קרית גת.

• למשפחת ר' ברק משרקי, רחובות – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' אהרן משרקי, בני ברק; משפחת ר' רחמים ג'רופי, עפולה.

• למשפחת ר' אברהם יונה סופר, ירושלים – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' יהושע יחזקאל סופר, ירושלים; משפחת ר' מנחם מענדל בלוי, מנהל כולל חב"ד בארה"ק ירושלים; משפחת ר' יוסף בלוי, נחלת הר חב"ד.

• למשפחת ר' דוד סימון, בית שמש – להולדת הבן.

•למשפחת ר' **יצחק פלדמן**, וואסט הילס – להולדת הבן.

• למשפחת ר' ישראל שמשון ציקווושוילי, קרית שמואל – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' רפאל ציקווושילי, ירושלים; משפחת ר' שלום ציקווושוילי, ירושלים; משפחת ר' בן ציון מיכאלשוילי, כפר חב"ד; משפחת ר' שלום בנימין, נהריה.

• למשפחת ר' גד קולטון, צפת – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' רון קולטון, ירושלים; משפחת ר' גרשון פרייד, צפת.

• למשפחת ר' שמואל קליין, קראון הייטס – להולדת הבן.

• למשפחת ר' אפרים שמואל קעלער, מונסי – להולדת הבן.

• למשפחת ר' לוי רבין, קראון הייטס – להולדת הבן.

• למשפחת ר' נחום רבינוביץ, כפר חב"ד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת הרב שמואל רבינוביץ, ירושלים; משפחת הרב הלל רבינוביץ, ירושלים; משפחת ר' פנחס רוזנשטיין, בני ברק; משפחת הרב שמעון גרליק, שליח כ"ק אד"ש מה"מ ורב בית רפואה נהריה; משפחת ר' אלעזר מרדכי גרליק, כפר חב"ד; משפחת ר' צבי רוטנברג, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' שלום דובער רוקח, לוד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' מרדכי ראובן רוקח, בני ברק; משפחת ר' שמואל גלויברמן, לוד.

• למשפחת ר' שמעון שוורץ, משפיע בישיבת חב"ד (קטנה) נצרת עילית – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' פנחס שוורץ, פתח תקוה; משפחת ר' יגאל קירשנזפט, שליח כ"ק אד"ש מה"מ גוש קטיף, ניצן; מרת שפרה מרוזוב, כפר חב"ד.

•למשפחת ר' **אברהם שטרנברג**, ניו לונדון – להולדת הבן.

• למשפחת ר' מנחם מענדל שיינברגר, קראון הייטס – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' אהרן שיינברגר, שליח כ"ק אד"ש מה"מ ג'ורג' טאון, ניו יורק; משפחת ר' יעקב שמואל קעניג, כפר חב"ד; משפחת ר' דוד אלכסנדר זושא קעניג, ירושלים; משפחת ר' אהרן משה שיינר, כפר חב"ד.

•למשפחת ר' **שמואל שפירו**, הארלם, הולילנד – להולדת הבן.

•

• למשפחת ר' יוסף יצחק אסמן, שליח כ"ק אד"ש מה"מ קייב, אוקראינא – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת הרב משה ראובן אסמן, קייב אוקראינא; מרת שרה אסמן, ירושלים; משפחת ר' זושא הירש ליובארסקי, טנסי, ארצות הברית; משפחת ר' יוסף אברהם פיזם, מנהל ת"ת חב"ד קרית שמואל; משפחת הרב יגאל פיזם, רב קהילת חב"ד ור"י חב"ד קרית שמואל; מרת פנינה פרלשטיין, ירושלים.

• למשפחת ר' חיים לייב ארטובסקי, נתניה – להולדת הבת **שרה רחל**; ולזקניהם משפחת ר' מיכאל מענדל ארטובסקי, נתניה; משפחת ר' תנחום בורושנסקי, באר שבע; מרת אסתר קופצ'יק, קרית אתא.

• למשפחת ר' יעקב הלל, לוד – להולדת הבת **חיה שרה**; ולזקניהם משפחת ר' שמריהו הלל, לוד; משפחת ר' אשר בן מעש, קרית אתא.

• למשפחת ר' יצחק נחמן זקס, צפת – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' מאיר זקס, ירושלים; מרת ברוריה אשכנזי, תל אביב; מרת שיינדל זקס; מרת שרה שיינר, בני ברק.

• למשפחת ר' גרשון יהודה, פוסטוויל, איווה – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' חיים יהודה, כפר חב"ד; מרת אסתר שפרינגר, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' מנחם מרדכי ישראלי, ירושלים – להולדת הבת **חיה שרה**; ולזקניהם משפחת ר' אליהו ישראלי, עמנואל; משפחת ר' אברהם בש, ירושלים.

• למשפחת ר' שמואל חיים אליהו הכהן כהן, מרסי, צרפת – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' דוד הכהן כהן, צרפת; משפחת ר' ראובן בזל, באר שבע.

• למשפחת **לוינסון**, חרקוב – להולדת הבת.

• למשפחת ר' שניאור זלמן נבון, מוסקבה – להולדת הבת **ציפורה פייגא לאה**; ולזקניהם משפחת ר' יוסף נבון, צפת; משפחת ר' יעקב מרום, בת ים.

• למשפחת **סטוליק**, מיאמי ביטש – להולדת הבת.

• למשפחת **פיקארסקי**, קראון הייטס – להולדת הבת.

• למשפחת ר' משה יאיר קולטון, ירושלים – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' רון קולטון, ירושלים; משפחת ר' ויקטור סול, ירושלים.

• למשפחת ר' דוד קולטון, ירושלים – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' רון קולטון, ירושלים; משפחת ר' יוסי אבלסקי, נצרת.

• למשפחת ר' שלמה חיים קסלמן,

כפר חב"ד – להולדת הבת.

• למשפחת **קפלן**, ווילנגדר – להולדת הבת.

• למשפחת ר' שניאור זלמן קעניג, ר"מ בישיבת חב"ד תות"ל מגדל העמק – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' יצחק אייזיק קעניג, ר"י חב"ד תות"ל המרכזית לוד, ירושלים; משפחת ר' דובער וילנקין, כפר חב"ד; משפחת ר' ברוך גופין, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' אפרים קפלן, יבנה – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' טוביה קפלן, ירושלים; משפחת ר' יוסף יצחק הכהן לרר, שליח כ"ק אד"ש מה"מ יבנה; משפחת ר' יעקב הכהן לרר, בני ברק; משפחת ר' יוסף אריה ניימן, ירושלים.

• למשפחת ר' אהרן קרומבי, קרית אתא – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' זאב קרומבי, מנהל בית התבשיל ומרפאות גרביסקי מגדל העמק וצפת; משפחת ר' דניאל בן עזרא, קרית אתא.

• למשפחת **רוזנפלד**, ליסבון צרפת – להולדת הבת.

• למשפחת **רסקין**, קראון הייטס – להולדת הבת.

• למשפחת **שטרנברג**, קטס לוג – להולדת הבת.

הגיעו למצוות

• למשפחת ר' ניסים בוארון, הרצליה – להגיע הבן הת' **יוסף יצחק** למצוות; ולזקניהם משפחת ר' יוסף בוארון, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' אליעזר דנסקר, בית שמש – להגיע הבן הת' **אוריאל** למצוות.

• למשפחת ר' שמעון אוריאל וינר, שליח כ"ק אד"ש מה"מ יהוד – להגיע הבן הת' **יוסף ישראל** למצוות; ולזקניהם משפחת ר' נתן שמואל וינר, לוד; מרת עוזית שניאורסון, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' יהודה אריה חבבו, נחלת הר חב"ד – להגיע הבן הת' **שמואל** למצוות.

• למשפחת ר' פרץ טוב, מארינה-פארק, ברוקלין – להגיע הבן הת' **משה זכריה** למצוות.

• למשפחת ר' **ליאוניד יארין** – להגיע הבן הת' **דניאל** למצוות.

• למשפחת ר' יונה הכהן כהן, נצרת עילית – להגיע הבן הת' **מנחם מענדל הכהן** למצוות.

• למשפחת ר' משה שמעון נוטיק, מונטריאל – להגיע הבן הת' **ישראל ארי' לייב** למצוות.

• למשפחת ר' משה זאב פוסטריגס, מארינה-פארק, ברוקלין – להגיע הבן הת' **גרשון חיים** למצוות.

• למשפחת ר' שלמה חיים קסלמן, כפר חב"ד – להגיע הבן הת' **מנחם מענדל** למצוות; ולזקניהם משפחת ר' זאב וולף קסלמן, כפר חב"ד; משפחת ר' שלמה יהודה הלוי ויגלר, לוד; משפחת ר' יצחק יונה מנדלזון, לוד.

• למשפחת ר' יעקב רוטמן, צפת – להגיע הבן הת' **מנחם מענדל** למצוות.

• למשפחת ר' אלחנן ריבקין, כפר חב"ד – להגיע הבן הת' **שניאור זלמן** למצוות; ולזקניהם משפחת ר' יוחנן יהודה ספרנאי, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' אלכסנדר שטרנבך, הרצליה – להגיע הבן הת' **מנחם מענדל** למצוות.

באו בקשרי שידוכין

• למשפחת ר' יחיאל מיכל הגר, ירושלים – לבוא הבן הת' אברהם בקשרי שידוכין עב"ג חיה מושקא למשפחת ר' בנימין ברנשטיין, נחלת הר חב"ד.

• למשפחת ר' מרכוס וויג, פתח תקווה – לבוא הבן הת' אריאל בקשרי שידוכין עב"ג ליטל למשפחת ר' יוסף יצחק סלוין, בני ברק.

• למשפחת ר' יצחק כלפון, ביתר עילית – לבוא הבן הת' ישראל בקשרי שידוכין עב"ג שיינא למשפחת ר' ראובן ביסברג, בית שמש.

• למשפחת ר' **מנחם מענדל מטוסוב**, קלגרי, אלברטה – לבוא הבן הת' **יוסף** בקשרי שידוכין עב"ג **רחל** למשפחת ר' **שלום דובער הארליג**, קליפורניה.

• למשפחת **מורוזוב**, מאנטריאל, קנדה – לבוא הבן הת' **דוד לייב** בקשרי שידוכין עב"ג **מושקא** למשפחת ר' **שלום שפאלטער**, מאריסטאון, ניו ג'רסי.

• למשפחת ר' עופר מיידובניק, משפיע בישיבת חח"ל צפת – לבוא הבן הת' יקותיאל יהודה בקשרי שידוכין עב"ג פייגי למשפחת ר' בנימין חורשוכין, בני ברק; ולזקניהם מרת אסתר נוימן, רמת אביב; משפחת מיידובניק חיפה.

• למשפחת ר' יהודה קוסקס, אלעד – לבוא הבן הת' ישראל שמעון בקשרי שידוכין עב"ג שמחה חן למשפחת ר' יורם עסיס, ביתר עילית.

• למשפחת **קלפמן**, קראון הייטס – לבוא הבן הת' **ישראל** בקשרי שידוכין עב"ג **חנה** למשפחת **קופסטיין**, לונדון, אנגליה.

• למשפחת שטראקס, **אנגליה** – לבוא הבן הת' מיכאל בקשרי שידוכין עב"ג ענבר למשפחת יוסף עמר, **דימונה**.

הקימו בית בישראל - בית חב"ד

• למשפחת אמיתי, פתח תקוה – לנישואי הבן הת' ליאור עב"ג הדס למשפחת ר' משיח בן דוד, קרית אתא; ולזקניהם משפחת ר' שלום בן דוד, קרית אתא.

• למשפחת ר' יוסף יצחק בורובסקי, כפר חב"ד – לנישואי הבן הת' לוי עב"ג נחמה למשפחת ר' יוסף יצחק מאיר טייכטל, אובערווילייא, צרפת; ולזקניהם משפחת ר' חיים מנחם טייכטל, ירושלים.

• למשפחת ר' גבריאל הלפרין, ירושלים – לנישואי הבן הת' אשר עב"ג מושקא למשפחת ר' ברוך וילהלם, נחלת הר חב"ד; ולזקניהם מרת זהבה הלפרין, ירושלים; משפחת ר' הלל רבינוביץ, ירושלים; מרת רחל וילהלם, ירושלים; משפחת ר' ליפא קורצוויל, נחלת הר חב"ד.

• למשפחת ר' גדליה טרנר, צפת – לנישואי הבן הת' שניאור זלמן עב"ג שלומית רות למשפחת ר' דוד חיים, אלעד.

• למשפחת ר' דוד יצחק, מושב מבועים – לנישואי הבן הת' יקיר עב"ג שלומית למשפחת ר' שלום קוממי, אריאל; ולזקניהם מרת מרים יצחק; מרת שרה קוממי.

• למשפחת ר' יוסף יהודה לאשאק, ס. ברברה קליפורניה – לנישואי הבן הת' ישראל עב"ג פריידא למשפחת ר' אלכסנדר סענדר קאגן, נ. מיאמי ביטש – קליפורניה; ולזקניהם מרת פייגא ראדל.

• למשפחת פרנקל, בית שמש – לנישואי הבן הת' שניאור זלמן עב"ג חיה מושקא למשפחת מאיר, רמת אביב.

• למשפחת ר' יעקב מנחם צייגר, ירושלים – לנישואי הבן הת' הלל עב"ג חנה מושקא למשפחת ר' שלמה יהודה ויגלר, לוד.

לעדכונים – שלחו מייל:
chsidim@gmail.com

מה בשבתך?

ימים שישי ושבת "חנוכה" פרשת מקץ כ"ז - כ"ח כסליו
בקמפוס המפואר של 'אולפנת בהר"ן' בגדרה:

תפילות וסעודות בחיות מיוחדת | התוועדויות אל תוך הלילה
תוכנית עשירה ומגוונת | הפעלות חברתיות | לימוד חוייתי | צוות מדריכות חסידי

הבחירות למועצה הארצית של צבאות ה'!

זיכרי היטב: הגעת = בחרת = השפעת!

מסדר עוצמתי - מצדיעות למלך!

הכרטיס המעופף - כל אחת זוכה!

קמפוס ענק ורחב ידיים
ובו חדרים מאובזרים בכל טוב, משטחי דשא וסביבה נאה

מחיר מסובסד ימים שישי־שבת: 220₪ (כולל נסיעות).
למשפחות במסלול צ"ה 210 ₪.
הרישום יסגר מוקדם! ויערך עד ליום ראשון ט"ו כסליו/ או בגמר המקומות.
(בשנה שעברה לילדות רבות לא נותר מקום, ועל כן מומלץ להזדרז!) • הרישום - מותנה בתשלום

לרישום והסעות: בית שמש, ביתר עילית - דיתי 054-5864137 • **ירושלים, צ. שילת, גילה** - אסתר יפה 054-8436090 • **רחובות, לוד** - רחלי 054-7459784 • **ערד, באר שבע, צ.פלוגות, אשקלון** - חייקי 054-2348592 • **ק. מלאכי, ק. גת** - חיה מושקא 054-7115328 • **חדרה, נתניה, הרצליה, רמת אביב** - תהילה 050-4164784 • **כפר חב"ד, ראשון לציון, חולון** - שטערנא שרה 054-6420770 • **אלעד, צ.סגולה, פתח תקוה, בני ברק** - רחל לאה 054-8463696 • **נצרת עילית, מגדל העמק, עפולה** - רחל 054-9770923 • **קריות, חיפה** - מוריה 054-2259341 • **צפת. צ.גולני** - דבורה לאה 052-7707471

ערש"ק **פרשת תולדות**
כ"ח מר חשון ה'תשע"ב

310

העלון
לילדי אנ"ש

חיים עם הזמן

עַמַד הָעָנִי בְּפֶתַח בֵּיתוֹ שֶׁל שְׁכֶנוֹ הָאָמִיד וּבִקֵּשׁ אֶת עֶזְרָתוֹ. "הָעָנָן הוּא כָּזֶה," הִרְצָה הֶעָנִי בְּנַחַת, "אִשְׁתִּי הַיְקָרָה רוֹצָה לְבַשֵּׁל מָרָק מִזִּין עֲבוּר אוֹרְחֵינוּ שֶׁמֵּרָחוֹק בָּאוּ. הַבְּעָיָה הִיא שֶׁאֵין לָהּ סִיר. אֵין לָנוּ מִבְחָר כְּמוֹ אֶצְלְכֶם."

רָץ הֶעָשִׁיר לַמִּטְבָּח וְחָזַר עִם סִיר גָּדוֹל. "הֵא לָךְ סִיר," אָמַר בְּקֹצֶר רוּחַ, "שֶׁיִּהְיֶה לִבְרִיאוּת. וְאַל תִּשְׁכַּח לְהַחְזִיר אוֹתוֹ." "וַדַּאי, אֵיזוֹ שְׁאֵלָה." הִסְכִּים הֶעָנִי, "אַחְזִיר אוֹתוֹ מַבְרִיק, בְּעֶזְרַת ה', בְּעוֹד יוֹמַיִם."

כַּעֲבֹר יוֹמַיִם, הִגִּיעַ הֶעָנִי לְבֵית שְׁכֶנוֹ לְהַחְזִיר אֶת הַסִּיר. בְּיָדוֹ הָיָה הַסִּיר הַשָּׁאוּל וּבְתוֹכוֹ סִיר נוֹסָף, קָטָן יוֹתֵר. "מַה זֶּה?" שָׁאַל הֶעָשִׁיר וְהִצְבִּיעַ עַל הַסִּיר הַקָּטָן." "הוֹוֹ," חִיֵּךְ הֶעָנִי מֵאֹזֶן לְאֹזֶן, "לַסִּיר הַגָּדוֹל שֶׁנָּתַתָּ לִי, נוֹלַד בֵּן לְמַזָּל טוֹב. הַסִּיר הַקָּטָן הוּא בְּנוֹ שֶׁל הַגָּדוֹל, וְהוּא מַגִּיעַ לְךָ בְּצֶדֶק."

חָשַׁב הֶעָשִׁיר שֶׁהָעֲנִיּוּת הֶעֱבִירָה אֶת שְׁכֶנוֹ עַל דַּעְתּוֹ. שְׁמַעְתֶּם מִימֵיכֶם עַל סִיר שֶׁיָּלַד בֵּן?! מִצַּד שֵׁנִי, מַה אִכְפַּת לוֹ לְקַבֵּל סִיר בְּחִנָּם? שָׁמַר הֶעָשִׁיר אֶת דַּעְתּוֹ לְעַצְמוֹ, וְקִבֵּל אֶת הָ'רַךְ הַנּוֹלָד' בְּזְרוֹעוֹת פְּתוּחוֹת.

לְאַחַר שָׁבוּעַ בִּקֵּשׁ הֶעָנִי שׁוּב סִיר בְּהַשְׁאָלָה. הַפַּעַם, נַעֲנָה הַשָּׁכֵן בְּרָצוֹן. מִי יוֹדֵעַ, אוּלַי הַסִּיר הַזֶּה יֵלֵד תְּאוֹמִים...

לְאַחַר יוֹמַיִם, הִתְדַּפֵּק הֶעָנִי עַל דֶּלֶת בֵּיתוֹ שֶׁל שְׁכֶנוֹ בְּיָדַיִם רֵיקוֹת. "הַסִּיר שֶׁנָּתַתָּ לִי נִפְטַר!" בִּשֵּׂר בְּצַעַר. "מַה זֹּאת אוֹמֶרֶת נִפְטַר?!" הִתְרַתֵּחַ הֶעָשִׁיר. "אֵיךְ סִיר יָכוֹל לָמוּת, מַה זֶּה, בֶּן אָדָם?!"

"לְפָנֶיךָ שָׁבוּעַ," הֵשִׁיב הֶעָנִי בְּשַׁלְוָה, "הֶאֱמַנְתָּ שֶׁסִּיר יָכוֹל לְהוֹלִיד. מַדּוּעַ, אִם כֵּן, אֵינְךָ מַאֲמִין שֶׁהוּא יָכוֹל לָמוּת?"

* * *

סִיר אוּלַי לֹא יָכוֹל לָלֶדֶת. אֲבָל אֱנַחְנוּ, בְּנֵי הָאָדָם, יְכוֹלִים וְעוֹד אֵיךְ. הַמֶּסֶר מִפָּרָשַׁת הַשָּׁבוּעַ הוּא: "תּוֹלְדוֹת" – עַל כָּל יְהוּדִי לְהַעֲמִיד תּוֹלָדוֹת. הַהוֹרָאָה הַזֹּאת שַׁיָּכֶת לֹא רַק לְמִבְגָּרִים, אֶלָּא גַּם אֵלֵינוּ. כֵּיצַד יְכוֹלִים אָנוּ לְהַעֲמִיד תּוֹלָדוֹת?

כְּשֶׁמְּקָרְבִים יְהוּדִי לְתוֹרָה וּמִצְווֹת, הוּא נֶחְשָׁב הַיֶּלֶד שֶׁלָּנוּ בְּרוּחָנִיּוּת. כְּשֶׁיְּהוּדִי מִתְקָרֵב לַתּוֹרָה, הוּא נוֹלָד מֵחָדָשׁ. מִי שֶׁזָּכָה לְקָרֵב אוֹתוֹ לְמִצְווֹת, נֶחְשָׁב ה"אַבָּא" הָרוּחָנִי שֶׁלּוֹ.

עָלֵינוּ לְנַצֵּל כָּל הִזְדַּמְּנוּת כְּדֵי לְקָרֵב יְלָדִים אֲחֵרִים וּלְהַשְׁפִּיעַ עֲלֵיהֶם שֶׁיְּקַיְּמוּ מִצְוָה, יַעֲשׂוּ בְּרָכָה, יִגְּדוּ פָּסוּק, יִשְׁמְעוּ סִפּוּר עַל הָרַבִּי שְׁלִיטָ"א, וְכָךְ כָּל אוֹתָם יְלָדִים, הוֹפְכִים לִהְיוֹת הַיְלָדִים 'שֶׁלָּנוּ'.

נְקַיֵּם הוֹרָאָה זוֹ בְּהִדּוּר, וּלְכָל אֶחָד מֵאִתָּנוּ תִּהְיֶה 'מִשְׁפָּחָה בְּרוּכַת יְלָדִים' שְׁמוּטָּנָה לְקַבָּלַת פְּנֵי מָשִׁיחַ.

(ע"פ התוועדויות תשמ"ה ח"ב ע' 728)

<<< עמוד 6

תנועת הנוער
'צבאות השם' ארה"ק

2 תַּעֲלוּמַת הַבְּקוּר
משיח יום יום

4 מכתבים חשודים
סיפור בהמשכים

9 מה דעתכם?
חיילים בהפסקה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מאת: ד. חיים

תַּעֲלוּמַת הַבְּקוּר

"שְׁמַעְתֶּם מִי רוֹצֶה לְבַקֵּר בַּכְּתָה שֶׁלָּנוּ?" מוֹישִׁי הַשּׁוֹבֵב נוֹפֵף בְּיָדָיו בְּהִתְרַגְּשׁוּת תּוֹךְ כְּדֵי דִּבּוּר. לְשֵׁמַע דְּבָרָיו הִתְקַבְּצוּ סְבִיבוֹ חַבְרֵי הַכְּתָּה וְהוּא הִמְשִׁיךְ: "זוֹכְרִים אֶת שָׁלוֹם הַזָּקֵן מֵהַדְּפוּס בְּרְחוֹב הַנְּרְקִיסִים - זֶה שֶׁבָּעֲרֶלֶ"ה כָּתַב עָלָיו בְּעִתּוֹן "בְּמַחֲנֵה צְבָאוֹת הַשֵּׁם"? שָׁמַעְתִּי מִבָּעֲרֶלֶ"ה שֶׁהוּא מִתְכַּוֵּן לְבַקֵּר בַּכְּתָּה שֶׁלָּנוּ!"

"נָכוֹן, בֶּאֱמֶת שָׁמַעְתָּ אֶת זֶה מִמֶּנִּי, אֲבָל לֹא אָמַרְתִּי לְךָ לְסַפֵּר לְכֻלָּם!" שָׁמַעְתִּי פִּתְאוֹם אֶת עַצְמִי אוֹמֵר לְמוֹישִׁי. "גַּם לֹא אָמַרְתָּ לִי שֶׁלֹּא לְסַפֵּר", הִתְגּוֹנֵן מֵיָּד. "טוֹב, אִם כְּבָר סִפַּרְתָּ, אָז אֲנִי אֲסַפֵּר לְכֻלָּם אֶת כָּל הַפְּרָטִים. אֶתְמוֹל בִּקַּרְתִּי בַּדְּפוּס שֶׁל שָׁלוֹם, לְאַחַר הַפְּסָקָה דַּי אֲרֻכָּה שֶׁל כִּמְעַט חֹדֶשׁ. כְּשֶׁשָּׁלוֹם הִבְחִין בִּי נִרְאָה חִיּוּךְ גָּדוֹל עַל פָּנָיו וְהוּא אָמַר: "אֵיזוֹ הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית! בְּדִיּוּק רָצִיתִי לִשְׁאֹל אוֹתְךָ מַשֶּׁהוּ וְלֹא יָדַעְתִּי כֵּיצַד לְהַשִּׂיג אוֹתְךָ"...

"נוּ, בָּעֲרֶלֶ"ה, תַּפְסִיק לְמִתֹּחַ אוֹתָנוּ! תִּגַּשׁ יָשָׁר לַפְּרָטִים הַמְעַנְיְנִים", סָנַט בִּי שְׁלוֹימִי הָעַגְלָגָל, שֶׁסַּקְרָנוּתוֹ הַנּוֹדַעַת יְכוֹלָה לְהִתְחָרוֹת אַף בַּסַּקְרָנוּת שֶׁלִּי וְשֶׁל שְׁמוּלִי... "נוּ, בְּסֵדֶר", נִכְנַעְתִּי. "שָׁלוֹם אָמַר לִי שֶׁלְּאַחֲרוֹנָה הוּא קִבֵּל מִשְׁלוֹחַ שֶׁל מַשֶּׁהוּ מְיֻחָד מְאוֹד לְמִכְירָה, לְאַחַר הִתְלַבְּטוּת הֶחְלִיט שֶׁלֹּא מִשְׁתַּלֵּם לְהִתְעַסֵּק בַּמִּכְירָה שֶׁלּוֹ, מֵאַחַר שֶׁלֹּא מְדֻבָּר בְּכַמּוּת גְּדוֹלָה. הוּא נִסָּה לַחְשֹׁב מַה לַּעֲשׂוֹת עִם זֶה וְאָז נִזְכַּר בִּי וּבְשְׁמוּלִי".

"הוּא נֶהֱנָה מְאוֹד מֵהַיְצִירָתִיּוּת שֶׁלָּנוּ בְּפִתְרוֹן תַּעֲלוּמוֹתָיו, כְּפִי שֶׁאַתֶּם בֶּטַח זוֹכְרִים, וְהִתְרַשֵּׁם בְּמִיָּחַד מֵהַחִנּוּךְ הַחֲסִידִי וְהַצִּפִּיָּה לְהִתְגַּלּוּת שֶׁל הָרַבִּי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ שֶׁמַּחְדִּירִים בַּתַּלְמוּד-תּוֹרָה שֶׁלָּנוּ. לָכֵן הוּא הֶחְלִיט שֶׁבִּרְצוֹנוֹ לְבַקֵּר בִּכְתָּתֵנוּ וּלְהַעֲנִיק אֶת מַה שֶּׁהוּא קִבֵּל בַּמִּשְׁלוֹחַ בְּאֹפֶן אִישִׁי לְכָל תַּלְמִיד"... "וָואוּ, אֵיזוֹ הַפְתָּעָה!" הִכְרִיזוּ כֻּלָּם בְּצַהֲלָה וּמוֹישִׁי הַשּׁוֹבֵב הִגְדִּיל לַעֲשׂוֹת וְעָרַךְ רִקּוּד מְיֻחָד בְּמֶרְכַּז הַכְּתָּה לְרֶגֶל הַבְּשׂוֹרָה הַמְשַׂמַּחַת.

"אֲבָל רֶגַע, בָּעֲרֶלֶ"ה, דָּבָר אֶחָד עֲדַיִן לֹא אָמַרְתָּ. מַהוּ הַדָּבָר שֶׁאַתָּה מְכַנֶּה אוֹתוֹ כָּל הַזְּמַן 'מַה שֶּׁהוּא קִבֵּל בַּמִּשְׁלוֹחַ' - מַה הוּא קִבֵּל"? "אֲנִי מְצַטַּעֵר", עָנִיתִי בְּקוֹל רִשְׁמִי מְעַט, "בֵּינְתַיִם הוּא בִּקֵּשׁ שֶׁאֶשְׁמֹר אֶת פְּרָטֵי אוֹתוֹ 'מַשֶּׁהוּ' בְּסוֹד"! "וְעוֹד דָּבָר קָטָן, אַךְ מַשְׁמָעוּתִי". הַקּוֹלוֹת הַצּוֹהֲלִים הִשְׁתַּתְּקוּ בְּרֶגַע. "עֲדַיִן לֹא דִּבַּרְתִּי עִם הַמּוֹרֶה זַלְמָן וְהָרַעְיוֹן צָרִיךְ לְקַבֵּל אֶת אִשּׁוּרוֹ, לִפְנֵי שֶׁנַּתְחִיל לְהִתְכּוֹנֵן לַבִּקּוּר שֶׁל שָׁלוֹם הַזָּקֵן. "הִתְכַּוַּנְתָּ 'בַּעַל הַשְּׁלֵיקָעס'", נִזְכַּר פִּתְאוֹם מוֹישִׁי הַשּׁוֹבֵב לְתַקֵּן אוֹתִי וְהוֹסִיף אֶת הַכִּנּוּי הֶחָבִיב שֶׁהִצְמַדְנוּ לְשָׁלוֹם בִּשְׁעָתוֹ.

בְּהַפְסָקַת הַצָּהֳרַיִם שׁוֹחַחְתִּי עִם הַמּוֹרֶה וּלְאַחַר מִכֵּן חָזַרְתִּי לַכִּתָּה וְהוֹדַעְתִּי לְכֻלָּם: "הַמּוֹרֶה נָתַן אֶת אִשּׁוּרוֹ. בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם הַיּוֹם בָּעֶרֶב אֵלֵךְ לְדִפּוּס שֶׁל שָׁלוֹם הַזָּקֵן וַאֲסַכֵּם אִתּוֹ בְּאֵיזֶה יוֹם הוּא יַגִּיעַ לְכַתֵּנוּ". קוֹלוֹת הַצָּהֳלָה שֶׁהִשְׁמִיעוּ חַבְרֵי לְאַחַר הוֹדָעָתִי גָּבְרוּ עַל הָרִאשׁוֹנִים וּמוֹישִׁי הַשּׁוֹבֵב הִכְפִּיל אֶת מְהִירוּת תְּנוּעוֹתָיו כְּשֶׁעָרַךְ סְבִיבִי רִקּוּד נוֹסָף.

בְּבֹקֶר שֶׁל הַיּוֹם שֶׁנִּקְבַּע לְבִקּוּרוֹ שֶׁל שָׁלוֹם הַזָּקֵן עָסַקְנוּ בְּנִקָּיוֹן יְסוֹדִי שֶׁל הַכִּתָּה. מְנַהֵל הַתַּלְמוּד-תּוֹרָה סִפֵּר לָנוּ שֶׁשָּׁלוֹם הִתְבָּרֵךְ מִשָּׁמַיִם בְּפַרְנָסָה מְרֻוַּחַת וְהוּא מֵהַתּוֹרְמִים הַקְּבוּעִים לַתַּלְמוּד-תּוֹרָה. אִי לָכָךְ, בִּקֵּשׁ הַמְּנַהֵל שֶׁנַּבְרִיק הֵיטֵב אֶת הַכִּתָּה לִקְרַאת הַבִּקּוּר הַצָּפוּי.

עָסַקְנוּ בְּמֶרֶץ בְּמִלֹּאכֶת הַנִּקָּיוֹן כְּשֶׁאַט-אַט מִתְקָרֶבֶת הַשָּׁעָה אַחַת בַּצָּהֳרַיִם, הַשָּׁעָה בָּהּ שָׁלוֹם הַזָּקֵן הָיָה אָמוּר לְהוֹפִיעַ. 'הָיָה אָמוּר' כָּתַבְתִּי, כִּי הַשָּׁעָה הָיְתָה כְּבָר אַחַת וַעֲשָׂרָה וְשָׁלוֹם לֹא נִרְאָה כְּלָל בְּכָל

אֲזוֹר הַתַּלְמוּד-תּוֹרָה. מְחוֹגֵי הַשָּׁעוֹן הוֹסִיפוּ לְהִסְתּוֹבֵב בְּמֶרֶץ, הַשָּׁעָה הָיְתָה כְּבָר כְּמַעַט אַחַת וְחֵצִי וּלְשָׁלוֹם אֵין זֵכֶר... הִתְחַלְנוּ לְדְאֹג. קִוִּינוּ שֶׁלֹּא קָרָה לוֹ דָּבָר וְזֶהוּ רַק עִכּוּב קָטָן, שֶׁלֹּא הָיָה צָפוּי מֵרֹאשׁ.

הַמּוֹרֶה זַלְמָן כְּבָר הִתְכּוֹנֵן לְהַכְרִיז עַל תְּחִלַּת הַשִּׁעוּר, כְּשֶׁפִּתְאוֹם נִשְׁמְעוּ דְּפִיקוֹת עַל דֶּלֶת הַכִּתָּה וּלְאַחֲרֵיהֶן קוֹלוֹת מַפְתֵּחַ מִסְתּוֹבֵב בְּחֹר הַמַּנְעוּל. אַנְחַת רְוָחָה פָּרְצָה מִפִּי כְּשֶׁבַּפֶּתַח הִבְחַנְתִּי בְּפָנָיו הַמְּחֻיָּכוֹת שֶׁל שָׁלוֹם הַזָּקֵן. "בְּרוּכִים הַבָּאִים", הִכְרִזְנוּ כֻּלָּם יַחַד. שָׁלוֹם הַזָּקֵן הוֹדָה לָנוּ וְהִתְיַשֵּׁב לְיַד הַמּוֹרֶה. "אֲנִי רוֹצֶה לוֹמַר לָכֶם מַשֶּׁהוּ", הוּא פָּתַח. "בְּוַדַּאי אֵינְכֶם מְבִינִים מַדּוּעַ לֹא הִגַּעְתִּי עַד עַכְשָׁו. הָאֱמֶת הִיא שֶׁהִגַּעְתִּי אֲפִלּוּ עוֹד לִפְנֵי הַזְּמַן שֶׁקִּבַּעְנוּ."

"בָּרֶגַע הָאַחֲרוֹן הֶחְלַטְתִּי לְהַקְדִּים, וּבְמָקוֹם בְּאַחַת הִגַּעְתִּי חֲצִי שָׁעָה קֹדֶם לָכֵן, בִּשְׁתֵּים-עֶשְׂרֵה וְחֵצִי. דָּפַקְתִּי עַל הַדֶּלֶת וְאַף אֶחָד לֹא פָּתַח. הֵבַנְתִּי שֶׁאַתֶּם עֲסוּקִים בַּהֲכָנוֹת לִקְרָאתִי וְלָכֵן אֵינְכֶם שׁוֹמְעִים שֶׁאֲנִי דּוֹפֵק. נִסִּיתִי לִפְתֹּחַ אֶת הַדֶּלֶת בְּעַצְמִי, אַךְ הִיא הָיְתָה נְעוּלָה. כַּנִּרְאֶה שֶׁלֹּא רְצִיתֶם שֶׁתַּלְמִידִים מִכִּתּוֹת אֲחֵרוֹת יַפְרִיעוּ לָכֶם בַּהֲכָנוֹת"...

"אַתֶּם יוֹדְעִים מַה אָפְשָׁר לִלְמֹד מִכָּךְ"? הִמְשִׁיךְ שָׁלוֹם כְּשֶׁהוּא מִתְעַלֵּם מֵאוֹתוֹת הַמְּבוּכָה שֶׁפָּשְׁטוּ עַל פָּנֵינוּ, "בְּכָל הַדּוֹרוֹת, וּבְמִיָּחָד בַּדּוֹר הַשְּׁבִיעִי - מֵאָז שֶׁהָרַבִּי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ קִבֵּל אֶת הַנְּשִׂיאוּת, עָמֵל עַם יִשְׂרָאֵל לְהָכִין אֶת הָעוֹלָם שֶׁיִּהְיֶה רָאוּי לִבְיאַת הַמָּשִׁיחַ. כָּךְ עַד לִפְנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה, אָז קָרָה דָּבָר חָשׁוּב בְּיוֹתֵר בְּקֶשֶׁר לָכָךְ".

הִקְשַׁבְנוּ מְרֻתָּקִים לִדְבָרָיו שֶׁל שָׁלוֹם הַזָּקֵן שֶׁהִתְגַּלָּה גַּם כְּחָסִיד, רַק קוֹלוֹת הַזִּמְזוּם שֶׁל הַזְּבוּב שֶׁרִחֵף מֵעָלֵינוּ נִשְׁמְעוּ בַּחֲלַל הַכִּתָּה. "הָרַבִּי הוֹדִיעַ בְּ'כִנּוּס הַשְּׁלוּחִים הָעוֹלָמִי' שֶׁל שְׁנַת ה'תשנ"ב שֶׁכְּבָר סִיְּמְנוּ אֶת הָעֲבוֹדָה שֶׁל הֲפָצַת הַיַּהֲדוּת וְהַמַּעְיָנוֹת שֶׁהָיְתָה נִדְרֶשֶׁת כְּדֵי לְהָכִין אֶת הָעוֹלָם לַמָּשִׁיחַ! 'אִם כֵּן', אַתֶּם וַדַּאי שׁוֹאֲלִים אֶת עַצְמְכֶם, 'מַה נּוֹתַר כָּעֵת בַּעֲבוֹדַת הַשְּׁלִיחוּת? מַהִי הַשְּׁלִיחוּת הַמְיֻחֶדֶת שֶׁלָּנוּ?'"

שָׁלוֹם עָצַר לְרֶגַע, בֵּרֵךְ "שֶׁהַכֹּל" וְלָגַם מְעַט מַיִם מֵהַכּוֹס שֶׁהֻנְּחָה לְיָדוֹ. "הָרַבִּי אָמַר בְּאוֹתָהּ הַשִּׂיחָה שֶׁכְּבָר הֻחֲלָה שְׁלִיחוּתוֹ שֶׁל הָרַבִּי נְשִׂיא דּוֹרֵנוּ, מָשִׁיחַ שֶׁבְּדוֹרֵנוּ, לִגְאֹל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל. לָכֵן הַשְּׁלִיחוּת הַיְחִידָה שֶׁנּוֹתְרָה הִיא: לְקַבֵּל אֶת פָּנָיו - לִהְיוֹת מוּכָנִים בְּכָל רֶגַע לְקַבְּלוֹ בְּפֹעַל מַמָּשׁ."

בְּהַשְׁוָאָה לְמַה שֶׁקָּרָה לָנוּ בַּהֲכָנוֹתֵיכֶם לְבִקּוּרִי תּוּכְלוּ לְהָבִין מְעַט, כֵּיצַד זֶה יֵרָאֶה אִם אָנוּ נַמְשִׁיךְ רַק לְהָכִין אֶת הָעוֹלָם - שֶׁיִּהְיֶה רָאוּי לִבְיאַת הַמָּשִׁיחַ. דַּמְיְנוּ שֶׁאָנוּ עֲסוּקִים בַּהֲפָיַת הָעוֹלָם שֶׁיִּהְיֶה רָאוּי לִבְיאַת הַמָּשִׁיחַ וּפִתְאוֹם הָרַבִּי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ כְּבָר יִתְגַּלֶּה וְיוֹפִיעַ לְעֵין כֹּל, מִבְּלִי שֶׁאֲנַחְנוּ וְהָעוֹלָם כֻּלּוֹ נִהְיֶה מוּכָנִים לְקַבָּלַת פָּנָיו בְּפֹעַל מַמָּשׁ."

וּמָה הָיָה בְּהֶמְשֵׁךְ בִּקּוּרוֹ שֶׁל שָׁלוֹם הַזָּקֵן, מַה הוּא הֶעֱנִיק לְכָל תַּלְמִיד? עַל כָּךְ תִּקְרְאוּ בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם בַּמָּדוֹר הַבָּא, שֶׁיּוֹפִיעַ בְּעוֹד שְׁבוּעַיִם.

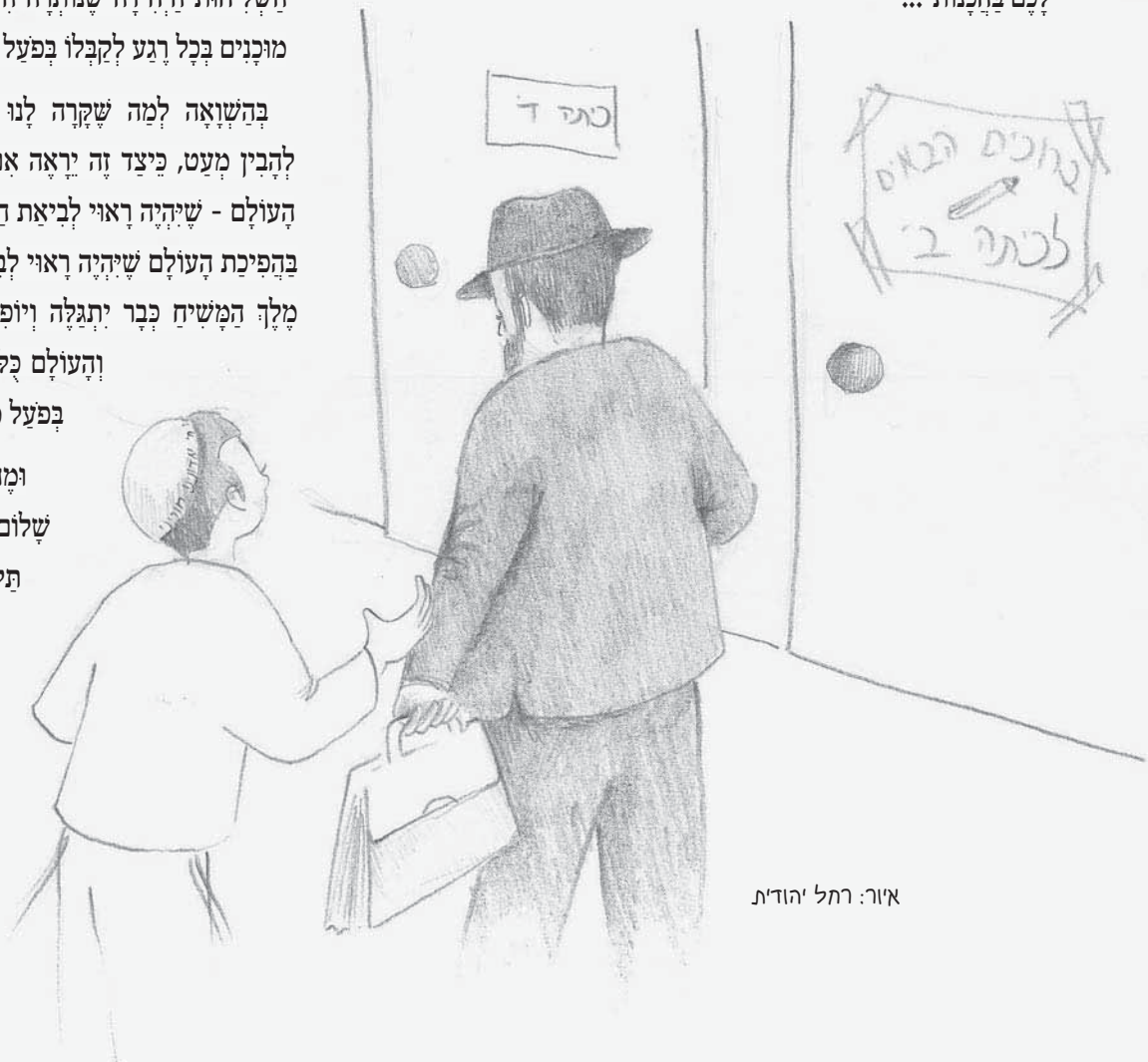

אִיּוּר: רחל יהודית

מאת: יעל שניאורסאהן

סיפור

תקציר:
אבי מצליח להשיג את הסכמתו של ירון רובין לבקש מד"ר לוי לקבל אותו לטיפול ללא תשלום.

מכתבים חשודים

ישוב בית ארזים

תפארת דרור נופפה בהתלהבות לשלום לאורנית מזרחי חברתה, שהתקרבה לכיוון גן השעשועים. בנה בן הארבע – תמיר - קידם בצהלה את פני חברו הקטן, גל, והשניים שקעו עד מהרה במשחק נלהב, תוך כדי שאמהותיהם מתרווחות על הספסל ושוקעות בשיחה נעימה.

תפארת הייתה בעיצומו של נאום ארוך ונזעם בדבר עליית המחירים במכולת ביישוב, כשאופנוע מטרטר שעצר לידן קטע אותה. "סליחה," פנה אליהן בעל האופנוע, "איפה נמצאת מרפאת דרך חדשה?"

"בפניה הראשונה ימינה, הבית השלישי." הנחתה אותו תפארת.

הוא הודה להן בניע ראש והמשיך בדרכו. תפארת התבוננה אחריו במבט מהורהר. "בזמן האחרון מתעניינים יותר מדי הרבה במרפאה הזו." אמרה, שוכחת לגמרי מנאומה הקודם.

"מה זאת אומרת?" לא ירדה אורנית לסוף דעתה של חברתה.

"לא יודעת, גיל, בעלי קיבל לפני כמה ימים שיחת טלפון ממישהו ששאל על המרפאה, והיה נראה לו שהוא די מנסה להוציא ממנו שמפריע לשכנים שהמרפאה הזו קיימת. אתמול בבוקר דפק אצלי מישהו בדלת לשאול על המיקום המדויק של המרפאה וגם הוא התחיל לשאול שאלות מוזרות. אם המרפאה מפריעה לנו, אם הם עושים רעש. היה נראה לי מוזר שאדם שבא לטיפול שואל על דברים כאלו."

"והמרפאה באמת מפריעה לכם?" שאלה אורנית כבדרך אגב.

"את האמת, ממש לא." צחקקה תפארת. "את יודעת, לפעמים יש דברים קטנים שיכולים להרגיז, אבל שטויות, כאילו הילדים שלנו תמיד משאירים שביל נקי. בגדול, אני דווקא מחבבת את סיגלית לוי, למרות שאין לנו כמעט קשר."

אורנית הנהנה בשתיקה. היא תייקה את הדברים במקום מסווג מאד במוחה, והעבירה נושא.

■

בוקר המחרת מצא את אורנית יושבת במשרד, עוברת על הדואר שהגיע למזכירות וועד הישוב. מעטפה לבנה מוארכת צדה את תשומת ליבה, והיא משכה אותה ראשונה, מנחשת את תוכנה.

המעטפה הייתה חלקה ולא נשאה כל שם נמען או כתובת פרט למילים "תושבים הרוצים לשמור על עילום שמם". בפנים היה מכתב מוקלד שנשא תלונה על הפרעה לסדר הציבורי שמסבה מרפאת 'דרך חדשה'. על לכלוך שמותירים אחריהם מטופלים, הטרדת השכנים בשעות המנוחה, ופעילות מעבר לשעות המקובלות.

אורנית הביטה במכתב מהורהרת. המכתב הזה הוא מכתב התלונה השלישי המגיע בשבוע האחרון למזכירות וועד הישוב אודות המרפאה. היא כבר הייתה חושבת להתייחס אליו ברצינות אלמלא המידע שהגיע אליה אתמול בשיחה הסתמית עם ידידתה תפארת.

'נראה שהעניינים אינם כה פשוטים כפי שחשבתי מלכתחילה.' הרהרה לעצמה. 'ייתכן שמדובר אודות התנכלות מכוונת של מישהו מבין השכנים.'

היא התכופפה למגירת השולחן והוציאה את שתי המעטפות הקודמות שהגיעו. האחידות שבשלושתן הייתה נראית לה פתאום חשודה.

היא חככה בדעתה מה לעשות. עד אתמול עוד חשבה כי אם תקבל עוד מכתב תלונה אחד תעביר את העניין לטיפולו של יו"ר הוועד. אולם עתה, התגבשה במוחה דעה אחרת לחלוטין.

היא תחבה את שלושת המעטפות אל תיקה, במוחה נרקמה תוכנית פעולה חלופית.

■

סיגלית לוי הניחה את טל הקטן בעגלתו ויצאה מן הבית. היא הציצה בשעונה. מאוחר למדי, המכולת שבקצה הרחוב נסגרת עוד מעט, חשבה לצאת מוקדם יותר, אך טלפונים דחופים עכבו אותה יותר מכפי ששערה.

'מה לעשות?' הרהרה לעצמה בהשלמה, 'כך זה כשאת עובדת בתוך הבית.'

היא דחפה את העגלה במרץ, כשמישהי שבאה מולה עצרה אותה באחת. "שלום"

"שלום" חייכה סיגלית אל האישה שמולה, היא הכירה את אורנית מזרחי - מזכירת וועד הישוב שהתגוררה גם במרחק בתים ספורים ממנה - הכרות קלושה למדי.

"שלום סיגלית, מה שלומך?" אורנית הייתה נראית כמי שפניה מועדות לשיחה ארוכה למדי, סיגלית נבוכה.

"בסדר גמור, אמ.. אני ממהרת קצת. המכולת עוד מעט נסגרת ואני חייבת לקנות כמה דברים."

"זה בסדר, אלווה אותך לכיוון." אמרה אורנית. סיגלית תהתה מה בפיה של זו ומדוע מצאה לנכון להתלוות אליה. מילותיה הבאות של אורנית הכו אותה בתדהמה.

"תראי, סיגלית, החלטתי לפנות אליך ישירות משום שאני חושבת שמדובר בעלילת שווא. בזמן האחרון מתקבלים מכתבי תלונה אצלנו במשרד לגבי המרפאה שלכם."

"כלומר?" סיגלית החווירה.

"האמת היא שהמכתבים הם אנונימיים ונראים פחות או יותר אותו דבר, מה שעושה לי רושם שמישהו אחד כתב אותם. לכן, בניגוד לנוהל הרגיל החלטתי לא להעביר את העניין לטיפול בדרגים הגבוהים יותר של הישוב, אלא ליידע אתכם. יש כנראה מישהו שהמרפאה שלכם מפריעה לו מאד. והוא מנסה להתנכל אליכם דרך תלונות."

"על מה הוא מתלונן?" הצליחה סיגלית לשאול בקושי.

"כל מיני, על הטרדת השכנים בשעות הצהריים, לכלוך שמושאר על המדרכה. אלו דברים קטנים. אך אם התלונות מצטברות את יודעת, צריך לטפל בהן. בינתיים המכתבים אצלי, אני לא מעבירה אותן הלאה, תנסו לבדוק מי זה ומה אתם יכולים לעשות בנידון."

"תודה על המידע." מלמלה סיגלית ההמומה. היא הרגישה שהשמים נופלים עליה.

"אין על מה. בהצלחה, אני מקווה שהעניינים יסתדרו, להתראות!" סיימה אורנית ופנתה לדרכה.

סיגלית לא ידעה איך עשתה את הקניה במכולת, איך הצליחה לשלם את הסכום הנכון, ואיך הצליחה לחזור הביתה. מוחה וליבה היו עסוקים במידע החדש והמפחיד שנחת עליה.

'אז התחושות שלי בזמן האחרון כאילו מישהו עוקב אחרינו, לא היו לריק'. מלמלה לעצמה. 'אבל מה עושים עם זה?'

היא שבה הביתה. דלת חדר הטיפולים הייתה סגורה, היא הציצה בשעונה בחוסר סבלנות. יש עכשיו תורים רצופים עד שמונה בערב, היא תצטרך להתאזר בהרבה מאד סבלנות עד שתוכל לשוחח עם בעלה על העניין.

ירושלים

אבי החליט לקבוע פגישה עם ד"ר לוי על מנת לנסות לבקש ממנו לטפל בירון ללא תשלום. הוא הניח כי דרך כזו עשויה להצליח הרבה יותר מאשר שיחת טלפון. על כן, התקשר למרפאת דרך חדשה וביקש לקבוע פגישה.

"באיזה עניין?" ביקשה המזכירה מעבר לקו לדעת.

"מדובר בטיפול בקרוב משפחה שלי." השיב אבי. "הוא נמצא במצב קשה מאד, ורציתי לשוחח עם הרופא לראות אם יש אפשרות שהטיפול אצלכם יוכל לסייע לו."

"אוקיי." המזכירה לא נשמעה מופתעת. כנראה שלא הייתה זו פניה ראשונה מן הסוג הזה. "נקבע לך תור ליום שלישי הקרוב בשעה שמונה וחצי בערב. רק תשתדל להביא איתך כמה שיותר מסמכים רפואיים המתארים את מצבו של קרוב המשפחה שלך על מנת שיהיה אפשר לבדוק את מידת התאמתו לטיפול."

"בסדר גמור, תודה רבה." סיים אבי את השיחה. רושם את יום ושעת הפגישה ביומנו.

'עכשיו נשאר רק להתפלל, והרבה'. סיכם לעצמו, 'ולחכות במתח עד ליום שלישי.'

בערב, כשעמד דקות ארוכות ליד מיטתו של אסף, מנהג אותו סיגל לעצמו מאז היום הראשון בו הגיע אסף לביתם, מצא עצמו נושא תפילה מעומק הלב. 'ריבונו של עולם, עזור לי בשליחותי. תן בליבו של ד"ר לוי האלמוני את הנכונות והרצון לבוא לקראת ירון, לסייע לו. למען הילד הקטן הזה הישן כאן בשלווה. כדי שיזכה לאבא בריא ושלם.'

הוא התכופף בזהירות לכיוון מיטתו של אסף, נושק למצחו. אסף ישן בשלווה לא חש בכלל בנוכחותו של אבי בחדר. אבי מצא עצמו מהרהר בסיפוק בהתאקלמותו המוצלחת של אסף בביתם ובסביבה כולה. אבל הוא ידע שהאושר של אסף לא יהא מושלם, עד שאביו יבריא בעזרת ה'.

> בוקר המחרת מצא את אורנית יושבת במשרד, עוברת על הדואר שהגיע למזכירות וועד הישוב. מעטפה לבנה מוארכת צדה את תשומת ליבה..

המשך בגליון הבא אי"ה

עֲלִילוֹת שְׁלוֹמוֹרִישְׁי וְחֲבֵרִים

מוֹרִישְׁי:

"וְאַל תִּשְׁכַּח שְׁנֵי בַּקְבּוּקֵי קוֹלָה-קוֹלָה מַזִּיעִים", בִּקֵּשׁ שְׁלוֹימִי, "וְגַם חֲבִילַת וָפְלִים-לֹא-בְּטַעַם-לִימוֹן-חַס-וְחָלִילָה"!

אֲנִי מְכָרַח לְצַיֵּן שֶׁלְּרֹגַע לֹא עָלְתָה עַל דַּעְתִּי מַחְשָׁבָה מוּזָרָה כְּמוֹ קְנִיַּת וָפְלִים בְּטַעַם לִימוֹן, בָּטַח שֶׁלֹּא לַשִּׁעוּר גְּאָלָה וּמָשִׁיחַ לִילָדִים שֶׁמִּתְקַיִּים מִדֵּי שָׁבוּעַ בְּבֵית הַכְּנֶסֶת שֶׁלָּנוּ. אֲבָל שְׁלוֹימִי רַק רָצָה לְוַדֵּא שֶׁלֹּא אָטְעָה בְּשׁוּם פְּרָט, וְכַמּוּבָן, שֶׁבַּקְבּוּק הַקּוֹלָה יִהְיֶה קָרִיר דַּיּוֹ.

אֶלָּא שֶׁבַּחֲנוּת הַמַּכֹּלֶת נָחַלְתִּי אַכְזָבָה מְרִירָה. כְּלוֹמַר: וָפְלֵי הַשּׁוֹקוֹלָד הָאֲהוּבִים תָּמוּ מִן הַמַּדָּפִים, וְנוֹתְרוּ רַק וָפְלֵי לִימוֹן מְרִירִים.

וְאִם לֹא דַּי בְּכָךְ, מִסְתַּבֵּר שֶׁבַּקְבּוּקֵי הַקּוֹלָה הִכְרִיזוּ עַל שְׁבִיתָה חֶלְקִית, וְיָצְאוּ לְחָפְשָׁה שֶׁתַּאֲרִיךְ סִיּוּמָהּ בְּלִבְּתִי יָדוּעַ בַּעֲלִיל. הַמַּדָּפִים עֲלֵיהֶם הֵם מָנְחִים בְּדֶרֶךְ כְּלָל, הָיוּ שׁוֹמְמִים לַחֲלוּטִין.

"אֵיךְ זֶה יָכֹל לִהְיוֹת?", שָׁאַלְתִּי אֶת מְנַשֶּׁה, הַמּוֹכֵר הֶחָבִיב, בְּאַכְזָבָה.

"זוֹ בָּאֱמֶת בְּעָיָה", עָנָה מְנַשֶּׁה בְּכֹבֶד רֹאשׁ, וּמִצְחוֹ הַגָּבוֹהַּ נָחְרַשׁ קְמָטִים. "וְזֶה אוֹמֵר שֶׁאַתָּה כַּנִּרְאֶה לֹא מַסְפִּיק חַבַּדְנִי"ק"!

לְנֹכַח סִימָנֵי הַשְּׁאֵלָה שֶׁקִּפְצוּ סְבִיבִי בְּעַלִיזוּת, הִסְכִּים מְנַשֶּׁה לְהַסְבִּיר אֶת הַמִּשְׁפָּט הַסָּתוּם הָאַחֲרוֹן: "אוֹמְרִים שֶׁבְּכָל מָקוֹם שֶׁיֵּשׁ חַבַּ"ד יֵשׁ קוֹקָה-קוֹלָה. אִם אֵין בַּחֲנוּת קוֹקָה-קוֹלָה, סִימָן שֶׁאֵין כָּאן חַבַּדְנִי"ק"! סִכֵּם מְנַשֶּׁה בְּקוֹל מְנַצֵּחַ.

"זֶה לֹא מָדֻיָּק", הִתְעָרֵב אַבְרֶךְ צָעִיר בַּשִּׁיחָה הַמַּעֲמִיקָה, "רֹאשִׁית, הַמִּשְׁפָּט הוּא "בְּכָל מָקוֹם שֶׁיֵּשׁ קוֹלָה יֵשׁ חַבַּ"ד", וְלֹא לְהֶפֶךְ: כִּי יֵשׁ מְקוֹמוֹת בָּהֶם יֵשׁ חַבַּ"ד וְאֵין קוֹלָה, מְקוֹמוֹת נִדָּחִים שֶׁל מַמָּשׁ - בְּקְצֵה הָעוֹלָם. שֵׁנִית, הַמַּשְׁאִית שֶׁל קוֹקָה-קוֹלָה חָנְתָה מַמָּשׁ עַכְשָׁו בַּחוּץ"...

כַּעֲבֹר שְׁתֵּי דַּקּוֹת הָיִיתִי בַּדֶּרֶךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת עִם שְׁנֵי בַּקְבּוּקֵי קוֹקָה קוֹלָה קָרִים כַּהֲלָכָה, וַחֲבִילַת עַרְגִּילִיּוֹת שׁוֹקוֹלָד, תְּרוּמַת מְנַשֶּׁה הַמּוֹכֵר הֶחָבִיב לַשִּׁעוּר גְּאָלָה וּמָשִׁיחַ.

כַּמּוּבָן שֶׁיָּצָאתִי גַּם עִם שְׁאֵלָה קְטַנָּה לְבֵרוּר: אֵיךְ בָּאֱמֶת הִגִּיעוּ בָּתֵּי חַבַּ"ד לְכָל חֹר בָּעוֹלָם, כּוֹלֵל כָּל אֶרֶץ שֶׁתּוּכְלוּ לַחְשֹׁב עָלֶיהָ, וְעוֹד כַּמָּה שֶׁלֹּא. הֲרֵי בָּתֵּי חַבַּ"ד לֹא נִפְתְּחוּ בְּיוֹם אֶחָד...

בְּהַשְׁגָּחָה-פְּרָטִית מְפֻלָּאָה, פָּגַשְׁנוּ בְּבֵית כְּנֶסֶת חַבַּ"ד אֶת ר' זָעלִיג, מְנַהֵל בֵּית חַבַּ"ד כָּאן בָּעִיר, עוֹמֵד לְיַד שְׁתֵּי מִזְוְדוֹת עֲנָק בַּדֶּרֶךְ לְכִנּוּס הַשְּׁלוּחִים. הוּא הִסְכִּים לְהַסְבִּיר לָנוּ עַל רֶגֶל אַחַת מַה קָּרָה כָּאן. הַהֶסְבֵּר, בְּעֶרֶךְ, לְפָנֵיכֶם:

שְׁלוֹימִי:

מְמַמ... אָז מֵאֵיפֹה לְהַתְחִיל?

עַל הַשְּׁלוּחִים בְּאוֹפֶן כְּלָלִי, בְּוַדַּאי כְּבָר קְרָאתֶם בַּשָּׁנָה שֶׁעָבְרָה, בַּמָּדוֹר

"אֶלֶף מִלִּים וַעֲשָׂרֶת אֲלָפִים מֶטֶר". שָׁם סִפֵּר לָנוּ בּוּגִי מְטוֹס הַבּוֹאִינְג הֶחָבִיב, כֵּיצַד הִתְחִילָה 'עֲבוֹדַת הַשְׁלִיחוּת' בְּכְלָל. אִם לֹא קְרָאתֶם עָז, אוֹ שֶׁאַתֶּם לֹא מַמָּשׁ זוֹכְרִים, רוּצוּ לַעֲשׂוֹת אֶת זֶה עַכְשָׁו.

בֵּין הַשְׁאָר סִפֵּר שָׁם, שֶׁאֶת הַשְׁלִיחוּת כְּפִי שֶׁאָנוּ מַכִּירִים, הֵחֵל הָרַבִּי הָרַשַׁ"ב. אַחַר שְׁנַת תרע"ז, כְּשֶׁפָּרְצָה מִלְחֶמֶת הָעוֹלָם הָרִאשׁוֹנָה, הָרַבִּי הָרַשַׁ"ב שָׁלַח שְׁלוּחִים מְיֻחָדִים שֶׁיַּעַזְרוּ לִבְנֵי הַקְּהִלּוֹת הַיְּהוּדִיּוֹת הַמְּרֻחָקוֹת, בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה וְקִיּוּם הַמִּצְווֹת. הָרַבִּי הָרַיַּ"צ פִּתֵּחַ וְשִׁכְלֵל אֶת הַשְׁלִיחוּת הַזּוֹ, וְשָׁלַח חֲסִידִים רַבִּים לְרוּסְיָה, לְאַרְצוֹת הַבְּרִית, וְלִמְדִינוֹת נוֹסָפוֹת כְּמוֹ מָרוֹקוֹ שֶׁבְּאַפְרִיקָה.

אַט אַט הֵחֵל מִסְפַּר הַשְׁלוּחִים לִגְדֹּל, עַד שֶׁגָּדַל לְמֵמַדִּים גְּדוֹלִים כָּל כָּךְ, כְּמוֹ שֶׁאָנוּ מַכִּירִים כַּיּוֹם.

אֲבָל מַה שֶׁמְּעַנְיֵן אוֹתָנוּ כָּעֵת אֵלּוּ ה"בָּתֵּי חַבַּ"ד", שֶׁפְּזוּרִים בְּכָל קַצְווֹת הַגְּלוֹבּוּס, מִקָּצֶה לְקָצֶה. מִתְבָּרֵר, שֶׁהַמֻּשָּׂג "בֵּית חַבַּ"ד", שֶׁכַּיּוֹם בָּא בִּנְשִׁימָה אַחַת יַחַד עִם ה"שְׁלוּחִים", הֵחֵל לְהִתְפַּתֵּחַ רַק מְאָחָר יוֹתֵר. בַּתְּחִלָּה הָיוּ הַשְׁלוּחִים פּוֹעֲלִים לְהָקְמַת מוֹסָדוֹת יְהוּדִיִּים בָּקָרֵב קְהִלּוֹת יְהוּדִיּוֹת קַיָּמוֹת בִּמְקוֹמוֹת שׁוֹנִים.

כָּךְ לְמָשָׁל, הַקְּבוּצוֹת הַמְּפֻרְסָמוֹת שֶׁל הַשְׁלוּחִים שֶׁשָּׁלַח הָרַבִּי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ שְׁלִיטָ"א לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁנִים תשל"ו-תשל"ח, הִגִּיעוּ בְּעִקָּר כְּדֵי לְחַזֵּק אֶת מוֹסְדוֹת וּקְהִלּוֹת חַבַּ"ד בָּאָרֶץ, וְלֹא פָּתְחוּ בָּתֵּי חַבַּ"ד כְּלָל.

בֵּית חַבַּ"ד הָרִאשׁוֹן בָּעוֹלָם, הוּקַם עַל יְדֵי הָרַב שְׁלֹמֹה קוּנִין מִקָּלִיפוֹרְנְיָה. בְּפוּרִים שֶׁל שְׁנַת תשכ"ט, הִגִּיעַ הָרַב קוּנִין עִם שְׁנֵי מְקֹרָבִים לַהִתְוַעֲדוּת אֵצֶל הָרַבִּי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ, וְהִגִּישׁוּ לוֹ אֶת הַמַּפְתֵּחַ שֶׁל "בֵּית חַבַּ"ד" הָרִאשׁוֹן שֶׁנִּפְתַּח.

הָרַבִּי שְׁלִיטָ"א שָׁאַל אוֹתָם "שֶׁל אֵיזֶה בֵּית חַבַּ"ד הַמַּפְתֵּחַ הַזֶּה"? וְאֶחָד מֵהֶם עָנָה לָרַבִּי בִּתְמִימוּת "יֵשׁ רַק בֵּית חַבַּ"ד אֶחָד...", הָרַבִּי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ חִיֵּךְ וְאָמַר "אַל תִּהְיֶה כָּל כָּךְ עָנָו, עוֹד יִהְיוּ הַרְבֵּה מְאוֹד מֵהֶם, וּלְכֻלָּם יִקָּרְאוּ בְּאוֹתוֹ שֵׁם, כְּדֵי שֶׁיְּהוּדִי יוּכַל לְחַפֵּשׂ בְּכָל עִיר אֶת "בֵּית חַבַּ"ד"".

בֵּית חַבַּ"ד הָרִאשׁוֹן בְּאֶרֶץ הַקֹּדֶשׁ, נִפְתַּח עַל יְדֵי הָרַבִּי זִמְרוֹנִי צִיק בָּעִיר בַּת יָם, בִּשְׁנוֹת הַלָּמְדִי"ם. בֵּית חַבַּ"ד שָׁפְעִיל מְאוֹד עַד הַיּוֹם, וְהוֹלֵךְ מֵחַיִל אֶל חָיִל.

הָרַבִּי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ הִגְדִּיר אֶת בֵּית חַבַּ"ד כְּ"בַּיִת שֶׁמְּגַדְּלִים בּוֹ תּוֹרָה, תְּפִלָּה, וּגְמִילוּת חֲסָדִים", כְּדֵי לְסַיֵּעַ לְכָל יְהוּדִי בְּרוּחָנִיּוּת וּבְגַשְׁמִיּוּת.

כַּיּוֹם מְפֻזָּרִים בָּעוֹלָם לְמַעְלָה מִ-3500 בָּתֵּי חַבַּ"ד, בְּאֶלֶף עָרִים בְּעֵרֶךְ, בְּכְמַעַט שְׁמוֹנִים מְדִינוֹת (תְּנַסּוּ לַעֲשׂוֹת רְשִׁימָה שֶׁל שְׁמוֹנִים מְדִינוֹת, בְּעָצְמְכֶם... אַל תְּנַסּוּ, לֹא תַּצְלִיחוּ).

אָפְיָם שֶׁל בָּתֵּי חַבַּ"ד מִשְׁתַּנֶּה מִמָּקוֹם לְמָקוֹם. יֵשׁ בָּתֵּי חַבַּ"ד הַמְּיֹעָדִים לִקְהִלָּה יְהוּדִית מְקוֹמִית וְיֵשׁ בָּתֵּי חַבַּ"ד מְיֻחָדִים לְמְטַיְּלִים. יֵשׁ בָּתֵּי חַבַּ"ד לִיהוּדִים שׁוֹמְרֵי תוֹרָה וּמִצְווֹת, וְכָאֵלּוּ הַמְיֹעָדִים לְמִי שֶׁלֹּא. בָּתֵּי חַבַּ"ד הַמְיֹעָדִים לְסְטוּדֶנְטִים בְּאוּנִיבֶרְסִיטָאוֹת,

וּבָתֵּי חַבַּ"ד לִיהוּדִים הַדּוֹבְרִים שָׂפָה אַחֶרֶת – כְּמוֹ רוּסִית אוֹ צָרְפָתִית...

כָּל יְהוּדִי, בְּכָל מָקוֹם שֶׁהוּא, יוֹדֵעַ שֶׁבְּבֵית חַבַּ"ד תִּמְצֵא עֶבוּרוֹ דֶּלֶת פְּתוּחָה, לְכָל דָּבָר שֶׁיִּצְטָרֵךְ. זוֹ הַכְּתֹבֶת אֵלֶיהָ הוּא יַגִּיעַ בְּעֵת צָרָה וְגַם בְּעֵת שִׂמְחָה.

פַּעַם בְּשָׁנָה בְּכִנּוּס הַשְּׁלוּחִים, נִפְגָּשִׁים הַחֲבֵרִים הַוָּתִיקִים וְהֶחָדָשִׁים זֶה עִם זֶה. וְאָז נִתָּן לִרְאוֹת שֶׁלִּיחַ מִסְּרִי-לָנְקָה, מְשׁוֹחֵחַ עִם שְׁלִיחַ מִקּוֹסְטָה-רִיקָה, וְשָׁלִיחַ מִנַּהֲרִיָּה עִם שְׁלִיחַ מִמַּדְרִיד...

מוֹשִׁי:

הַתַּפְקִיד הָעִקָּרִי שֶׁל בָּתֵּי-חַבַּ"ד כַּיּוֹם, הוּא "קַבָּלַת פְּנֵי מְשִׁיחַ צִדְקֵנוּ", כְּךְ הוֹדִיעַ הָרַבִּי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ שְׁלִיטָ"א בְּשִׂיחַת פָּרָשַׁת 'חַיֵּי-שָׂרָה' בִּשְׁנַת תשנ"ב.

הָרַבִּי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ אָמַר שֶׁהַשְּׁלִיחוּת שֶׁל 'הֲפָצַת הַמַּעְיָנוֹת' כְּבָר נִגְמְרָה. הָעוֹלָם כְּבָר מוּכָן לִגְאֻלָּה, וְלַשְּׁלוּחִים לֹא נוֹתְרָה עוֹד עֲבוֹדָה. הֵם כַּמּוּבָן לֹא מְבֻטָּלִים... יֵשׁ לָהֶם עֲבוֹדָה רַבָּה לְהָכִין אֶת כָּל הָעוֹלָם לְקַבֵּל אֶת פְּנֵי מְשִׁיחַ צִדְקֵנוּ, כְּדֵי שֶׁהוּא יוֹכַל לְקַיֵּם אֶת שְׁלִיחוּתוֹ בְּפֹעַל, וּלְהוֹצִיא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵהַגָּלוּת.

הָרַבִּי שְׁלִיטָ"א אָמַר שֶׁעַל כָּל שָׁלִיחַ לְהִתְכּוֹנֵן בְּעַצְמוֹ לְקַבָּלַת פְּנֵי מָשִׁיחַ, וּלְהָכִין אֶת כָּל בְּנֵי עִירוֹ עַל יְדֵי שֶׁהוּא מְלַמֵּד אוֹתָם עִנְיְנֵי מָשִׁיחַ וּגְאֻלָּה וּמְפָרְסֵם שֶׁמָּשִׁיחַ מַגִּיעַ מַמָּשׁ מַמָּשׁ עַכְשָׁו!

יום אחד לפני ראש השנה, קמתי בבוקר ומצאתי ליד המיטה פתק מאמא שלי: "מזל טוב, מחכה לך הפתעה!" בפתק לא היה כל רמז מהי ההפתעה והייתי במתח. חשבתי שאולי נולדה לי אחות או משהו כזה, אז בדקתי אם גם ליד האחים שלי יש פתקים כאלה, אך ראיתי שאין. כשאמא שלי התעוררה היא הראתה לי הודעה שקיבלה מאוחר בלילה - זכיתי בהגרלה של צבאות ה'. התרגשתי מאוד וגם כל האחים שמחו מאוד בשבילי.

• מהי ההגרלה של צבאות ה'? מי משתתף בה? במה זוכים?

זו הגרלה שמתקיימת פעם בחודשיים בין כל מי הילדים שרשומים בארגון צבאות ה', וזוכים בה בכרטיס טיסה לרבי שליט"א מלך המשיח. הגרלה נוספת תתקיים בי"ט בכסלו, אז כדאי להירשם. אני מוליצה לכולם להירשם לצבאות ה' בגלל כמה סיבות: הראשונה והעיקרית - כי הרבי רוצה שאנחנו נהיה רשומים. השניה - יש כושיזמות בבית כושיה ובעיתון במחנה צבאות ה'. כשמובצעים אותן מקבלים נקודות ועולים בדרגות. לדוגמא, אחת מהכושיזמות היתיה ליטול ידיים ליד המיטה בבוקר. אני כבר צברתי 25 נק' והגעתי לדרגת רב טוראי.

בנוסף לכך, ישנן פעילויות של צבאות ה' פעם בשבוע. בעיר מגורי - ראשון לציון - אין פעילות וצריך לנסוע לכפר חב"ד, כשאני יכולה אני נוסעת. לפעמים אינני יכולה ליסוע משום שעלי לשמור על אחיי הקטנים, אבל אני יודעת שזו פעולה שיכולה להביא באותו הרגע את המשיח.

• מתי את מתכוונת למכש את הזכיה שלך?

בעזרת ה' אסע לחנוכה עם אמא שלי. הייתי אצל הרבי רק כשהייתי תינוקת ועתה אני מאוד מתרגשת לנסוע בת הדודה שלי הייתה אצל הרבי בחגים וסיפרה לי על כל מיני רגעים מיוחדים. היא סיפרה לי שחסיד אחד נעמד כול כולם ואמר שעכשיו הרבי צריך להתגלות וזה היה מעמד מרגש מאוד אני מאוד מאוד רוצה גם לראות את הרבי!

• התחלת כבר עם ההכנות?

כן. בגלל שאני מכירה את ההתחלה של פרק ב' בתניא בעל פה, אז החלטתי לסיים את הפרק.

נאחל למושקא שתזכה עוד היום לטוס על ענגם לצ"ת בירושלים.

חיילים בהפסקה

בדיחת קרש

איור: רחלי הודית

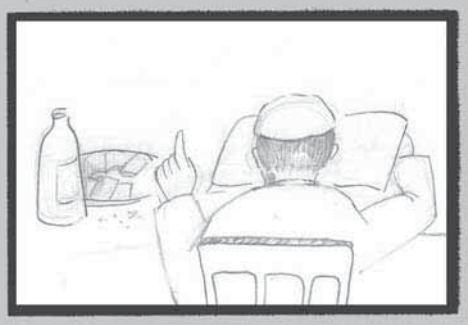

ניתן לשלוח רעיונות לבדיחות קרש, המצליחים מבניהם יפורסמו בעז"ה

מה דעתכם?

שמי **מענדל** ואני מתגורר בכפר חב"ד.

רציתי להתייעץ אתכם על בעיה קטנה:

כל בוקר לפני התפילה אנו שרים יחד בכיתה "שיבנה בית המקדש . . ותן חלקנו בתורתך", המורה לא נהנה כשדופקים על השולחן בחוזקה, אבל אני רגיל לדפוק על השולחן, תוכלו להציע לי כיצד להימנע מכך?

מה אתם מציעים לי לעשות?

קוראים יקרים, יש לכם עצה בשביל מענדל?

דעתנו היא:

בפעם האחרונה ביקש **דוד** את עצתכם:

לעיתים קרובות קורה לו שהוא נוטל-ידיים לסעודה על לחם, ובסיום הסעודה, הוא הולך לכל מיני עיסוקים ושוכח לברך ברכת המזון, וכשהוא נזכר כבר מאוחר מידי...

לפניכם רעיונות נבחרים מתוך מגוון הרעיונות שהגיעו אל שלחן המערכת:

שטערני נוטיק מירושלים מציעה לדוד להקפיד לשבת במקום שלו במשך כל הארוחה, עד לאחר ברכת-המזון בסיום הארוחה, ולא לקום ולהסתובב ללא צורך, כך הוא תמיד יזכור לברך.

מושקא ודבורה לאה סגל מראשון לציון מציעים לדוד להניח בתחילת הסעודה ברכון על השולחן ליד המקום שלו, וזה יזכיר לו לברך ברכת-המזון בסיום הסעודה.

מירי נוטיק מירושלים מציעה לדוד לתלות ליד השולחן פלקט עם נוסח ברכת המזון, זה יזכיר לכל מי שמסיים לאכול לברך ברכת המזון. היא מוסיפה שגם היא נתקלה בבעיה הזאת והפתרון הזה עזר לה.

חיה מושקא טל מאור יהודה מציעה לדוד לבקש מההרים או מהאחים הגדולים שלו להזכיר לו כל פעם שהוא שוכח בסיום הארוחה לברך ברכת המזון, ובמשך הזמן הוא כבר יזכור בעצמו.

מנחם מענדל סגל מראשון לציון מציע לדוד להכין לוח מיוחד שבו הוא או מישהו אחר מהמשפחה ידביק מדבקה בכל פעם שהוא ברך ברכת המזון אחרי הארוחה, ועל-ידי זה הוא יתרגל לברך.

מספרים בחת"ת

מה זה המספרים האלה אתם ודאי שואלים, לא, אין קשר בין מספר לחברו.
כל מספר קשור לאחד משיעורי החת"ת שלמדנו בשבוע האחרון. (בלי תהילים)
מצאו לכל מס' את ענינו החסידי.

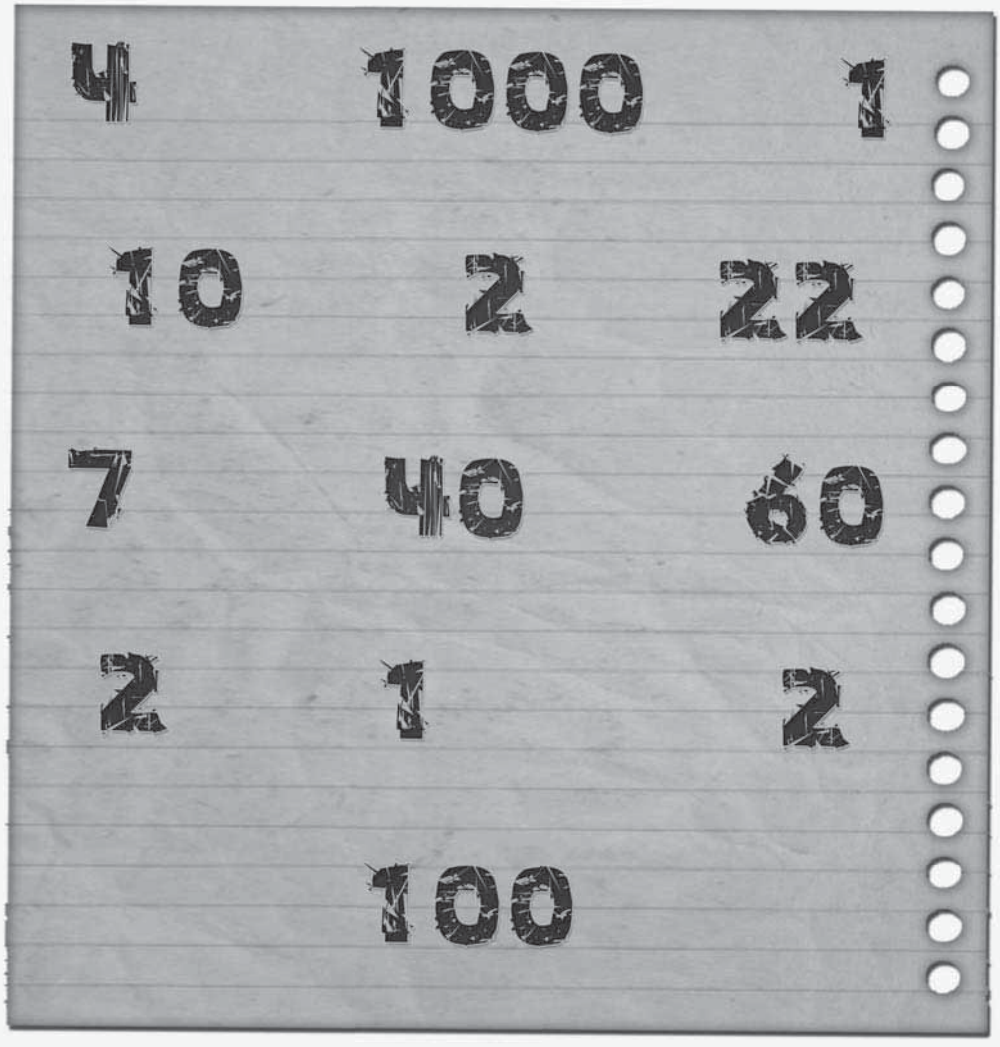

פתרון השעשועון מזכה אתכם ב 2 נקודות במסלול הדרגות של תנועת הנוער 'צבאות השם בארה"ק'

ניתן לשלוח פתרונות, שאלות והצעות ל:
צבאות השם אה"ק ת.ד. 1035 נצרת עילית, מיקוד: 17110. **פקס:** 072-2765578 **אימייל:** bemachane@gmail.com,
תא הטלמסר שלנו במערכת 'נחייג ונשמע': 9493770 - 08, בתפריט הראשי הקישו 5. בתפריט הבא הקישו 1.
שימו לב: אנא אימרו את שמכם המלא, הכתובת ומס' הטלפון בקול ברור - לפני שאתם משאירים את ההודעה, כדי שנוכל להכניס אתכם להגרלה.